د پيدايښت کِتاب ـ د تورات شريف اول کِتاب

د پيدايښت واقعه

١ (١) په شروع کښې چې کله خُدائ پاک ټول کائنات پيدا
کړو، (٢) زمکه خالى وه او هيڅ په کښې نۀ وُو. سمندر هر
څۀ ګير کړى وُو. او هر څيز په توره تيارۀ کښې پټ وو او د
خُدائ پاک روح په اوبو حرکت کولو. (٣) بيا خُدائ پاک
حُکم وکړو چې، ”رڼا دې شى،“ نو رڼا شوه. (٤) خُدائ پاک
په دې ليدو خوشحاله وو. بيا هغۀ رڼا د تيارې نه جدا کړه،
(٥) او په رڼا يې ”ورځ“ نوم کېښودو او په تيارۀ يې ”شپه.“
شپه تېره شوه او سحر شو. دا وړومبۍ ورځ وه. (٦) بيا
خُدائ پاک حُکم وکړو چې، ”د پاسنو او لاندينو اوبو تر
مينځه دې فضا جوړه شى.“ (٧) نو هم داسې وشول. نو
خُدائ پاک فضا جوړه کړه چې لاندې اوبۀ د پاس اوبو نه
جدا وى. (٨) هغۀ په دې چت ”آسمان“ نوم کېښودو. شپه
تېره شوه او سحر شو. دا دويمه ورځ وه. (٩) بيا خُدائ پاک
حُکم وکړو، ”د آسمان لاندې اوبۀ دې په يو ځائ راغونډې
شى، نو اوچه به راښکاره شى.“ نو هم داسې وشول. (١٠) هغۀ
په اوچه ”زمکه“ نوم کېښودو او په يو ځائ راغونډو شوو
اوبو يې ”سمندر“ نوم کېښودو. او خُدائ پاک د دې په ليدو
خوشحاله وو. (١١) بيا هغۀ حُکم وکړو، ”زمکه دې هر قِسم
بوټى رازرغون کړى، هغه ټول بوټى چې غله او مېوه به
کوى.“ نو هم داسې وشول. (١٢) نو زمکې هغه هر قِسم بوټى

زرغون کړل کوم چې غله او مېوه کوی او خُدائ پاک د دې
په ليدو خوشحاله وو. ۱۳ شپه تېره شوه او سحر شو. دا
درېيمه ورځ وه. ۱۴ بيا خُدائ پاک حُکم وکړو، “ځلېدونکی
څيزونه دې په آسمان کښې راښکاره شی چې ورځ د شپې نه
جدا کړی او چې د ورځو، مياشتو او د کالونو دپاره نښې
شی، ۱۵ دا به په آسمان کښې زمکې ته ځليږی.” نو هم
داسې وشول. ۱۶ نو خُدائ پاک هغه دوه غټ ځلېدونکی
څيزونه جوړ کړل، نمر به د ورځې ځليږی او سپوږمۍ به د
شپې ځليږی، هغهٔ ستوری هم پيدا کړل. ۱۷ هغهٔ دا
ځلېدونکی څيزونه په آسمان کښې مقرر کړل چې زمکې له
رڼا ورکوی، ۱۸ چې په ورځ او شپه باندې اختيار ولری او
رڼا د تيارې نه جدا کړی. او خُدائ پاک د دې په ليدو
خوشحاله وو. ۱۹ شپه تېره شوه او سحر شو. دا څلورمه
ورځ وه. ۲۰ بيا خُدائ پاک حُکم وکړو، “سمندر دې د ډېر
قِسم ساه اخستونکی څيزونو نه ډک شی او هوا دې د
مارغانو نه ډکه شی.” ۲۱ نو خُدائ پاک غټې سمندری
بلاګانې پيدا کړې، هر قِسم ساه لرونکی څيزونه چې په اوبو
کښې اوسيږی او هر قِسم مارغان يې پيدا کړل. او خُدائ
پاک د دې په ليدو خوشحاله وو. ۲۲ او خُدائ پاک برکت
ورکړو او د اوبو مخلوق ته يې وفرمائيل چې، “ډېر شئ او
سمندر ډک کړئ.” او مارغانو ته يې وفرمائيل چې، “زيات
شئ.” ۲۳ شپه تېره شوه او سحر شو. دا پينځمه ورځ وه.
۲۴ بيا خُدائ پاک حُکم وکړو، “زمکه دې هر قِسم څاروی
او ځنګلی، وارهٔ او غټ ځناور پيدا کړی.” نو هم داسې
وشول. ۲۵ نو خُدائ پاک دا ټول ځناور، څاروې او خزنده
پيدا کړل او هغه د دې په ليدو خوشحاله وو. ۲۶ بيا خُدائ

پاک وفرمائيل، ”اوس به مونږ انسان د خپل صورت په شان
جوړ کړُو چې زمونږ په شان شی. هغوئ به په کبانو، مارغانو
او په ټولو ځناورو، څاروو او ځنګلی، وړو او غټو ځناورو
باندې اختيار لری.“ (۲۷) نو خُدائ پاک بنی آدم پيدا کړل او
د خپل صورت په شان يې جوړ کړل. هغوئ يې نر او ښځه
پيدا کړل، (۲۸) برکت يې ورکړو او وې فرمائيل، ”ډېر بچی
پيدا کړئ، نو ستاسو اولاد به په ټوله دُنيا کښې اوسيږی او
زمکه به د هغوئ په لاس کښې وی. زهٔ تاسو له په کبانو،
مارغانو او په ټولو ځناورو باندې اختيار درکوم. (۲۹) ما
تاسو له د خوراک دپاره هر قِسم غله او هر قِسم ميوې پيدا
کړې دی، (۳۰) خو ټولو ځنګلی ځناورو او ټولو مارغانو له ما
د خوراک دپاره واښهٔ او شنهٔ بوټی پيدا کړی دی.“ نو هم
داسې وشول. (۳۱) خُدائ پاک دا ټول څيزونه وکتل او هغه
ډېر خوشحاله وو. شپه تېره شوه او سحر شو. دا شپږمه ورځ
وه.

۲ (۱) نو داسې د ټول کائنات جوړېدل پوره شُو. (۲)
خُدائ پاک خپل ټول کارونه پوره کړل او په اوومه ورځ يې
څهٔ ونهٔ کړل. (۳) هغهٔ اوومې ورځې له برکت ورکړو او
مقدسه يې وګرځوله، ځکه چې هغهٔ په اوومه ورځ پيدايښت
پوره کړو او څهٔ يې ونهٔ کړل. (۴) او داسې ټول کائنات پيدا
شول.

د عدن باغ

کله چې مالِک خُدائ، خُدائ پاک ټول کائنات جوړ کړل،
(۵) په زمکه هيڅ قِسم بوټے نهٔ وو او هيڅ تخم زرغون

شوے نۀ وو، ځکه چې هغۀ باران نۀ وو ورولے او د زمکې د
کروندې هم څوک نۀ ؤو. ۶ خو اوبۀ به د زمکې نه راوتلې
او زمکه به يې اوبۀ کوله. ۷ بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک د
زمکې نه خټۀ خاوره واخستله او آدم يې ترې نه جوړ کړو.
خُدائ پاک د هغۀ په سپېږمو کښې د ژوند ساه پو کړه او آدم
ژوندے نفس جوړ شو. ۸ بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک په
عدن کښې يو باغ وکَرلو او هغه پېدا کړے آدم يې په کښې
مقرر کړو. ۹ هغۀ هلته هر قِسم ښائسته او مېوه‌دارې ونې
راشنې کړلې. هغۀ د باغ په مينځ کښې ژوند ورکوونکی ونه او
د ښۀ او بد پوهه ورکوونکی ونه ولګوله. ۱۰ په عدن کښې يو
درياب به باغ اوبۀ کولو، د عدن بل طرف ته دا په څلورو
سيندونو کښې تقسيم شوے وو. ۱۱ د وړومبی سيند نوم
فيسون دے، دا د حويلې ټول مُلک نه تېرېږی. ۱۲ سوچه
سرۀ زر، خوشبودار عطر او اونيکس کاڼی دلته ملاوېږی.
۱۳ د دوېم سيند نوم جيحون دے، دا د کوش ټول مُلک نه
تېرېږی، ۱۴ درېم سيند دجله دے، چې د اسور نمرخاتۀ
طرف نه تېرېږی او څلورم د فرات سيند دے. ۱۵ مالِک
خُدائ، خُدائ پاک آدم په باغ عدن کښې مقرر کړو چې په
باغ کښې کَرل رېبل کوی او ساتنه يې کوی. ۱۶ مالِک
خُدائ، خُدائ پاک هغۀ ته حُکم وکړو، "تۀ د باغ د هرې ونې
مېوه خوړے شې، ۱۷ خو د هغې ونې نه بغېر کومه چې د
ښۀ او بد د پېژندګلو پوهه ورکوی. چې هېڅکله د هغې ونې
مېوه ونۀ خورې، کۀ تا وخوړه، نو په هغه ورځ به مړ شې."
۱۸ بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک وفرمائيل، "د آدم دپاره
يواځې اوسېدل ښۀ نۀ دی. زۀ به د هغۀ دپاره يوه ښۀ ملګرې
جوړه کړم چې د هغۀ مدد به کوی." ۱۹ نو هغۀ د زمکې نه

څۀ خاوره واخستله او ټول ځناور او مارغان يې ترې نه جوړ
کړل. هغه يې بيا آدم له راوستل چې وګورى چې څۀ نومونه
ورباندې ږدى، او آدم چې په هر ژوندى خيز څۀ نوم کېښودو
نو هم هغه يې نوم شو. ۲۰ نو آدم په ټولو مارغانو او ځناورو
نومونه کېښودل، خو د آدم دپاره يوه ښۀ ملګرې نۀ وه پېدا
شوې چې د هغۀ مدد وکړى. ۲۱ بيا مالِک خُدائ، خُدائ
پاک په آدم دروند خوب راوستلو او چې آدم اودۀ شو، نو
هغۀ د آدم نه يوه پوښتۍ راوويسته او هغه ځائ يې ورله په
غوښه ډک کړو. ۲۲ بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک د آدم د
پوښتۍ نه يوه ښځه پېدا کړه او هغۀ له يې راوستله. ۲۳ نو
آدم وفرمائيل، ”واه، دا هم زما په شان ده. او زما په شان بدن
دے. د دې نوم ”ښځه“ دے، ځکه چې دا د بنى آدم نه
راويستلے شوې ده.“ ۲۴ په دې وجه به سړے خپل مور
پلار پرېږدى او د خپلې ښځې سره به يو ځائ شى، او دواړه
به يو بدن شى. ۲۵ سړے او ښځه دواړه بربنډ وُو، خو د يو
بل نه يې پړده نۀ کوله.

د بنى آدم نافرمانى کول

۳ ۱ مالِک خُدائ، خُدائ پاک چې څومره ځناور پېدا
کړى وُو مار په کښې د ټولو نه چالاک وو. مار د ښځې نه
تپوس وکړو، ”دا رښتيا دى څۀ چې تاسو ته خُدائ پاک
فرمائيلى دى چې د باغ د هرې يوې ونې مېوه مۀ خورئ؟“
۲ ښځې جواب ورکړو، ”مونږ ته په باغ کښې د هرې ونې
نه د مېوې خوړلو اجازت شته، ۳ خو د هغه ونې د مېوې
نه بغير چې د باغ په مينځ کښې ده. خُدائ پاک مونږ ته

فرمائيلى دى چې د هغې ونې مېوه ونهٔ خورئ او نه لاس
وروړئ، کهٔ داسې مو وکړل نو مړهٔ به شئ.“ ۴ مار جواب
ورکړو، ”تاسو به يقيناً نهٔ مرئ. ۵ خُدائ پاک دا ځکه
فرمائيلى دى، چې هغهٔ ته پته ده کهٔ تاسو د دې مېوه وخوړه
نو ستاسو سترګې به وغړېږى، د خُدائ پاک په شان به شئ
او په ښهٔ او بد به پوهه شئ.“ ۶ چې ښځې ونه وليده نو په
زړهٔ کښې يې راغلل چې دا ونه دومره ښُکلې ده، مېوه به يې
څومره خوَږه وى او څومره مزه به وکړى چې هوښيار شُو.
نو لږه مېوه يې ترې وشوکوله او وې خوړله. بيا يې لږه ترې
نه خاوند له هم ورکړه ځکه چې هغه ورسره وو او هغهٔ هم
وخوړه. ۷ چې دا يې څنګه وخوړه، نو د دوئ سترګې
وغړېدلې او پته ورته ولګېده چې دوئ خو بربنډ دى، نو دوئ
د اينځر پاڼې وګنډلې او ځانونه يې پرې پټ کړل. ۸ د
ماښامى په نرۍ نرۍ هوا کښې دوئ د مالِک خُدائ، خُدائ
پاک د راتلو آواز واورېدو، نو دوئ په ونو کښې پټ شول.
۹ خو مالِک خُدائ، خُدائ پاک آدم له آواز ورکړو، ”تهٔ
چرته يې؟“ ۱۰ هغهٔ ورته وفرمائيل، ”ما په باغ کښې ستا د
راتلو آواز واورېدو، نو زهٔ وېرېدم او ستا نه پټ شوم، ځکه
چې بربنډ وم.“ ۱۱ نو خُدائ پاک ترې تپوس وکړو، ”تا ته
چا ووئيل چې تهٔ بربنډ يې؟ تا هغه مېوه وخوړه څهٔ چې د
کومې نه ما منع کړې وې؟“ ۱۲ آدم جواب ورکړو، ”کومه
ښځه چې تا زما سره کړې ده هغې ما له هغه مېوه راکړه، نو
ما وخوړه.“ ۱۳ نو مالِک خُدائ، خُدائ پاک د ښځې نه
تپوس وکړو، ”تا ولې داسې وکړل؟“ هغې ورته وفرمائيل، ”زهٔ
خو مار دوکه کړم او ما وخوړله.“

د خُدائ پاک د اِنصاف فیصله کول

۱۴ بیا مالِک خُدائ، خُدائ پاک مار ته وفرمائیل، ”د دې
کار په وجه به ستا دا سزا وى، په ټولو ځناورو کښې به
صِرف تهٔ لعنتى شې. د اوس نه به په خېټه تلل کوې او چې
ترڅو ژوندے يې خاورې به خورې. ۱۵ زهٔ به ستا او د
ښځې په مينځ کښې دشمنى پيدا کړم، د هغې او ستا اولاد به
هميشه دشمنان وى. هغه به ستا سر چخنى کوى او تهٔ به هغه
په پونده چيچې.“ ۱۶ او هغهٔ ښځې ته وفرمائيل، ”زهٔ به ستا
د اُميدوارئ تکليف او د ماشوم د زېږېدو درد زيات کړم. خو
د دې باوجود، ستا شوق به خپل خاوند ته وى او هغه به په تا
اختيار لرى.“ ۱۷ او هغهٔ آدم ته وفرمائيل، ”تا د ښځې خبره
ومنله او هغه مېوه دې وخوړه چې د کومې نه ما منع کړے
وې. ستا د عمل په وجه زمکه لعنتى شوه. د خپل خوراک
دپاره به تهٔ ټول عُمر په دې زمکه سخته خوارى کوې. ۱۸ دا
به ازغى او مرکونډئ زرغونوى او تهٔ به ځنګلى بوټى خورې.
۱۹ د سخت محنت او د تندى په خولو به خپله روټئ ګټئ.
تاسو د خاورو نه جوړ يئ او بيا به خاورې شئ.“ ۲۰ آدم په
خپله ښځه حوا نوم کېښودو، ځکه چې هغه د ټولو بنيادمو
مور وه. ۲۱ نو مالِک خُدائ د آدم او د هغهٔ د ښځې دپاره د
ځناورو د څرمنې نه جامې جوړې کړې او ور وايې غوستې.

د حضرت آدم او بى‌بى حوا د باغ عدن نه شړل

۲۲ بیا مالِک خُدائ، خُدائ پاک وفرمائيل، ”بنى آدم زمونږ
په شان شوے دے او اوس د ښهٔ او بد پوهه لرى. داسې ونهٔ
شى چې هغه خپل لاس اوږد نهٔ کړى او د ژوند ورکونکى ونې

نه مېوه وخوری، او تل ژوندے پاتې شی." ٢٣ نو مالِک
خُدائ، خُدائ پاک هغه د عدن باغ نه وشړلو او د هغه زمکې
کَرلو ريبلو ته يې ولېږلو چې د کومې د خاورې نه جوړ وو.
٢٤ آدم يې بهر کړو او د باغ نمرخاتهٔ طرف ته يې د وزرو
والا مخلوق او يوه اور لرونکې تُوره ودروله چې هر طرف ته
به تاوېده، چې د ژوند د ونې د لارې حِفاظت وکړی.

قائِن او هابيل

۴ ١ بيا آدم د حوا سره خملاستو، نو هغه اُميدواره شوه.
او يو زوئ يې وشو او وې فرمائيل، "مالِک خُدائ زما مدد
وکړو او زما زوئ وشو." نو هغې پرې قائِن نوم کېښودو. ٢
وروستو يې بيا يو بل زوئ، هابيل وشو. هابيل شپون شو، خو
قائِن زميدار وو. ٣ څهٔ موده پس، قائِن د خپل فصل څهٔ
حِصه راوړه او د مالِک خُدائ په حضور کښې يې پېش کړه.
٤ بيا هابيل د خپلو ګډو وړومبے ګډُورے راوستو او حلال
يې کړو او د ټولو نه ښهٔ اندامونه يې د مالِک خُدائ په حضور
کښې پېش کړل. مالِک خُدائ د هابيل نه رضا شو او د هغهٔ
قربانی يې خوښه شوه، ٥ خو قائِن او د هغهٔ قربانی يې
نامنظوره کړه. قائِن د غصې نه تک سور شو او تندے يې
تريو کړو. ٦ بيا مالِک خُدائ قائِن ته وفرمائيل، "تهٔ ولې
دومره غصه يې؟ تا ولې تندے دومره تريو کړے دے؟ ٧
کهٔ تا ښهٔ کړی وے، نو تهٔ به مسکے وې، خو تا بد کړی دی،
نو ګناه په تا حمله کولو ته تياره ده. دا په تا حُکم چلول
غواړی، خو تهٔ پرې خامخا غالِب شه." ٨ بيا قائِن خپل
ورور هابيل ته ووئيل، "ځه چې بهر پټو ته لاړ شُو." کله چې

دوئ په پټو کښې ؤو، قائِن په خپل وروَر حمله وکړه او وې وژلو. ۹ مالِک خُدائ د قائِن نه تپوس وکړو، "ستا وروَر هابيل چرته دے؟" هغۀ جواب ورکړو، "ما ته پته نشته، ولې د وروَر خيال ساتل زما کار دے څۀ؟" ۱۰ بيا مالِک خُدائ هغۀ ته وفرمائيل، "دا تا څۀ وکړل، ستا د وروَر وينه ما ته د زمکې نه فرياد کوى لکه چې بدل اخستل غواړى. ۱۱ په تا دې لعنت وى. او د زمکې کَرل ربېل دې په تا نور بند وى ځکه چې تا خپل وروَر ووژلو او د هغۀ وينه دې په زمکه باندې توئ کړه. ۱۲ کله چې تۀ يوې کوې، نو زمکه به هيڅ پېداوار نۀ درکوى، تۀ به بېکوره يې او په زمکه به يو ځائ بل ځائ ګرځې." ۱۳ نو قائِن مالِک خُدائ ته ووئيل، "دا سزا زما د برداشت نه بهر ده. ۱۴ تۀ ما د زمکې نه وباسې او زۀ به ستا د مخ نه پناه شم، زۀ به بېکوره يم او په زمکه به يو ځائ بل ځائ ګرځم، کۀ څوک مې وګورى نو ما به ووژنى." ۱۵ خو مالِک خُدائ جواب ورکړو، "داسې نۀ ده، کۀ څوک تا ووژنى، نو اووۀ کسان به په بدل کښې وژلے شى." نو مالِک خُدائ په قائِن يوه نښه ولګوله چې خلقو ته پته وى چې څوک يې ګورى نو نۀ به يې وژنى. ۱۶ نو قائِن د مالِک خُدائ د حضور نه لرې لاړو او د عدن نمرخاتۀ طرف ته په يوه علاقه کښې اوسېدو چې نوم يې "مسافر" وو.

د قائِن اولاد

۱۷ قائِن د خپلې ښځې سره څملاستو او يو زوئ يې وشو او حنوک نوم يې پرې کېښودو. بيا قائِن يو ښار جوړ کړو او په دې ښار يې هم "حنوک" نوم کېښودو. ۱۸ د حنوک نه عيراد پېدا شو، هغه د محوياايل پلار وو، او د محوياايل زوئ

متوسااېل پېدا شو، چې هغه د لمک پلار وو. ۱۹ د لمک دوه
ښځې يوه عده او بله ضِله وه. ۲۰ د عده نه يابل پېدا شو،
چې د هغه خلقو پلار وو چې ښاروى ساتى او په خېمو کښې
اوسېږى. ۲۱ د هغهٔ ورور يوبل وو، هغه د هغو ټولو
موسيقارانو پلار وو چې رباب او شپېلۍ غږوى. ۲۲ د ضِله
نه توبلقائِن پېدا شو، چې هغهٔ به د پيتلو او اوسپنې نه هر
قِسم آوزار جوړول. د توبلقائِن خور نعمه وه. ۲۳ لمک
خپلو ښځو ته ووئيل، ”عدې او ضِلې، زما خبره واورئ، ما
يو زلمے وژلے دے ځکه چې هغهٔ زهٔ وهلے وم. ۲۴ کهٔ د
قائِن د وژلو په بدل کښې اووهٔ کسان وژلے شى، نو زما د
وژلو په بدل کښې به اووهٔ اويا کسان ووژلے شى.“

شيث او انوش

۲۵ د آدم او حوا يو بل زوئ وشو. هغې وفرمائيل، ”خُدائ
پاک د هابيل په ځائ ما له يو زوئ راکړے دے، هغه هابيل
کوم چې قائِن وژلے وو.“ نو په هغهٔ يې شيث نوم کېښودو.
۲۶ د شيث يو زوئ وشو چې په هغهٔ يې انوش نوم کېښودو.
نو د دې نه پس خلقو د مالِک خُدائ نوم په عبادت کښې
اخستل شروع کړل.

د حضرت آدم اولاد

۵ ۱ دا د آدم د اولاد نسب‌نامه ده. کله چې خُدائ پاک
بنى آدم پېدا کړو، هغه يې د خپل ځان په شان پېدا کړو. ۲
هغوئ يې نر او ښځه پېدا کړل، بختور يې کړل او ”بنى آدم“
نوم يې پرې کېښودو. ۳ کله چې آدم د يو سل دېرشو کالو

وو، نو د هغهٔ يو زوئ وشو چې د هغهٔ په شان وو او شيث نوم يې پرې کېښودو. ﴿۴﴾ د دې نه پس آدم اتهٔ سوه کاله نور ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول ﴿۵﴾ او د نهٔ سوه دېرشو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ﴿۶﴾ کله چې شيث د يو سل پينځو کالو وو، د هغهٔ زوئ انوش پېدا شو، ﴿۷﴾ هغه نور اتهٔ سوه اووهٔ کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول، ﴿۸﴾ او د نهٔ سوه دولسو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ﴿۹﴾ کله چې انوش د لس کم سلو کالو وو، د هغهٔ زوئ قېنان وشو، ﴿۱۰﴾ او انوش نور اتهٔ سوه پينځلس کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول ﴿۱۱﴾ او د نهٔ سوه او پينځو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ﴿۱۲﴾ کله چې قېنان د اوياؤ کالو وو، د هغهٔ يو زوئ محللاېل پېدا شو، ﴿۱۳﴾ او قېنان نور اتهٔ سوه څلوېښت کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول ﴿۱۴﴾ او د نهٔ سوه لسو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ﴿۱۵﴾ محللاېل د پينځو شپېتو کالو وو، چې د هغهٔ زوئ يارد پېدا شو، ﴿۱۶﴾ او هغه نور اتهٔ سوه او دېرش کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول ﴿۱۷﴾ او د پينځهٔ کم نهٔ سوو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ﴿۱۸﴾ چې کله يارد د يو سل دوه شپېتو کالو وو، د هغهٔ زوئ حنوک وشو، ﴿۱۹﴾ او بيا نور اتهٔ سوه کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول ﴿۲۰﴾ او د نهٔ سوه دوه شپېتو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ﴿۲۱﴾ کله چې حنوک د پينځو شپېتو کالو وو، د هغهٔ زوئ مِتهوشلح پېدا شو. ﴿۲۲﴾ د دې نه پس، حنوک درې سوه کاله د خُدائ پاک په ملګرتيا کښې ژوندے وو او نور بچی يې هم پېدا شول. ﴿۲۳﴾ د هغهٔ ټول عُمر درې سوه پينځهٔ شپېتهٔ کاله وو. ﴿۲۴﴾ حنوک خپل ژوند د خُدائ پاک په

ملګرتیا کښې تېر کړو او د هغې نه پس خلقو ونۀ لیدو، ځکه چې هغه خُدائ پاک خپل ځان ته پورته اوچت کړو. ۲۵ کله چې مِتهوشله د یو سل اووۀ اتیا کالو وو، د هغۀ زوئ لمک پېدا شو، ۲۶ او هغه نور اووۀ سوه او دوه اتیا کاله ژوندے وو، د هغۀ نور بچی هم پېدا شول ۲۷ او د نهۀ سوه نهۀ شپېتو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ۲۸ کله چې لمک د یو سل دوه اتیا کالو وو، د هغۀ یو زوئ وشو، ۲۹ لمک ووئیل، "دا ماشوم به مونږ له د مالِک خُدائ لعنتی کړے شوې زمکې د سختې خوارئ نه آرام راکړی." نو د هغۀ نوم یې نوح کېښودو. ۳۰ لمک نور پینځۀ کم شپږ سوه کاله ژوندے وو. د هغۀ نور بچی هم پېدا شول ۳۱ او د اووۀ سوو اووۀ اویاۀ کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. ۳۲ د پینځو سوو کالو عُمر نه پس د نوح درې زامن وشول، شیم، حام او یافت د دوئ نومونه وُو.

د بنی آدم بد عملونه

۶ ۱ کله چې بنی آدم په ټوله دُنیا کښې خوارۀ شول، نو د دوئ لونړه پېدا کېدې، ۲ نو څۀ آسمانی مخلوق دا ښائسته پېغلې ولېدې، د خوښې پېغلې یې ترې بوتلې او وادۀ یې کړې. ۳ بیا مالِک خُدائ وفرمائیل، "زۀ به بنی آدم نۀ پرېږدم چې هغوئ دې همېشه دپاره ژوندی وی، دا فانی مخلوق دے. د نن نه پس به دوئ د شپږ شلو کالو نه زیات ژوندی نۀ وی." ۴ په هغه ورځو کښې او هم داسې وروستو، په زمکه دېوان وُو چې هغوئ د بنیادمو د ښځو او د آسمانی مخلوق بچی وُو. هغوئ د هغه وخت تکړه او مشهور خلق وُو. ۵ چې کله

مالِک خُدائ وکتل چې هر يو کس په دُنيا کښې بدعمله وو او هر وخت د دوئ خيالونه بد وُو، ﴿٦﴾ نو هغه په خپلو کړو پښېمانه شو چې دوئ يې پېدا کړل او په زمکه يې آباد کړل. د هغهٔ زړهٔ مات شو ﴿٧﴾ نو هغهٔ وفرمائيل، "زهٔ به دا خلق چې ما پېدا کړی دی د زمکې د مخ نه لرې کړم او ورسره ځناور او مارغان هم، ځکه چې زهٔ ډېر پښېمانه يم چې ما دوئ پېدا کړل." ﴿٨﴾ خو مالِک خُدائ د نوح نه رضا وو.

حضرت نوح

﴿٩﴾-﴿١٠﴾ دا د نوح قيصه ده. د هغهٔ درې زامن وُو، شيم، حام او يافت. نوح هيڅ غلطی نهٔ وه کړې او د خُدائ پاک په ټول مخلوق کښې هغه اېک يو نېک او صادق سړے وو. هغهٔ د خُدائ پاک سره ملګرتيا وه، ﴿١١﴾ خو نور ټول خلق د خُدائ پاک د سيدها لارې نه لری وُو او هر طرف ته زور او ظلم وو. ﴿١٢﴾ خُدائ پاک چې دُنيا وکتله نو د خلقو د بدعملۍ نه ډکه وه، ځکه چې خلق د سيدها لارې نه لرې وُو. ﴿١٣﴾ خُدائ پاک نوح ته وفرمائيل، "ما د ټولو بنيادمو د ختمولو فېصله کړې ده. زهٔ به دوئ ټول تباه کړم، ځکه چې دُنيا د دوئ د بدعملۍ نه ډکه ده. ﴿١٤﴾ د ځان دپاره د ښهٔ لرګی نه يوه لويه کشتۍ جوړه کړه، کوټې په کښې جوړې کړه او دننه او بهر يې په تارکولو لېوه کړه. ﴿١٥﴾ دا کشتۍ يو سل پينځهٔ ځلويښت ګزه اوږده، څليريشت ګزه پلنه او څوارلس ګزه اوچته جوړه کړه. ﴿١٦﴾ کشتۍ له چت هم جوړ کړه او چت يې د سر نه اوولس اِنچې په ترخ جوړ کړه. دا درې چتيزه جوړه کړه او يو طرف ته دروازه هم په کښې پرېږده. ﴿١٧﴾ ګوره، زهٔ به يو سېلاب راولم چې په زمکه ټول مخلوق تباه شی. هر ساه

لرونکے ژیز به مړ شی، (۱۸) خو زۀ تا سره لوظ کوم، د
خپلې ښځې سره کشتۍ ته وخېژه، خپل زامن او د هغوئ
ښځې هم وخېژوه. (۱۹)-(۲۰) د هر قِسم ځناورو او مارغانو نه
یو نر او یوه ښځه هم کشتۍ ته وخېژوه، چې د دوئ نسل باقی
پاتې شی. (۲۱) د ځان او دوئ دپاره هر قِسم خوراک راجمع
کړه.“ (۲۲) نو نوح هم هغه شان وکړل چې څنګه خُدائ پاک
حُکم ورکړے وو.

لوئ سېلاب

۷ (۱) بیا مالِک خُدائ نوح ته وفرمائیل، ”د خپل ټول بال
بچ سره کشتۍ ته وخېژه، ما ته پته ده چې یواځې تۀ په ټوله
دُنیا کښې هغه صادق سړے یې چې ښۀ عمل کوې. (۲) د
هر قِسم حلال ځناورو نه اووۀ جوړې واخله، خو د هر قِسم
حرام ځناورو نه صِرف یوه یوه جوړه واخله. (۳) او هر قِسم
مارغانو نه هم اووۀ جوړې واخله، د دې دپاره چې هر قِسم
ځناور او مارغان په مخ د زمکې ژوندی پاتې شی. (۴) د نن
نه اووۀ ورځې پس به زۀ باران راولم چې څلوېښت شپې او
څلوېښت ورځې به وریږی، د دې دپاره چې ټول ژوندی د
زمکې د مخ نه ورک کړم.“ (۵) نو نوح هغه هر څۀ وکړل چې
څنګه مالِک خُدائ ورته حُکم ورکړے وو. (۶) نوح د شپږو
سوو کالو وو چې په زمکه سېلاب راغلو. (۷) نو په هغه
وخت نوح او د هغۀ ښځه، د هغۀ زامن او د هغوئ ښځې
کشتۍ ته وختل چې د سېلاب نه ځان بچ کړی. (۸) د هر
قسم حلالو او حرامو ځناورو او مارغانو او خزندو نه، جوړه
جوړه نر او ښځه (۹) نوح کشتۍ ته وخېژول، لکه چې څنګه

خُدائ پاک حُکم ورکړے وو. ١٠ اووۀ ورځې پس سېلاب
راغلو. ١١ چې کله نوح د شپږو سوو کالو وو، نو د دويمې
مياشتې په اوولسمه ورځ د زمکې لاندې د بې‌شمېره چينو
خولې راخلاصې شوې او د آسمان ټولې طوفانی دروازې
راخلاصې شوې، ١٢ او په زمکه څلوېښت ورځې او شپې
باران وشو. ١٣ هم په هغه ورځ نوح او د هغۀ ښځه، د هغۀ
درې زامن، شيم، حام او يافت او د هغوئ ښځې ټول کشتۍ
ته وختل. ١٤ د دوئ سره هر قِسم خاروی او ځنګلی ځناور،
واړۀ او غټ او هر قِسم مارغان هم وُو. ١٥ د هر قِسم
ژوندی ځيزونو جوړې د نوح سره کشتۍ ته وختلې، ١٦ چې
څنګه خُدائ پاک حُکم ورکړے وو. بيا مالِک خُدائ په نوح
پسې دروازه بنده کړه. ١٧ څلوېښت ورځې په زمکه سېلاب
وو، اوبۀ ډېرې زياتې شوې او کشتۍ يې اوچته کړه. ١٨ اوبۀ
زياتې شوې او کشتۍ د اوبو دپاسه ګرځېده. ١٩ اوبۀ دومره
زياتې شوې چې لوړ لوړ غرونه يې پټ کړل، ٢٠ اوبۀ دومره
وختلې چې تقريباً د غرونو د سرونو نه اتۀ ګزه اوچتې شوې.
٢١ په زمکه هر ژوندے ځيز مړ شو، ټول مارغان، ځناور او
ټول بنی آدم. ٢٢ په زمکه هر ژوندے مخلوق مړ شو. ٢٣
مالِک خُدائ هر ژوندے ځيز د زمکې د مخ نه ورک کړو، بنی
آدم، ځناور او مارغان. خو صِرف نوح او هغه ژوندی
ځيزونه چې د هغۀ سره په کشتۍ کښې وُو ژوندی پاتې شول.
٢٤ او اوبۀ د يو نيم سل ورځو پورې نۀ کمېدلې.

د سېلاب ختمېدل

٨ ١ نوح، د هغۀ بال بچ او هغه ټول ځناور کوم چې په

کشتۍ کښې وُو د خُدائ پاک هېر نۀ وُو، هغۀ په زمکه هوا
راوستله، نو اوبۀ په کمېدو شوې. ۲ د زمکې لاندې د چينو
خولې او د آسمان طوفانی دروازې بند شوې. باران ودرېدو،
۳ او اوبۀ ورو ورو په يو نيم سل ورځو کښې کمې شوې.
۴ د اوومې مياشتې په اوولسمه ورځ کشتۍ د اراراط په
علاقه کښې په يو غرۀ ودرېده. ۵ اوبۀ کمېدې او د لسمې
مياشتې په وړومبۍ ورځ د غرونو څُوکې راڅرګندې شوې.
۶ څلوېښت ورځې پس نوح د کشتۍ کړکۍ کولاو کړه ۷
او يو کارغۀ يې والوځولو. هغه واپس رانۀ غلو، خو په هوا
کښې تر هغې پورې اخوا دېخوا ګرځېدو چې د زمکې نه اوبۀ
اوچې شوې. ۸ په دې دوران کښې، نوح ګوګوشتکه
والوځوله چې وګورې چې اوبۀ ختمې دی کۀ نه، ۹ خو
اوبو تر اوسه پورې زمکه پټه کړې وه او ګوګوشتکې د پښو
لګولو ځائ پيدا نۀ کړو. نو واپس راغله او نوح لاس بهر کړو
او ځان سره يې کشتۍ کښې کښېنوله. ۱۰ د اووۀ ورځو
اِنتظار نه پس هغۀ بيا ګوګوشتکه والوځوله. ۱۱ او په
ماښامی کښې هغۀ ته واپس راغله او په مخُوکه کښې يې شنه
د زيتُونو پاڼه نيولې وه. نو نوح ته پته ولګېده چې اوبۀ کمې
شوې دی. ۱۲ هغۀ بيا نور اووۀ ورځې اِنتظار وکړو او يو
ځل بيا يې ګوګوشتکه والوځوله، خو دا ځل واپس رانۀ غله.
۱۳ چې کله نوح د شپږو سوو او د يو کال شو، نو د وړومبۍ
مياشتې په وړومبۍ ورځ، اوبۀ اوچې شوې. نوح د کشتۍ د
چت يوه حِصه کولاو کړه، نظر يې واچولو او چې يې وکتل
نو زمکه په اوچېدو وه. ۱۴ د دويمې مياشتې په اووېشتمه
ورځ زمکه بېخې اوچه وه. ۱۵ نو خُدائ پاک نوح ته
وفرمائيل چې، ۱۶ ”د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د دوئ د
ښځو سره د کشتۍ نه بهر لاړ شه. ۱۷ ټول مارغان او ځناور

هم د ځان سره کوز کړه، چې نور بچې پېدا کړی او په ټوله
زمکه باندې خوارهٔ شی.“ ۱۸ نو نوح د خپلې ښځې، خپلو
زامنو او د دوئ د ښځو سره د کشتۍ نه کوز شُو. ۱۹ ټول
ځناور او مارغان په خپله خپله ډله کښې د کشتۍ نه ووتل.

د حضرت نوح قربانی پېش کول

۲۰ نوح یوه قربانګاه جوړه کړه چې مالِک خُدائ ته قربانی
پېش کړی، هغهٔ د هر قِسم حلالو ځناورو او مارغانو نه یو یو
را ونیولو، او حلال یې کړل، او په قربانګاه کښې یې
وسوزول. ۲۱ د قربانۍ په خوشبو مالِک خُدائ رضا شو او
خپل ځان سره یې وفرمائیل، ”د بنی آدم د عمل په وجه به بیا
زهٔ هیڅکله زمکه نهٔ لعنتی کوم، ما ته پته ده چې د ماشوموالی
نه د دوئ خیالونه خراب وی. بیا به ټول مخلوق تباه نهٔ کړم،
لکه چې دا ځل مې تباه کړی دی. ۲۲ چې تر کومې پورې
دُنیا موجوده وی، کَرل او رېبل به وی، یخنی او ګرمی به وی،
اوړے او ژمے به وی، شپه او ورځ به وی د دُنیا تر آخره
پورې به وی.“

د خُدائ پاک د حضرت نوح سره یو لوظ کول

۹ ۱ خُدائ پاک نوح او د هغهٔ زامنو له برکت ورکړو او
وې فرمائیل، ”آباد شئ او ډېر بچې پېدا کړئ، نو ستاسو اولاد
به په ټوله دُنیا کښې اوسېږی. ۲ ټول ځناور، مارغان،
خزنده او کبان به ستاسو نه یرېږی، دا ټول ستاسو د اختیار
لاندې دی. ۳ اوس دا ټول ځناور تاسو خوړلے شئ او دغه
شان شنهٔ بوټی هم، دا ټول ستاسو د خوراک دپاره دی. ۴

خو چې په کومه غوښه کښې وينه وى هغه به نۀ خورئ، دا
ستاسو دپاره منع ده ځکه چې په وينه کښې ژوندون دے.
۵ کۀ څوک بل کس قتلوى، زۀ به ورسره حِساب کوم. کۀ
يو ځناور بنى آدم ووژنى نو سزا به يې مرګ وى. ۶ ځکه
چې خُدائ پاک د خپل ځان په شان بنى آدم جوړ کړے دے.
کۀ څوک د بنى آدم وينه تويَوى، په بدل کښې به د هغۀ وينه
توئ کړے شى، ۷ ډېر بچى پېدا کړئ، نو چې ستاسو اولاد
به په ټوله دُنيا کښې اوسيږى.“ ۸ خُدائ پاک نوح او د هغۀ
زامنو ته وفرمائيل چې، ۹ ”ګورئ، اوس زۀ تاسو او
ستاسو د اولاد سره دا لوظ کوم، ۱۰ هم داسې د هر ژوندى
څيز، د ټولو مارغانو، ځناورو او هر هغه څيز سره چې
ستاسو سره د کشتۍ نه رابهر شوى وُو. ۱۱ زۀ تاسو سره د
دې خبرې لوظ کوم، چې بيا به هيڅکله هم ټول ژوندى
مخلوقات په سېلاب نۀ غرقيږى، بيا به په سېلاب دُنيا نۀ تباه
کيږى. ۱۲ دا نښه به نۀ ختمېدونکے لوظ وى کوم چې زۀ
ستا او د ټولو ژوندو څيزونو سره کوم، ۱۳ زۀ به په آسمان
کښې د بوډۍ ټال جوړوم. دا به زما د دُنيا سره د لوظ نښه
وى. ۱۴ چې کله هم زۀ په زمکه وريځې راولم او چې د
بوډۍ ټال په وريځو کښې راڅرګنديږى، ۱۵ نو ما ته به خپل
لوظ رايادېږى چې سېلاب به بيا هيڅکله ټول ژوندى څيزونه
نۀ تباه کوى. ۱۶ چې کله په وريځو کښې د بوډۍ ټال څرګند
شى، زۀ به ورته ګورم او هغه نۀ ختمېدونکے لوظ به رايادوم
کوم چې ما د زمکې د ټولو ژوندو څيزونو سره کړے دے.
۱۷ دا زما د هغه لوظ نښه ده کوم چې زۀ د دُنيا د ټولو
ژوندو مخلوقاتو سره کوم.“

حضرت نوح او د هغهٔ زامن

۱۸ د نوح زامن چې د کشتۍ نه کوز شول هغوئ شیم، حام
او یافت وُو. (حام د کنعان پلار وو.) ۱۹ په زمکه چې
څومره خلق دی دا ټول د نوح د درېو زامنو اولاد دے. ۲۰
نوح زمیدار وو، هغه وړومبے کس وو چې د انګورو باغ يې
وکَرلو. ۲۱ د میو ښښلو نه پس هغه نشه شو او په خپله
خیمه کښې بربنډ څملاستو. ۲۲ چې کله د کنعان پلار حام،
خپل پلار داسې ولیدو نو هغه بهر لاړو او خپل دوه ورونړه يې
خبر کړل. ۲۳ نو شیم او یافت يو څادر واخستو او د خپلو
اوږو شا ته يې ونیولو. او خیمې ته په شا دننه لاړل او خپل
پلار يې پټ کړو او مخونه يې اړولی وُو چې پلار بربنډ ونهٔ
ګوری. ۲۴ چې کله نوح په خود کښې شو او خبر شو چې د
ټولو کشری زوئ د هغهٔ سره څهٔ کړی دی، ۲۵ نو هغهٔ
وفرمائیل چې، ”په کنعان دې لعنت وی، هغه دې د ټولو
ورونړو د نوکرانو غلام شی. ۲۶ مالِک خُدائ دې شیم بختور
کړی، او کنعان دې د هغهٔ غلام کړی. ۲۷ خُدائ پاک دې
یافت ډېر تېر کړی، د هغهٔ اولاد او د شیم خلق دې د ورونړو په
شان کړی، او کنعان دې د هغهٔ غلام کړی.“ ۲۸ د سېلاب نه
پس نوح نور درې نیم سوه کاله ژوندے وو ۲۹ او د نهٔ نیم
سوو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو.

د حضرت نوح د زامنو اولاد

۱۰ ۱ دا د نوح د زامنو، د شیم، حام او یافت اولاد
دے، چې د سېلاب نه پس د هغوئ زامن پېدا شول. ۲ دا د

یافت اولاد دے، جُمر، ماجوج، مادی، یاوان، توبل، مسک او
تیراس. ۳ دا د جُمر اولاد دے، اشکناز، ریفت او تُجرمه.
۴ دا د یاوان اولاد دے، اِلیسه، ترسیس، قبرص او
رهودس. ۵ د دوئ اولاد د سمندر په غاړه او په جزیرو
کښې اوسېږی. دا د یافت اولاد دے، چې په بېلو بېلو قبیلو او
مُلکونو کښې اوسېږی او هره قبیله خپله خپله ژبه وائی. ۶
دا د حام اولاد دے، کوش، مِصر، لیبیا او کنعان. ۷ د
کوش اولاد د سِیبا، حویله، سبته، راماه او د سبتیکه خلق
دی. د راماه اولاد د شیبا او د ددان خلق دی. ۸ کوش د
نمرود پلار وو، نمرود د دُنیا وړومبے طاقتور جنګیالے وو.
۹ د مالِک خُدائ په مدد هغه یو لوئ ښکاری وو، نو ځکه
خلق وائی، "مالِک خُدائ دې د نمرود په شان لوئ ښکاری
کړه." ۱۰ د هغهٔ بادشاهی وړومبے په بابل، ارک او اِکاد وه،
دا درې واړه د بابل په مُلک کښې وُو. ۱۱ د دې مُلک نه هغه
اسور ته لاړو او د نینوه، رحوبوت عیر، کلح، ۱۲ او د رسن
ښارونه یې جوړ کړل، رسن د نینوه او د لوئ ښار کلح په
مینځ کښې دے. ۱۳ د مِصر اولاد د لودی، عنامی، لهابی،
نفتوحی، ۱۴ فتروسی، کسلوحی او د کریت خلق وُو، چې د
هغوئ اولاد فلستیان دی. ۱۵ د کنعان مشرے زوئ صیدا
وو. کنعان د دې قومونو هم پلار وو، حت، ۱۶ یبوسی،
اموری، جرجاسی، ۱۷ حِوی، عرقی، سینی، ۱۸ اروادی،
صماری او حماتی. وروستو بیا د کنعانیانو قبیلې خورې
شوې. ۱۹ د کنعانیانو مُلک شمالی طرف صیدا نه جرار ته
نزدې، تر غزه پورې ورسېدو او نمرخاتهٔ طرف سدوم ته،
عموره، ادمه او لَسَع ته، چې ضبوئیم ته نزدې دے. ۲۰ دا د
حام اولاد دے، چې په بېلو بېلو قبیلو او مُلکونو کښې

اوسيږی او هره قبيله خپله خپله ژبه وائی. ٢١ ټول عبرانيان
د شيم اولاد دے، شيم د يافت مشر ورور دے. ٢٢ دا د شيم
اولاد دے، عيلام، اسور، ارفکسد، لود او آرام. ٢٣ د آرام
اولاد عُوض، حُول، جتر او مس وُو. ٢٤ ارفکسد د سِلح پلار
وو او سِلح د عِبر پلار وو. ٢٥ د عِبر دوه زامن وُو، د يو نوم
فلج چې مطلب يې تقسيم وو، ځکه چې د هغهٔ په وخت کښې
د دُنيا خلق تقسيم شول. او د بل نوم يُقطان وو. ٢٦ د يُقطان
اولاد د الموداد، سلف، حصارماوت، اِراخ، ٢٧ هدورام،
اُوزال، دِقله، ٢٨ عوبال، ابی‌مائيل، شيبا، ٢٩ اوفير، حويله
او يوباب. دا ټول د يُقطان اولاد وو. ٣٠ چې دوئ په کوم
مُلک کښې اوسېدل هغه مُلک د ميسا نه سِفار پورې اوږد وو
چې نمرخاتهٔ طرف ته د غرونو په مُلک کښې دے. ٣١ دا د
شيم اولاد دے، چې په بېلو بېلو قبيلو او مُلکونو کښې
اوسيږی او هره قبيله خپله خپله ژبه وائی. ٣٢ دا ټول خلق
نسل در نسل، د بېلو بېلو نسب‌نامو په مطابق د نوح اولاد دے. د سېلاب نه پس د دُنيا ټول قومونه د نوح د زامنو اولاد دے.

د بابل برج

١١ ١ په شروع کښې، د ټولې دُنيا خلقو صِرف يوه ژبه
وئيله او د يو بل په خبرو پوهېدل. ٢ چې ځنګه دوئ د
نمرخاتهٔ غاړې نه روان شول، چې چرته دوئ اوسېدل، نو د
بابل په مُلک کښې يو هوار مېدان ته راغلل او هلته ډېره شول.
٣ دوئ يو بل ته ووئيل، "راځئ چې خَښتې جوړې کړُو او
په اور يې پخې کړُو." نو داسې د دوئ سره د آبادۍ دپاره

خَبِښتې او د دې د انښلولو دپاره تارکول وُو. ۴ نو دوئ ووئيل، "راځئ چې اوس يو ښار او دومره لوئ برج جوړ کړُو چې آسمان ته ورسيږی، نو مونږ به مشهور شُو او په ټوله دُنيا کښې به خوارهٔ وارهٔ هم نهٔ شُو." ۵ بيا مالِک خُدائ د ښار او هغه برج کتلو له راکوز شو چې بنيادمو جوړ کړے وو، ۶ نو هغهٔ وفرمائيل، "وګورئ، دا ټول يو خلق دی او دوئ هم يوه ژبه وائی، او د دې نه پس چې بيا دوئ څهٔ کول هم وغواړی نو کولے به يې شی، ۷ راځئ چې لاندې ورشُو او د دوئ ژبې ګډې وډې کړُو نو د يو بل په خبرو به نهٔ پوهيږی." ۸ نو مالِک خُدائ دوئ په ټوله زمکه خوارهٔ وارهٔ کړل او دوئ ښار جوړول پرېښودل. ۹ نو د هغه ښار نوم بابل شو، ځکه چې مالِک خُدائ هلته د خلقو ژبه ګډه وډه کړه او د هغه ځائ نه يې په ټوله زمکه خوارهٔ وارهٔ کړل.

د شيم اولاد

۱۰ دا د شيم اولاد دے. د سيلاب نه دوه کاله پس، چې کله شيم د سلو کالو وو، د هغهٔ زوئ ارفکسد پيدا شو. ۱۱ د دې نه پس، شيم پينځهٔ سوه کاله نور ژوندے وو او نور بچی يې هم پيدا شول. ۱۲ چې کله ارفکسد د پينځو دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ سِلح پيدا شو، ۱۳ د دې نه پس، ارفکسد څلور سوه او درې کاله نور ژوندے وو او نور بچی يې هم پيدا شول. ۱۴ چې کله سِلح د دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ عِبر پيدا شو، ۱۵ د دې نه پس، سِلح څلور سوه درې کاله نور ژوندے وو او نور بچی يې هم پيدا شول. ۱۶ چې کله عِبر د څلور دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ فلج پيدا شو، ۱۷ د دې نه پس عِبر څلور سوه دېرش کاله نور ژوندے وو او نور بچی

يې هم پېدا شول. ۱۸ چې کله فلج د دېرشو کالو وو، د هغهٔ
زوئ رعو پېدا شو، ۱۹ د دې نه پس، فلج دوه سوه نهٔ کاله
نور ژوندے وو او نور بچی يې هم پېدا شول. ۲۰ چې کله
رعو د دوه دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ سروګ پېدا شو، ۲۱
د دې نه پس، رعو دوه سوه اووهٔ کاله نور ژوندے وو او نور
بچی يې هم پېدا شول. ۲۲ چې کله سروګ د دېرشو کالو وو،
د هغهٔ زوئ نحور پېدا شو، ۲۳ د دې نه پس، سروګ دوه
سوه کاله نور ژوندے وو او نور بچی يې هم پېدا شول. ۲۴
چې کله نحور د يو کم دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ تارح پېدا
شو، ۲۵ د دې نه پس، نحور يو سل او نولس کاله نور
ژوندے وو او نور بچی يې هم پېدا شول. ۲۶ چې تارح د اويا
کالو وو د هغې نه پس، د هغهٔ زامن ابرام، نحور او حاران پېدا
شول.

د تارح اولاد

۲۷ دا د تارح اولاد دے، چې هغه د ابرام، نحور او حاران
پلار وو. حاران د لوط پلار وو، ۲۸ او حاران په خپل مُلک
اُور کښې چې په بابل کښې دے، په حق ورسېدو، خو د هغهٔ
پلار لا ژوندے وو. ۲۹ ابرام سارىٰ سره وادهٔ وکړو او نحور
د مِلکاه سره وادهٔ وکړو، چې د حاران لور وه، حاران د
اِسکه پلار هم وو. ۳۰ د سارىٰ بچی نهٔ وُو، ځکه چې هغه
شنډه وه. ۳۱ تارح د خپل زوئ ابرام، د خپل نمسی لوط،
چې د حاران زوئ وو، او د خپلې اِنږور سارىٰ سره، چې د
ابرام ښځه وه، روان شو او په بابل کښې د اُور ښار نه د
کنعان مُلک ته لاړل. خو چې حاران ته ورسېدل نو هلته دېره
شول. ۳۲ تارح د دوه سوه او پينځۀ کالو په عُمر کښې په

حق ورسېدو.

د خُدائ پاک د حضرت ابرام غوښتل

١٢ ١ په يو وخت کښې مالِک خُدائ ابرام ته وفرمائيل،
”خپل وطن، د پلار کور او خپل خپلوان پرېږده او هغه مُلک
ته لاړ شه چې زۀ يې درته ښايم. ٢ زۀ به تا له ډېر اولاد
درکړم او هغوئ به يو لوئ قوم شى. زۀ به تا له برکت درکړم
او عزتمند به دې کړم، نو ستا په وجه به نورو ته برکت
ملاوېږى. ٣ زۀ به هغوئ له برکت ورکوم چې څوک ستا
دپاره برکت غواړى. خو زۀ به په هغوئ لعنت وايم چې څوک
په تا لعنت وائى. او ستا په وسيله به زۀ د دُنيا ټولو قومونو له
برکت ورکړم.“ ٤ چې کله ابرام د پينځو اوياؤ کالو وو، نو
هغه د حاران نه روان شو، لکه څنګه چې مالِک خُدائ ورته
فرمائيلى وُو، او لوط هم ورسره لاړو. ٥ ابرام خپله ښځه
سارى، او خپل ورارۀ لوط هم د ځان سره روان کړل او په
حاران کښې چې څومره مال او نوکران يې جمع کړى وُو
هغه ټول يې ځان سره کړل او کنعان ته روان شول. چې کله
هغوئ کنعان ته ورسېدل، ٦ ابرام په دې مُلک کښې سفر
کولو چې شِکم ته نزدې، د موره پاکې ونې زيارت له راغلو.
(په هغه وخت کښې کنعانيان لا په دې مُلک کښې اوسېدل.)
٧ نو مالِک خُدائ ابرام ته ښکاره شو او هغۀ ته يې
وفرمائيل، ”دا هغه مُلک دے چې زۀ يې ستا اولاد له ورکوم.“
بيا ابرام هلته مالِک خُدائ ته يوه قربانګاه جوړه کړه، چرته
چې ورته راښکاره شوے وو. ٨ د دې نه پس، هغۀ د
بيت‌ايل ښار نمرخاتۀ طرف ته د غرونو مُلک ته کډه يوړه او

هغهٔ په هغه ځائ کښې چې نمرپرېواتهٔ طرف ته بيت‌ايل او
نمرخاتهٔ ته عى دے په مينځ کښې خيمه ولګوله. هلته يې هم
يوه قربان‌ګاه جوړه کړه او د مالِک خُدائ نوم يې پرې
واخستو. ۹ بيا هغهٔ جدا جدا ځايونو ته هِجرت کولو چې د
کنعان جنوبى حِصې ته راغلو.

حضرت ابرام په مِصر کښې

۱۰ او يو ځل په کنعان کښې قحط راغلو او دا د برداشت نه
دومره بهر وو چې ابرام مِصر ته هِجرت وکړو، چې هلته دېره
شى. ۱۱ چې کله هغه تقريباً مِصر ته اوړېدو، هغهٔ خپلې
ښځې ساریٰ ته وفرمائيل، "دا خبره واوره، ما ته پته ده چې
تهٔ ښائسته يې. ۱۲ کهٔ د مِصر خلق تا وګورى، نو هغوئ به
ګُمان وکړى چې تهٔ زما ښځه يې، نو هغوئ به ما مړ کړى او
تا به ژوندى پرېږدى. ۱۳ هغوئ ته ووايه چې زهٔ يې خور يم،
نو داسې به ما ته څهٔ نهٔ وائى او ستا په وجه به زهٔ ژوندے
پاتې شم." ۱۴ چې کله هغوئ مِصر ته واوړېدل، نو
مِصريانو هغه وليده چې ډېره ښائسته ښځه وه. ۱۵ نو د
فِرعون درباريانو هغه وليده او فِرعون ته يې ووئيل چې هغه
څومره ښائسته وه، نو هغه يې محل ته بوتله. ۱۶ د هغې په
وجه فِرعون د ابرام ښهٔ عزت وکړو او هغهٔ له يې د ګډو او
چېلو رَمې ورکړې. څاروى، خرهٔ، اوښان او ښځې او نران
خِدمتګاران يې هم ورکړل. ۱۷ خو فِرعون ساریٰ بوتلې وه،
نو ځکه مالِک خُدائ په فِرعون او د هغهٔ په درباريانو يوه لويه
وبا راوسته. ۱۸ فِرعون ابرام راوغوښتو او تپوس يې ترې
وکړو، "دا تا زما سره څهٔ کړى دى؟ تا ولې ما ته ونهٔ وئيل
چې هغه ستا ښځه ده؟ ۱۹ تا ولې ووئيل چې هغه ستا خور

ده او ما درنه بوتله چې ښځه يې کړم؟ خپله ښځه د ځان سره
بوځه او په خپله مخه ځه.“ ٢٠ فِرعون نوکرانو ته حُکم
وکړو، نو هغوئ ابرام بوتلو او د خپلې ښځې او ټول مال سره
يې د هغه مُلک نه بهر کړو.

د حضرت ابرام او حضرت لوط جدا کېدل

١٣ ١ ابرام د خپلې ښځې سره او ټول مال سره د مِصر
نه د کنعان په طرف صحرا ته لاړو او لوط هم ورسره وو.
٢ ابرام ډېر مالداره سړے وو، د هغهٔ څاروی وُو او د
سپينو او سرو زرو مالِک هم وو. ٣ او هغهٔ جدا جدا
ځايونو ته هِجرت کولو او بيت‌ايل ته روان وو. هغه هم هغه
ځائ ته ورسېدو چې د بيت‌ايل او عی په مينځ کښې دے
چرته چې هغه مخکښې ديره شوے وو ٤ او قربانګاه يې
جوړه کړې وه. او د مالِک خُدائ نوم يې پرې اخستے وو.
٥ د لوط سره هم څاروی او رَمې وې، خپل خاندان او
نوکران هم ورسره وُو. ٦ خو هلته دومره شنه زمکه نهٔ وه
چې دوئ دواړه په کښې يو ځائ پاتې شوی وے، ځکه چې د
دوئ سره ډېر زيات مال وو. ٧ نو د ابرام او د لوط د
شپونکو په مينځ کښې جنګ وشو. (په هغه وخت کښې
کنعانيان او فرزيان هم په هغه مُلک کښې اوسېدل.) ٨ نو
ابرام لوط ته وفرمائيل، ”خُدائ پاک دې زما او ستا او زمونږ
د شپونکو په مينځ کښې لانجه نهٔ راولی، ځکه چې مونږ
خپلوان يُو. ٩ ولې دا ټوله زمکه ستا په وړاندې نهٔ ده؟ زما
نه جدا شه. چې چرته دې خوښه وی هم هلته لاړ شه. کهٔ تهٔ
ښی طرف ته ځې نو زهٔ به ګس طرف ته ځم، کهٔ تهٔ ګس

طرف ته ځې نو زۀ به ښى طرف ته لاړ شم.“ ۱۰ لوط
سترګې واړولې راواړولې او د اُردن ټول هوار مېدان يې
وليدو، چې د ضُعر پورې، د مالِک خُدائ د باغ په شان يا د
مِصر د مُلک په شان ښې ډېرې اوبۀ يې لرلې. (په هغه وخت
کښې مالِک خُدائ د سدوم او عموره ښارونه لا تباه کړى نۀ
ؤو.) ۱۱ نو لوط د ځان دپاره د اُردن ټول هوار مېدان خوښ
کړو او نمرخاتۀ طرف ته لاړو. نو داسې دوئ دواړه جدا
شول. ۱۲ ابرام د کنعان په مُلک کښې پاتې شو او لوط په
مېدان کښې د ښارونو په مينځ کښې دېره شو او سدوم سره
نزدې يې خېمې ولګولې، ۱۳ چې د هغه ځائ خلق ډېر
خراب او ګناهګار ؤو او د مالِک خُدائ خلاف ؤو.

د مالِک خُدائ د حضرت ابرام سره د زمکې ورکولو وعده

۱۴ د لوط د تلو نه پس، مالِک خُدائ ابرام ته وفرمائيل،
”چرته چې تۀ ولاړ يې، د دې ځائ نه هر طرف ته ښۀ په غور
سره وګوره. ۱۵ چې خومره زمکه ستا په نظر راځى، دا زۀ
تا او ستا اولاد له هميشه دپاره درکوم. ۱۶ زۀ به تا له دومره
ډېر اولاد درکوم چې هيڅ څوک به يې شمېرلے نۀ شى خو د
خاورو د ذرو شمېرل به ترې آسان وى. ۱۷ پاڅه، روان شه
او په ټوله زمکه نظر واچوه، ځکه چې دا ټوله تا له درکوم.“
۱۸ نو ابرام د دې ځائ نه کَډه واخستله او د ممرې پاکو
ونو ته نزدې دېره شو، چې دا په حبرون کښې دے، او هلته
يې مالِک خُدائ ته يوه قربانګاه جوړه کړه.

د حضرت ابرام حضرت لوط راخلاصول

۱۴ ۱ په هغه وخت کښې، څلورو بادشاهانو، د بابل
امرافِل، د الاسر اریوک، د عیلام کِدرلاعُمر او د جوئیم
تِدعال، ۲ د پینځو نورو بادشاهانو سره جنګ وکړو چې
هغوئ دا دی، د سدوم بَرع، د عموره برشع، د ادمه سِنیاب،
د ضبوئیم شِمیبر او بالع یعنې د ضُعر بادشاه. ۳ دې پینځو
بادشاهانو د سِدیم په مېدان کښې اتفاق وکړو او لښکر يې
جوړ کړو، چرته چې د مالګې دریاب دے. ۴ دوئ دولس
کاله د کِدرلاعُمر د مشرئ لاندې وُو، خو په دیارلسم کال
هغوئ د هغهٔ خِلاف بغاوت وکړو. ۵ یو کال وروستو
کِدرلاعُمر او د هغهٔ ملګری د خپلو لښکرو سره راغلل او
رفائیم ته يې په عستارات قرنیم کښې، زوزیم ته په حام کښې
او ایمیم ته د سِوی قِریَتائم په مېدان کښې شکست ورکړو،
۶ او حوریانو ته يې د ادوم په غرونو کښې شکست ورکړو
او د صحرا په غاړه د ایلفاران پورې ورپسې روان وُو. ۷
بیا دوئ ترې راوګرځېدل او قادِس ته واپس راغلل (چې بیا په
عین مِصفات مشهور شو). دوئ د عمالیقیانو ټول مُلک
ونیوو او اموریانو له يې شکست ورکړو چې په حصیصون
تامار کښې اوسېدل. ۸ د سدوم، عموره، ادمه، ضبوئیم او
د بالع بادشاهان د قلعو نه راووتل او خپلې لښکرې يې د
جنګ دپاره تیارې کړې او د سِدیم په مېدان کښې يې جنګ
وکړو. ۹ پینځهٔ بادشاهان، د څلورو بادشاهانو سره
وجنګېدل چې دوئ د عیلام، د جوئیم، د بابل او د الاسر وُو.
۱۰ مېدان ټول د تارکولو د کندو نه ډک وو او چې کله د
سدوم او عموره بادشاهان د جنګ نه تښتېدل، نو هغوئ په
کندو کښې پرېوتل، خو هغه نور درې بادشاهان غرونو ته

وتښتېدل. ۱۱ دې ځلورو بادشاهانو چې په سدوم او عموره
کښې څومره مال وو هغه يې ټول واخستو، چې په کښې د
خوراک سامان هم وو او دوئ لاړل. ۱۲ د ابرام ورارهٔ لوط،
په سدوم کښې اوسېدو، نو هغه يې هم بوتلو او هر څهٔ يې ترې
واخستل. ۱۳ خو يو سړے وتښتېدو او ابرام، عبرانى ته يې
دا هر څهٔ ووئيل، چې هغه د ممرې، امورى پاکو ونو ته نزدې
اوسېدو، ممرې او د هغهٔ خپلوانو اسکال او عانير هم د ابرام
په جنګ کښې ملګرتيا کوله. ۱۴ چې کله ابرام خبر شو چې
د هغهٔ ورارهٔ نيولے شوے دے، هغهٔ خپل ټول درې سوه
اتلس فوجيان خپلې خېمې ته راوغوښتل او په هغه ځلورو
بادشاهانو پسې تر دان پورې روان ؤو. ۱۵ هلته هغهٔ فوجيان
په ډلو کښې تقسيم کړل او د شپې يې په دشمن حمله وکړه او
هغوئ له يې شکست ورکړو، هغه د دمشق شمالى طرف ته تر
حوبه پورې په هغوئ پسې وو، ۱۶ او چې کوم مال يې
تښتولے وو هغه يې ترې واپس واخستلو. او خپل ورارهٔ لوط
يې سره د ټول مال واپس راوستو او چې کومې ښځې او
کسان نيولے شوى ؤو هغه يې هم راوستل.

د مَلِکصِدق حضرت ابرام له برکت غوښتل

۱۷ چې کله ابرام په کِدرلاعُمر او په نورو بادشاهانو د فتح
مومندلو نه پس واپس راغلو، نو د سدوم بادشاه د سِوى مېدان
ته ورله سترى مشى له راغلو (چې بل نوم يې د بادشاهانو
مېدان دے). ۱۸ او مَلِکصِدق، چې د شاليم بادشاه او د
خُدائ تعالىٰ يو اِمام وو، ابرام له روټئ او مے راوړل، ۱۹
هغهٔ دپاره يې برکت وغوښتو او ورته يې وفرمائيل، ”خُدائ
تعالىٰ دې ابرام له برکت ورکړى، چا چې آسمان او زمکه

پېدا کړی دی. (۲۰) ټول ثناء صِفت دې د هغه خُدائ تعالیٰ
وی چې ستا دشمنان يې ستا د پښو لاندې کړل.“ نو ابرام
مَلِک‌صِدِق ته د ټول مالِ غنيمت نه لسمه حِصه ورکړه. (۲۱)
د سدوم بادشاه ابرام ته ووئيل، ”دا ټول مال ستا شو، خو ما
له زما ټول خلق واپس راکړه.“ (۲۲) ابرام جواب ورکړو،
”زما دې په مالِک خُدائ قسم وی، چې هر لوئ خُدائ تعالیٰ
دے، چې د آسمان او زمکې پېدا کوونکے دے، (۲۳) چې زۀ
به ستاسو هيڅ څيز نۀ استعمالوم، يو تار يا د څپلۍ تسمه قدر
به هم ستاسو نۀ وړم. چې تاسو دا ونۀ وايئ، چې ابرام زمونږ
په مال مالداره شوے وو. (۲۴) زۀ به ستاسو نه د هغه مال نه
بغېر يو څيز هم نۀ قبلوم کوم چې زما کسانو استعمال کړے
دے. خو زما ملګری، عانير، اسکال او ممرې دې خپله
حِصه ترې نه واخلی.“

د حضرت ابرام سره د خُدائ پاک لوظ

۱۵ (۱) څۀ موده پس، د مالِک خُدائ کلام ابرام ته په
رويا کښې نازل شو چې، ”ابرامه، يرېږه مه. زۀ ستا ډال يم او
زۀ به تا له يو لوئ اِنعام درکوم.“ (۲) خو ابرام جواب
ورکړو، ”مالِکه، مالِکه خُدايه، ستا اِنعام به ما له څۀ فائده
راکړی؟ زما خو خپل بچی هم نشته او دغه د دمشق اِلیعزر
زما وارث دے. (۳) ګوره، تا ما له اولاد نۀ دے راکړے او
زما غلام به زما ميراث اخلی.“ (۴) نو د مالِک خُدائ کلام
يو ځل بيا په هغۀ نازل شو چې، ”ستا غلام اِلیعزر به ستا
ميراث نۀ اخلی، ستا خپل زوئ به ستا وارث وی.“ (۵)
مالِک خُدائ هغه بهر بوتلو او ورته يې وفرمائيل، ”آسمان ته

وګوره، کهٔ تهٔ د آسمان ستورى شمېرلے شې نو وې شمېره،
ستا اولاد به د ستورو په شان ډېر وى.“ ۶ ابرام په مالِک
خُدائ ايمان راوړو او دا د هغهٔ دپاره په صداقت حساب شو.
۷ بيا مالِک خُدائ هغهٔ ته وفرمائيل، ”زهٔ مالِک خُدائ يم،
چا چې په بابل کښې د اُور نه راوويستلې، چې دا زمکه ستا
خپله شى.“ ۸ خو ابرام ترې تپوس وکړو، ”مالِکه، مالِکه
خُدايه، ما ته به څنګه پته ولګى چې دا به زما شى؟“ ۹ هغهٔ
جواب ورکړو، ”ما له يوه سخئ، يوه چېلئ او يو ګډ راوله،
چې هر يو د درېو کالو وى او يوه ګوګوشتکه او کونتره هم
راوړه.“ ۱۰ ابرام دا څناور حاضر کړل، حلال يې کړل، هغه
درې څاروى يې په مينځ نيم کړل او په دوه قطارونو کښې يې
نيم نيم يو بل ته مخامخ کېښودل، خو مارغان يې په مينځ نيم
نهٔ کړل. ۱۱ تپوسان په غوښه لاندې راغوټه شول، خو ابرام
ترې نه وشړل. ۱۲ چې کله نمر په پرېوتو شو، په ابرام يو
درُوند خوب راغلو او يره او توره تيارهٔ هم پرې راغله. ۱۳
مالِک خُدائ هغهٔ ته وفرمائيل، ”تهٔ دا خبره ياده ساته چې ستا
اولاد به په پردى مُلک کښې مسافر شى، دوئ به هلته نوکران
شى او څلور سوه کاله به پرې ظلم کيږى، ۱۴ خو زهٔ به هغه
قوم له سزا ورکړم چې څوک دوئ غلامان کوى او چې کله
هغه پردے مُلک پرېږدى، نو دوئ به ډېر مال دولت د ځان
سره يوسى. ۱۵ او تهٔ په خپله به په ښهٔ پوخ عُمر کښې، په
تسلئ سره وفات شې او دفن به شې. ۱۶ په څلورم نسل
کښې به ستا اولاد دلته واپس راشى، ځکه چې اموريانو تر
اوسه پورې دومره ګناه نهٔ ده کړې چې زهٔ دوئ بهر کړم.“
۱۷ چې کله نمر پرېوتو او توره تيارهٔ شوه، نو يو د بلو
سکارو لوښے چې لوګے يې کولو او يو بَل لرګے ناڅاپى

راخرګند شو او د ځناورو په مینځ کښې تېر شو. ۱۸ نو په هغه وخت کښې مالِک خُدائ د ابرام سره يو لوظ وکړو. هغۀ وفرمائيل، "زۀ تا سره دا لوظ کوم چې زۀ به ستا اولاد له د مِصر د دې سيند نه د فرات تر لوئ سيند پورې دا زمکه ورکوم، ۱۹ او ورسره د قينيانو مُلک، د قنزيانو، د قدمونيانو، ۲۰ د حِتيانو، د فرزيانو، د رفائيم، ۲۱ د اموريانو، د کنعانيانو، د جرجاسيانو او د يبوسيانو مُلک هم ورکوم."

حضرت اِسمٰعيل او بى‌بى هاجِره

۱۶ ۱ د ابرام د ښځې سارىٰ تر اوسه پورې بچى نۀ وُو شوى. خو د هغې يوه مِصرىٰ وينځه وه چې نوم يې هاجِره وه، ۲ نو هغې ابرام ته ووئيل، "مالِک خُدائ ما له اولاد نۀ دے راکړے. تۀ ولې زما د وينځې سره شپه نۀ تېروې؟ کېدے شى چې زۀ د هغې نه آباده شم." نو ابرام د سارىٰ خبره ومنله. ۳ نو هغې خپله وينځه هاجِره ورکړه چې ښځه يې شى. (د ابرام په کنعان کښې د لس کاله اوسېدو نه پس داسې وشول.) ۴ ابرام د هاجِرې سره کوروالے وکړو، نو هغه اُميدواره شوه. چې کله هغې ته پته ولګېده چې اُميدواره شوه، نو خپلې بى‌بى ته به يې سپک کتل. ۵ نو سارىٰ ابرام ته ووئيل، "دا بد ستا په وجه وشول. ما خپله وينځه په خپله ستا په غېږ کښې کښېنوله او چې د کوم وخت نه هغې ته پته لګېدلې ده چې اُميدواره ده، نو هغه ما ته سپک ګورى. مالِک خُدائ دې اِنصاف وکړى چې په ما او په تا کښې څوک په حقه دى." ۶ خو ابرام جواب ورکړو، "ډېر ښۀ، هغه ستا

وینځه ده او ستا په اختیار کښې ده، چې څۀ دې خوښه وی نو ورسره یې وکړه.“ نو سارىٰ د هاجِرې سره دومره ظلم وکړو چې هغه تړېنه وتښتېده. ٧ د مالِک خُدائ فرښتې په صحرا کښې د شور په لاره هاجِره په چینه ومونده ٨ او فرښتې وفرمائیل، ”هاجِرې، د سارىٰ وینځې، تۀ د کوم ځائ نه راغلې یې او چرته ځې؟“ هغې جواب ورکړو، ”زۀ د خپلې نېکې نه تښتم.“ ٩ د مالِک خُدائ فرښتې هغې ته وفرمائیل، ”خپلې بی‌بی له واپس لاړه شه او د هغې د اختیار لاندې ژوند تېروه.“ ١٠ بیا فرښتې هغې ته دا هم وفرمائیل، ”زۀ به تا له دومره ډېر اولاد درکړم چې هیڅ څوک به یې نۀ شی شمېرلے. ١١ تۀ اوس اُمیدواره یې او زوئ به دې وشی او د هغۀ نوم به اِسمٰعیل کېږدې ځکه چې مالِک خُدائ په تکلیف کښې ستا آواز اورېدلے دے. ١٢ خو ستا زوئ به د یو ځنګلی په شان عُمر تېروی، هغه به د هر چا دشمن وی او هر یو به د هغۀ خِلاف وی. هغه به د خپلوانو نه بېل ژوند تېروی.“ ١٣ هاجِرې د ځان نه تپوس وکړو، ”ما خو خُدائ پاک لیدلے دے او بیا هم لا ژوندۍ پاتې یم؟“ نو هغې مالِک خُدائ ته یو نوم ورکړو چا چې د هغې سره یې خبرې کړې وې، یعنې، ”هغه خُدائ پاک چې ګوری.“ ١۴ دا ځکه د قادِس او بیرد په مینځ کښې کوهی ته خلق وائی چې، ”بیرلحی‌روىٰ“ یعنې، د هغه ژوندی خُدائ پاک کوهے دے چې ما ګوری. ١۵ د هاجِرې نه د ابرام زوئ وشو او اِسمٰعیل نوم یې پرې کېښودو. ١۶ ابرام په هغه وخت کښې د شپږ اتیاو کالو وو.

سنت د لوظ یوه نښه

١٧

١ ابرام چې کله د يو کم سلو کالو وو، نو مالِک
خُدائ هغۀ ته راڅرګند شو او وې فرمائيل، ”زۀ قادر خُدائ
يم. زما تابعدارى کوه او همېشه بېعېبه اوسه. ٢ زۀ تا سره
دا لوظ کوم چې ډېر اولاد به درکړم.“ ٣ ابرام مخ په زمکه
ولګولو، سجده يې وکړه او خُدائ پاک وفرمائيل چې، ٤
”ګوره، زۀ تا سره دا لوظ کوم، زۀ دا لوظ کوم چې تۀ به د
ډېرو قومونو پلار شې. ٥ نور به تا ته ابرام نۀ شى وئيلے،
ستا نوم اِبراهيم شو، ځکه چې زۀ تا د ډېرو قومونو پلار
جوړوم. ٦ زۀ به تا ډېر زيات آباد کړم، او ستا نه به قومونه
جوړ کړم او ستا په اولاد کښې به بادشاهان وى. ٧ زما به
تا او ستا د اولاد سره دا لوظ وى، دا به په راتلونکو نسلونو
کښې يو نۀ ختمېدونکے لوظ وى. زۀ به ستا او ستا د اولاد
خُدائ پاک يم. ٨ زۀ به تا او ستا اولاد له دا مُلک ورکوم
په کوم کښې چې تۀ اوس مسافر يې. د کنعان ټول مُلک به
همېشه دپاره ستا د اولاد وى او زۀ به د هغوئ خُدائ پاک
يم.“ ٩ خُدائ پاک اِبراهيم ته وفرمائيل، ”تۀ به زما سره دا
لوظ پوره کوې، ستا او ستا د اولاد د راتلونکو نسلونو سره به
دا لوظ وى. ١٠ خو په دې شرط سره چې تۀ او ستا د اولاد
هر يو نر به خامخا سنت کيږى. ١١-١٢ د نن نه پس به
تاسو هر يو نر ماشوم سنت کوئ چې هغه د اتو ورځو شى،
ورسره هغه نوکران چې ستاسو په کور کښې پېدا وى او هغه
هم چې د بل مُلک نه راوستلے شوى دى. د دې نه به دا
معلومېږى چې زما او ستا په مينځ کښې لوظ شته. ١٣ هر
يو به خامخا سنت کيږى، دا به په بدن يوه نښه وى چې پته
لګى چې تا سره زما لوظ نۀ ختمېدونکے دے. ١٤ خو چې
کوم نر سنت شوے نۀ وى هغه به زما د خلقو نه بېل وى،

ځکه چې هغهٔ زما لوظ مات کړے دے.“ ﴿١٥﴾ خُدائ پاک اِبراهيم ته وفرمائيل، ”تهٔ نور خپلې ښځې ته ساریٰ مهٔ وايه، د نن نه پس د هغې نوم ساره شو. ﴿١٦﴾ زهٔ به هغې له برکت ورکړم او د هغې نه به ستا يو زوئ پيدا شی. زهٔ به هغې له برکت ورکړم او هغه به د قومونو مور شی او د هغې په اولاد کښې به بادشاهان وی.“ ﴿١٧﴾ اِبراهيم تندے په زمکه ولګولو، سجده يې وکړه، خو اِبراهيم په خندا شو، چې کله هغهٔ سوچ کولو، ”چې يو سړے د سلو کالو زوړ وی د هغهٔ بچی پېدا کېدے شی څهٔ؟ د ساره بچی پېدا کېدے شی چې د لس کم سلو کالو ده؟“ ﴿١٨﴾ اِبراهيم خُدائ پاک ته وفرمائيل، ”کاش چې تهٔ اِسمٰعيل زما وارث کړې.“ ﴿١٩﴾ خو خُدائ پاک وفرمائيل چې، ”نه. ستا د خپلې ښځې ساره نه به يو زوئ پېدا شی او د هغهٔ نوم اِسحاق کېږده. د هغهٔ او د هغهٔ د اولاد سره به همېشه دپاره زما لوظ وی. کوم چې يو نهٔ ختمېدونکے لوظ دے. ﴿٢٠﴾ ما ستا د اِسمٰعيل دپاره سوال اورېدلے دے، نو هغهٔ له به هم برکت ورکړم او هغهٔ له به ډېر بچی او ډېر اولاد ورکړم. هغه به د دولسو بادشاهانو پلار وی او زهٔ به د هغهٔ د اولاد نه يو لوئ قوم جوړ کړم. ﴿٢١﴾ خو زما به ستا د زوئ اِسحاق سره لوظ وی، چې هغه به تقريباً بل کال په دې ورځو کښې د ساره نه پېدا کېږی.“ ﴿٢٢﴾ چې کله خُدائ پاک د اِبراهيم سره خبرې تر سره کړې، نو ترې نه لاړو. ﴿٢٣﴾ هم په هغه ورځ اِبراهيم اِسمٰعيل او په کور کښې چې خومره نران پېدا شوی وُو هغه ټول يې سنت کړل، سره د هغه نوکرانو چې د هغهٔ په کور کښې پېدا شوی وُو او هغه يې هم سنت کړل چې د بل مُلک نه راوستلے شوی وُو لکه څنګه چې خُدائ پاک هغهٔ ته فرمائيلی وُو. ﴿٢٤﴾ اِبراهيم د يو کم سلو کالو وو

چې هغه سنت شو، ۲۵ او د هغهٔ زوئ اِسمٰعيل د ديارلسو
کالو وو. ۲۶ دوئ دواړه په يوه ورځ سنت شول، ۲۷ او
ورسره د اِبراهيم ټول نوکران هم سنت شول.

د حضرت اِبراهيم سره د زوئ د پېدا کېدو وعده

۱۸ ۱ مالِک خُدائ اِبراهيم ته د ممرې پاکو ونو سره
راڅرګند شو. چې اِبراهيم د سرې غرمې په وخت د خېمې د
دروازې په خولهٔ کښې ناست وو، ۲ هغهٔ وکتل او ځهٔ
ګورى چې هلته درې سړى ولاړ دى. هغوئ يې چې څنګه
وليدل، هغهٔ سټړى مشى له ورمنډه کړل. د عزت نه ورته ټيټ
شو، ۳ اِبراهيم وفرمائيل، "صاحِبانو، کهٔ تاسو ما د دې
قابل ګنړئ، نو زما سره ايسار شئ چې زهٔ ستاسو خِدمت
وکړم. ۴ کهٔ اجازت وى نو زهٔ به ستاسو پښو وينځلو له
لږې اوبهٔ راوړم، تاسو د دې ونې لاندې دمه وکړئ. ۵ زهٔ به
تاسو له لږه روټۍ هم راوړم، نو تاسو به بيا ښهٔ مزل وکړئ.
دا زما دپاره د عزت خبره ده چې زما کور ته راغلئ، نو زهٔ به
ستاسو مېلمستيا کوم." هغوئ جواب ورکړو، "ښهٔ ده، چې
څنګه ستا خوښه وى نو هغه شان وکړه." ۶ اِبراهيم خېمې
ته تېز لاړو او ساره ته يې وفرمائيل، "زر شه. د ټولو نه د ښهٔ
اوړو بوجۍ راواخله او روټۍ ترې پخې کړه." ۷ بيا هغهٔ د
مال رَمې ته ورمنډه کړه او يو کچه او څورب سخے يې
راونيوو او يو نوکر له يې ورکړو، چې هغه يې زر زر تيار
کړى. ۸ هغهٔ لږ ماستهٔ، پئ او هغه پخه شوې غوښه هم
راوړه او سړو ته يې هر څهٔ کېښودل او چې کله هغوئ روټۍ
خوړله نو د ونې لاندې ورته ولاړ وو. ۹ بيا هغوئ د هغهٔ نه

تپوس وکړو، ”ستا ښځه ساره چرته ده؟“ هغهٔ جواب ورکړو،
”هغه دننه په خيمه کښې ده.“ ۱۰ يو مېلمه ووئيل، ”په
راتلونکی کال کښې به زهٔ واپس راشم او ستا د ښځې ساره به
يو زوئ پېدا شوے وی.“ ساره د خيمې د دروازې شا ته دا
خبرې اورېدلې. ۱۱ اوس ګوره، اِبراهيم او ساره ډېر
بوډاګان ؤو. او ساره د ماشوم د پېدا کېدو نهٔ وه. ۱۲ نو
ساره د ځان سره وخندل او وې وئيل چې، ”اوس زهٔ زَړه او
کمزورې يم او خاوند مې هم بوډا دے، نو اوس په دې عُمر
کښې به زهٔ د هغهٔ سره خملم څهٔ؟“ ۱۳ نو مالِک خُدائ د
اِبراهيم نه تپوس وکړو، ”ساره ولې وخندل او وې وئيل چې په
دې عُمر کښې زما ماشوم پېدا کېدے شی څهٔ ځکه چې زهٔ
ډېره بوډۍ يم؟ ۱۴ داسې څهٔ شته چې د مالِک خُدائ دپاره
مشکل وی؟ لکه چې څنګه ما ووئيل، په راتلونکی کال به زهٔ
واپس راځم او د ساره به يو زوئ پېدا شی.“ ۱۵ نو ساره
منکره شوه ځکه چې هغه يرېده. هغې ووئيل، ”ما خو نهٔ دی
خندلی.“ هغهٔ جواب ورکړو، ”آو، تا وخندل.“

د حضرت اِبراهيم د سدوم د نهٔ تباه کېدو سوال کول

۱۶ بيا هغه سړی روان شول او يو داسې ځائ ته لاړل چې د
کوم ځائ نه يې سدوم ليدلے شو، نو اِبراهيم هغوئ ته په مخه
ښه وئيلو دپاره ورسره لاړو. ۱۷ نو مالِک خُدائ د ځان سره
وفرمائيل، ”زهٔ چې څهٔ کول غواړم هغه به د اِبراهيم نه نهٔ
پټوم. ۱۸ د هغهٔ اولاد به يو لوئ طاقتور قوم وی او د هغهٔ په
ذريعه به زهٔ ټولو قومونو له برکت ورکړم. ۱۹ ما هغه د دې

دپاره غوره کړې دے چې هغه خپلو زامنو او اولاد ته دا
نصيحت وکړى چې زما خبره منى او هغه څۀ کوى چې کوم
صحيح او حق دى. کۀ دوئ داسې کوى، نو زۀ به هم د هغۀ
دپاره هغه هر څۀ وکړم چې ما يې وعده کړې ده.“ ۲۰ بيا
مالِک خُدائ اِبراهيم ته وفرمائيل، ”په سدوم او عموره باندې
ډېر سخت اِلزامونه دى، دوئ ډېر بد عملونه کوى. ۲۱ زۀ به
لاندې خامخا ځم چې دا پته ولګوم چې کوم اِلزامونه ما
اورېدلى دى چې هغه رښتيا دى او کۀ نه.“ ۲۲ بيا هغه دوه
سړى لاړل او د سدوم طرف ته روان شول، خو مالِک خُدائ
د اِبراهيم سره ايسار شو. ۲۳ اِبراهيم مالِک خُدائ ته نزدې
شو او تپوس يې ترې وکړو، ”تۀ په رښتيا د بدعملو سره
صادقان هم تباه کوې؟ ۲۴ کۀ په ښار کښې پنځوس
صادقان کسان وى، نو تۀ به ټول ښار تباه کوې څۀ؟ تۀ به
دوئ نۀ معاف کوې د دې دپاره چې هغه پنځوس کسان بچ
شى؟ ۲۵ دا څنګه کېدے شى چې تۀ به صادقان د بدعملو
سره ووژنې؟ دا خو ناممکنه ده، تۀ داسې نۀ کوې. کۀ تۀ
داسې وکړې، نو صادقانو خلقو ته به د بدعملو سره يو شان
سزا مِلاو شى. دا ستا دپاره ناممکنه ده. ځکه د دُنيا اِنصاف
کوونکے به خامخا اِنصاف کوى.“ ۲۶ مالِک خُدائ ورته
وفرمائيل، ”کۀ په سدوم کښې پنځوس صادقان کسان هم
وى، نو زۀ به د هغوئ په خاطر ټول ښار بچ کړم.“ ۲۷
اِبراهيم بيا وفرمائيل، ”مالِکه خُدايه، ما معاف کړه چې زۀ
زړَور شوم او ستا په مخکښې خبرې کوم. ځکه چې زۀ ستا
په مخکښې هيڅ هم نۀ يم. ۲۸ خو کېدے شى چې هلته د
پنځوسو صادقانو په ځائ صِرف پينځۀ څلوېښت وى. نو تۀ
به د پينځو کسانو د کمى په وجه ټول ښار تباه کوې څۀ؟“

مالِک خُدائ جواب ورکړو، ”کۀ پینځۀ څلویښت صادقان هم
وی نو زۀ به هغه ښار نۀ تباه کوم.“ ۲۹ اِبراهیم بیا وفرمائیل،
”کیدے شی چې هلته صِرف څلویښت کسان وی.“ هغۀ
جواب ورکړو چې، ”کۀ څلویښت کسان هم وی نو زۀ به هغه
ښار نۀ تباه کوم.“ ۳۰ اِبراهیم وفرمائیل، ”مالِکه خُدایه،
غصه کیږه مه، خو زۀ یو ځل بیا عرض کوم. کۀ هلته صِرف
دیرش کسان وی نو بیا؟“ هغۀ وفرمائیل، ”زۀ به داسې نۀ کوم
کۀ دیرش هم وی.“ ۳۱ اِبراهیم وفرمائیل، ”مالِکه خُدایه، ما
معاف کړه چې زۀ زړَور شوم او ستا په مخکښې خبرې کوم،
خو کۀ صِرف شل کسان وی؟“ هغۀ وفرمائیل، ”زۀ به هغه
ښار نۀ تباه کوم کۀ شل کسان هم وی.“ ۳۲ اِبراهیم
وفرمائیل، ”مالِکه خُدایه، غصه کیږه مه، زۀ به صِرف یو ځل
بیا عرض کوم. کۀ هلته صِرف لس کسان وی نو بیا؟“ هغۀ
وفرمائیل، ”کۀ لس کسان هم وی نو زۀ به هغه ښار نۀ تباه
کوم.“ ۳۳ چې د اِبراهیم سره یې خبرې ختمې کړې نو
مالِک خُدائ لاړو او اِبراهیم کور ته راوګرځیدو.

د سدوم د خلقو ګناهونه

۱۹ ۱ په هغه ماښام چې دوه فرښتې سدوم ته راغلې،
لوط د ښار د دروازې سره نزدې د جرګې په ځائ کښې
ناست وو. چې څنګه هغۀ هغوئ ولیدې، نو هغه پاڅیدو او
سټرې مشی له ورَغلو. هغه هغوئ ته د عزت نه ټیټ شو ۲
او وې فرمائیل، ”صاحِبانو، زۀ به ستاسو خِدمت کوم. ما
سره کور ته لاړ شئ. تاسو پښې ووینځئ او شپې ته ایسار
شئ. تاسو چې سحر وختی پاځئ نو په خپله مخه تلے شئ.“

خو هغوئ جواب ورکړو، ”نه، مونږ به دلته د جرګې په ځائ
کښې شپه وکړُو.“ ٣ خو هغهٔ ډېر زور کولو او آخر ورسره
کور ته لاړل. لوط خپلو نوکرانو له حُکم ورکړو چې روټۍ پخه
کړی او د مېلمنو دپاره ښهٔ خوراک تيار کړی. چې روټۍ
تياره شوه، نو هغوئ وخوړه. ٤ د مېلمنو د ځملاستو نه
مخکښې، د سدوم خلق د هغه کور نه تاو شول، چې د ښار
ټول خلق، وارهٔ زاړهٔ په کښې وُو. ٥ دوئ لوط ته چغې
ووهلې او تپوس يې ترې وکړو، ”هغه سړی چرته دی چې نن
تا کره ايسار دی؟ مونږ له يې بهر راوباسه.“ د سدوم خلقو د
هغوئ سره زنا کول غوښتل. ٦ لوط بهر ووتلو او ځان
پسې يې دروازه بند کړه. ٧ هغهٔ هغوئ ته وفرمائيل،
”عزيزانو، زهٔ ستاسو مِنت زاری کوم، داسې بد کار مهٔ کوئ.
٨ ګورئ، زما دوه لوڼه دی چې لا وادهٔ شوې نهٔ دی. هغوئ
به زهٔ بهر تاسو له راولم او چې څهٔ مو خوښه وی هغه ورسره
وکړئ. خو دې سړو ته هيڅ هم مهٔ وايئ، دوئ زما مېلمانهٔ
دی او د دوئ حِفاظت کول په ما فرض دی.“ ٩ خو دوئ
ووئيل، ”ځه مړه ورک شه مسافر سړے يې. تهٔ څوک يې چې
مونږ ته چل ښائې؟ زمونږ د مخې نه لرې شه، ګنې د هغوئ نه
به دې هم بد حال وکړُو.“ دوئ لوط له ديکه ورکړه او د
دروازې په ماتېدو يې شروع وکړه. ١٠ خو هغه دننه دوو
سړو ورمنډه کړل، لوط يې کور ته واپس راښکلو او دروازه
يې بند کړه. ١١ بيا هغوئ بهر هغه ټول خلق ړاندهٔ کړل، نو
هغوئ د دروازې په لټولو ستړی شول.

د حضرت لوط سدوم پرېښودل

١٢ هغه دوو سړو لوط ته وفرمائيل، ”کهٔ دلته ستا نور څوک

وی لکه زامن، لوڼه، زُومان او یا ستا نور خپلوان په دې ښار
کښې وی، نو د دې ځائ نه یې بهر کړه، ۱۳ ځکه چې مونږ
دا ځائ تباه کوُو. مالِک خُدائ ته د دې خلقو خِلاف فریادونه
رسېدلی دی او مونږ یې رالېږلی یُو چې سدوم تباه کړُو.“ ۱۴
بیا لوط هغه سړو له ورَغلو چې کومو ته یې لوڼه کوژدن
شوې وې او ورته یې وفرمائیل، ”زر شئ او د دې ځائ نه
ووځئ، مالِک خُدائ به دا ځائ تباه کوی.“ خو د هغوئ
خیال دا وو چې هغه ټوقې کوی. ۱۵ سحر وختی فرښتو
کوشش وکړو چې لوط تیز شی. هغوئ وفرمائیل، ”زر شه،
خپله ښځه او دوه لوڼه روانې کړه او ووځه، نو داسې به تاسو
نۀ مړۀ کېږئ چې کله ښار تباه کېږی.“ ۱۶ خو لوط سستی
کوله. او مالِک خُدائ په هغۀ رحم وکړو، نو هغه سړو لوط، د
هغۀ ښځه او د هغۀ دواړه لوڼه یې د لاس نه ونیولې او د ښار
نه یې بهر وویستل. ۱۷ بیا یوې فرښتې وفرمائیل، ”وتښتئ
چې ژوندی پاتې شئ، په شا مۀ ګورئ او په مېدان کښې مۀ
پاتې کېږئ. غرونو ته منډه کړئ، نو داسې به تاسو د مرګ نه
بچ شئ.“ ۱۸ خو لوط جواب ورکړو، ”اُف، نه صاحِبانو، په
مونږ داسې مۀ کوئ. ۱۹ تاسو زما سره ډېر ښۀ کړی دی او
زما ژوند مو بچ کړو. خو غرونه ډېر زیات لرې دی، تباهی به
زما په سر راشی او هلته رسېدو نه مخکښې به زۀ مړ شم.
۲۰ تاسو ته هغه وړوکے ښار ښکاری؟ هغه نزدې دے. زۀ
به هلته لاړ شم. ګورئ هغه خو وړوکے ځائ دے، خو زۀ به
په امن کښې یم.“ ۲۱ هغۀ جواب ورکړو، ”ټیک ده، زۀ به
ستا خبره ومنم. زۀ به هغه ښار نۀ تباه کوم. ۲۲ زر منډه
کړه، زۀ تر هغې پورې هیڅ هم نۀ شم کولے ترڅو چې تۀ هلته
رسېدلے نۀ یې.“ لوط دې ته وړوکے ووئیل، نو ځکه د هغه

ښار نوم ضُعر شو.

د خُدائ پاک سدوم او عموره تباه کول

۲۳ نمر په راختو وو چې لوط ضُعر ته ورسېدو. ۲۴ ناڅاپې
مالِک خُدائ د سدوم او عموره په ښارونو باندې د اور د
ګوګړو باران اوورولو ۲۵ او هغه ښارونه او ټول مېدان يې
تباه کړو، سره د ټولو خلقو او هر هغه څۀ چې په هغه زمکه
زرغون شوی وُو، تباه شول. ۲۶ خو د لوط ښځې شا ته
وکتل او د مالګې ستن ترې جوړه شوه. ۲۷ په بله ورځ سحر
وختی اِبراهيم هغه ځائ ته تيز لاړو چرته چې هغه د مالِک
خُدائ په حضور کښې مخکښې ولاړ وو. ۲۸ هغۀ لاندې
سدوم او عموره او د دې ټولو علاقو ته وکتل او وې ليدل چې
د هغه مُلک نه لوګی ختل، دا داسې لوګی وُو لکه چې د بټۍ نه
خېژی. ۲۹ خو چې خُدائ پاک د مېدان هغه ښارونه تباه
کړل چرته چې لوط اوسېدو، نو اِبراهيم د هغۀ ياد وو او لوط
يې ولېږلو چې ځان بچ کړی.

موآبيانو او عمونيانو د بې‌شرمۍ بنياد کېښودل

۳۰ لوط يرېدو چې په ضُعر کښې پاتې شی، نو هغه د خپلو
دوو لوڼو سره پاس غرونو ته لاړو او دوئ په يو غار کښې
اوسېدل. ۳۱ نو مشرې لور يې خپلې خور ته ووئيل، ”زمونږ
پلار بوډا کيږی او په ټوله دُنيا کښې سړی نشته چې مونږ
ځان ته وادۀ کړی او بچی مو پيدا شی. ۳۲ راځه چې خپل
پلار نشه کړُو، نو د هغۀ سره به څملو او بچی به مو پيدا
شی.“ ۳۳ په هغه شپه هغوئ هغۀ له مے ورکړل او مشره

لور د هغۀ سره څملاسته. خو هغه دومره نشه وو چې پته
ورته ونۀ لګېده. ۳۴ بله ورځ مشرې لور يې خپلې خور ته
ووئيل، ”تېره شپه زۀ د هغۀ سره څملاستم، اوس راځه چې
نن شپه يې بيا نشه کړُو او تۀ د هغۀ سره څمله. نو مونږ دواړه
به د پلار نه اُميدوارې شُو.“ ۳۵ نو هغه شپه هغوئ هغه بيا
نشه کړو او کشره لور د هغۀ سره څملاسته. خو بيا هم هغه
دومره نشه وو چې هغۀ ته هيڅ پته ونۀ لګېده. ۳۶ نو د لوط
دواړه لوڼه د خپل پلار نه اُميدوارې شوې. ۳۷ د مشرې لور
يې يو زوئ وشو، چې د هغۀ نوم يې موآب کېښودو. هغه د نن
زمانې د موآبيانو پلار نيکۀ وو. ۳۸ د کشرې لور يې هم يو
زوئ وشو، چې د هغۀ نوم يې بِن‌عمى کېښودو. هغه د نن
زمانې د عمونيانو پلار نيکۀ وو.

حضرت اِبراهيم او ابى‌مَلِک

۲۰ ۱ اِبراهيم د ممرې نه د کنعان صحرا ته لاړو او د
قادِس او شور په مينځ کښې اوسېدو. په هغه وخت کښې چې
کله هغه په جرار کښې اوسېدو، ۲ هغۀ فرمائيلى وُو چې
خپله ښځه ساره يې خور ده. نو د جرار بادشاه ابى‌مَلِک ترې
ساره بوتلې وه. ۳ خو يوه شپه هغۀ خُدائ پاک په خوب
کښې وليدو چې ورته يې وفرمائيل، ”ګوره، تۀ د مرګ په
خولۀ کښې ولاړ يې، ځکه چې کومه ښځه تا راوستې ده هغه
وادۀ شوې هم ده.“ ۴ خو ابى‌مَلِک ګوتې هم نۀ وې وروړې
او هغۀ ووئيل، ”مالِکه خُدايه، زۀ بې‌ګناه يم. تۀ به ما او زما
خلق تباه کوې څۀ؟ ۵ اِبراهيم خو په خپله فرمائيلى وُو چې
هغه يې خور ده او هغې هم فرمائيلى وُو چې هغه يې ورور

دے. ما خو دا په صفا نيت کړی دی او زما لاسونو ګناه نۀ
ده کړې." ۶ خُدائ پاک په خوب کښې جواب ورکړو،
"آو، ما ته پته ده چې تا دا په صفا نيت کړی دی، هغې ته
ګوتې وروړلو ته مې ځکه پرې نۀ ښودلې چې زما خِلاف ګناه
ونۀ کړې. ۷ خو اوس، هغه ښځه خپل خاوند ته واپس
کړه. هغه يو نبی دے او هغه به درته دُعا وکړی او تۀ به مړ نۀ
شې. خو کۀ تۀ هغه واپس نۀ ورکوې، نو زۀ تا خبروم چې تۀ
او ستا ټول خلق به مړۀ کيږئ." ۸ بل سحر وختی ابی‌مَلِک
خپل ټول درباريان راوغوښتل او چې څۀ شوی وُو ورته يې
ووئيل، او هغوئ سخت يرېدل. ۹ بيا ابی‌مَلِک اِبراهيم
راوغوښتلو او تپوس يې ترې وکړو، "دا تا په مونږ څۀ کړی
دی؟ ما تا سره څۀ بد کړی دی چې تا په ما او زما په
بادشاهۍ دا افت راوستے دے؟ داسې خو د هيچا سره هم نۀ
دی کول پکار، لکه چې تا زما سره کړی دی. ۱۰ دا تا ولې
کړی دی؟" ۱۱ اِبراهيم جواب ورکړو، "زما دا خيال وو چې
دلته به داسې هيڅ څوک هم نۀ وی چې هغه د خُدائ پاک نه
يريږی او دوئ به زما د ښځې په وجه ما ووژنی. ۱۲ هغه په
رښتيا زما خور ده. هغه زما د پلار لور ده، خو زما د خپلې
مور لور نۀ ده او ما هغه وادۀ کړه. ۱۳ چې کله خُدائ پاک
زۀ د خپل پلار د کور نه مسافر کړم، نو ما هغې ته ووئيل، تۀ
به زما سره هغه وخت خپل غيرت څرګند کړې چې هر چا ته
وائې چې زۀ ستا ورور يم." ۱۴ بيا ابی‌مَلِک ساره واپس
اِبراهيم ته ورکړه، هم هغه وخت يې هغۀ ته ګډې، څاروی او
نوکران هم ورکړل. ۱۵ هغۀ اِبراهيم ته ووئيل، "ګوره، دا ټوله
زما زمکه ده، چې چرته دې خوښه وی هلته اوسيږه." ۱۶
هغۀ ساره ته ووئيل، "زۀ ستا ورور له د سپينو زرو زر سيکې

ورکوم، دا د دې دپاره چې تا سره ښومره خلق دی چې ټولو ته ثابِته شی چې تهٔ بې‌ګناه يې، هر چا ته به معلومه شی چې ستا لمن پاکه ده.“ ۱۷-۱۸ نو په دې وجه چې د اِبراهیم د ښځې ساره سره کومه واقعه شوې وه، مالِک خُدائ د ابی‌مَلِک په محل کښې ټولې ښځې شنډې کړې. نو اِبراهیم د ابی‌مَلِک دپاره دُعا وکړه او خُدائ پاک هغه روغ کړو، خُدائ پاک د هغهٔ ښځه او د هغهٔ وينځې هم روغې کړې، چې د دوئ بچی پيدا شی.

د حضرت اِسحاق پيدا کيدل

۲۱ ۱ مالِک خُدائ ساره له برکت ورکړو او خپله وعده يې ورسره پوره کړه. ۲ اګر چې اِبراهيم په خپله ډېر بوډا وو، خو لکه څنګه چې خُدائ پاک ورته فرمائيلی وُو ساره اُميدواره شوه او هم په هغه صحيح وخت د هغې زوئ وشو. ۳ اِبراهيم په خپل زوئ اِسحاق نوم کيښودو، ۴ او چې اِسحاق د اتو ورځو شو، نو اِبراهيم هغه سنت کړو، هم هغه شان چې څنګه خُدائ پاک ورته حُکم ورکړے وو. ۵ اِبراهيم د سلو کالو وو چې اِسحاق پيدا شو، ۶ نو ساره وفرمائيل، ”خُدائ پاک زهٔ خندولې يم. اوس چې هر څوک د دې نه خبر شی نو زما سره به خاندی. ۷ د دې نه مخکښې چا د دې وئيلو جرأت کولے شو چې يوه ورځ به زهٔ خپل ماشوم له سينه ورکوم؟ خو ګورئ، په زوړ عُمر کښې د اِبراهيم زما نه زوئ پيدا شوے دے.“ ۸ چې ماشوم غټېدو او په خپله د روټۍ د خوړلو شو، نو په هغه ورځ اِبراهيم يو لوئ خيرات وکړو.

د بي‌بی هاجِرې او د حضرت اِسمٰعیل لړې لیږل

۹-۱۰ یوه ورځ، ساره وکتل چې د هاجِرې زوئ اِسمٰعیل لوبې کولې، نو هغې اِبراهیم ته ووئیل، "وینځه او د هغې زوئ وشړئ ځکه چې د وینځې زوئ به زما د زوئ اِسحاق په میراث کښې شریک نۀ وی." ۱۱ دې مسئلې اِبراهیم ډېر پرېشانه کړو، ځکه چې اِسمٰعیل خو هم د هغۀ زوئ وو. ۱۲ خو خُدائ پاک وفرمائیل، "اِبراهیمه، د خپلې وینځې او د هلک په حقله مۀ خفه کېږه. هم هغه شان وکړه چې څنګه درته ساره وائی ځکه چې هم د اِسحاق نه به ستا نسل قائم وی. ۱۳ خو د وینځې زوئ هم ستا زوئ دے او د هغۀ د اولاد نه به یو لوئ قوم جوړ کړم." ۱۴ بل سحر وختی اِبراهیم پاڅېدو او هاجِرې له یې د اوبو ډک مشک او روټۍ ورکړه. او دا یې ورله په اوږو کېښودل او د زوئ سره یې رُخصت کړه. او هغه لاړه او بیرسبع ته نزدې په صحرا کښې سرګردانه ګرځېدله، ۱۵ او چې د هغوئ سره اوبۀ ختمې شوې، نو هاجِرې زوئ د یو بوټی لاندې کښېنولو. ۱۶ او لږه لرې ترې کښېناسته، هغې د ځان سره ووئیل چې، "زۀ دا نۀ شم زغملے چې د خپل زوئ مرګ ووینم." او هغه هلته ناسته وه سلګۍ یې وهلې او ژړل یې. ۱۷ چې کله خُدائ پاک د هلک ژړا واورېده، نو د خُدائ پاک فرښتې د آسمان نه هاجِرې ته آواز وکړو او ورته یې وفرمائیل، "هاجِرې، تۀ ولې پرېشانه یې؟ یرېږه مه. خُدائ پاک ستا د زوئ ژړا اورېدلې ده. ۱۸ اوچت یې کړه او په غېږ کښې یې کښېنوه، ځکه چې زۀ به هغه د یو لوئ قوم پلار کړم." ۱۹ بیا خُدائ پاک د هغې سترګې کولاو کړې او د هغې نظر په چینې یو کوهی

پرېوتو. نو هغه چيني له لاړه او مشک يې د اوبو نه ډک کړو
او هلک له يې اوبۀ ورکړې. ٢٠ خُدائ پاک اِسمٰعيل له
برکت ورکړو او چې هلک څنګه لوئ شو، نو د هغۀ نه يو
تکړه تير انداز جوړ شو. ٢١ هغه د فاران په صحرا کښې
اوسېدو، مور ورله يوه مِصرۍ جينۍ خوښه کړه او ورته يې
وادۀ کړه.

د امن معاهده

٢٢ تقريباً هم په هغه وخت ابی‌مَلِک او د هغۀ د لښکر مشر
فيکُل اِبراهيم ته ووئيل، ”خُدائ پاک تا له په هر کار کښې
برکت درکوی، ٢٣ اوس زۀ غواړم چې تۀ د خُدائ پاک په
نوم دا قَسم وکړې چې تۀ به زما سره دوکه نۀ کوې او همېشه
به زما او زما د اولاد وفادار يې، لکه څنګه چې زۀ همېشه تا
سره په دې مُلک کښې وفادار وم چې تۀ دلته مسافر وې.“
٢٤ نو اِبراهيم ورسره قَسم وکړو. ٢٥ يوه ورځ، اِبراهيم
ابی‌مَلِک ته شکايت وکړو چې، ”ستا يو څو نوکرانو زما په يو
کوهی قبضه کړې ده.“ ٢٦ ابی‌مَلِک ورته ووئيل، ”دا خو ما
ستا نه په وړومبی ځل واورېدل. تا ما ته مخکښې ولې ونۀ
وئيل؟ ما ته پته نشته چې دا چا کړی دی.“ ٢٧ اِبراهيم
ابی‌مَلِک ته ګډې او څۀ غواګانې ورکړې، نو د دوئ په مينځ
کښې د امن معاهده وشوه. ٢٨ اِبراهيم د خپلې رَمې نه اووۀ
ګډې جدا کړې، ٢٩ او ابی‌مَلِک ترې تپوس وکړو، ”تا دا
اووۀ ګډې ولې جدا کړې؟“ ٣٠ اِبراهيم جواب ورکړو، ”زۀ
غواړم چې دا اووۀ ګډې زما نه قبولې کړې نو تۀ به ګواه يې
چې ما دا کوهے کنستلے وو.“ ٣١ نو په هغه ځائ يې
بيرسبع نوم کېښودو، ځکه چې دوئ دواړو دلته معاهده کړې

وه. ۳۲ چې کله په بيرسبع کښې معاهده وشوه، نو ابی‌مَلِک
او د هغهٔ د لښکر مشر فيکُل واپس د فلستيانو مُلک ته لاړل.
۳۳ اِبراهيم په بيرسبع کښې د غز ونه وکَرله او د مالِک
خُدائ د ابدی خُدائ عبادت يې وکړو. ۳۴ او اِبراهيم ډېر
وخت مسافر وو او د فلستيانو په مُلک کښې اوسېدو.

د خُدائ پاک حضرت اِبراهيم ته د حضرت اِسحاق قربانولو حُکم ورکول

۲۲ ۱ څهٔ موده وروستو خُدائ پاک د اِبراهيم امتحان
واخستو، هغهٔ ته يې وفرمائيل، "اِبراهيمه." نو اِبراهيم جواب
ورکړو، "زهٔ حاضر يم." ۲ خُدائ پاک ورته وفرمائيل،
"خپل زوئ روان کړه، خپل ايک يو زوئ اِسحاق، د کوم
سره چې تهٔ ډېره مينه کوې او د مورياه مُلک ته لاړ شه. هلته
په يو غر باندې چې زهٔ به يې درته ښايم، هغه ما ته د قربانۍ په
توګه پيش کړه." ۳ نو اِبراهيم سحر وختی پاځېدو، خپل
خر يې کته کړو او خپل دوه ځوانان سړی او اِسحاق يې ځان
سره روان کړل، هغهٔ د سوزېدونکې قربانۍ دپاره لرګی پرې
کړل او روان شو او هغه ځائ ته لاړو کوم چې خُدائ پاک
ورته ښودلے وو. ۴ په درېمه ورځ چې اِبراهيم وکتل نو د
لرې نه يې هغه ځائ وليدو. ۵ نو هغهٔ نوکرانو ته وفرمائيل،
"دلته د خرهٔ سره ايسار شئ. دا هلک او زهٔ به هلته لاړ شُو او
مونږ به عبادت وکړُو او واپس به تاسو له راشُو." ۶ اِبراهيم
په اِسحاق د قربانۍ لرګی يوړل او په خپله يې يوه چاړهٔ او بل
سکارهٔ د اور بلولو دپاره يوړل. چې کله دوئ مزل کولو، ۷
نو اِسحاق وفرمائيل، "پلاره." هغهٔ جواب ورکړو، "آو، زما

زویه؟“ اِسحاق ترې تپوس وکړو، ”ما ته پته ده چې تا سره
سکارۀ او لرګی شته، خو د قربانۍ دپاره ګډُورے چرته
دے؟“ ٨ اِبراهیم جواب ورکړو، ”زما زویه، خُدائ پاک به
په خپله د یو ګډ بندوبست وکړی.“ او دوئ دواړه روان وُو.
٩ کله چې هغه ځائ ته ورسېدل کوم چې ورته خُدائ پاک
ښودلے وو، اِبراهیم یوه قربانګاه جوړه کړه او لرګی یې پرې
سم کېښودل. هغۀ خپل زوئ وتړلو او په قربانګاه کښې یې د
لرګو دپاسه کېښودو. ١٠ بیا اِبراهیم د خپل زوئ حلالولو
دپاره چاړۀ راواخستله. ١١ خو ناڅاپه د مالِک خُدائ
فرښتې د آسمان نه هغۀ ته وفرمائیل، ”اِبراهیمه، اِبراهیمه.“
هغۀ جواب ورکړو، ”زۀ حاضر یم.“ ١٢ فرښتې وفرمائیل،
”هلک له چې هیڅ تکلیف ورنۀ کړې او نۀ ورته څۀ ووائې. ما
ته پته ده چې تۀ د خُدائ پاک نه یرېږې، ځکه چې تا هغۀ ته
خپل اِیک یو زوئ هم پېش کړو.“ ١٣ اِبراهیم څۀ ګوری چې
یو ګډ د ښکرو نه په غنو کښې انښتے وو. هغه لاړو او راوې
نیوو او د خپل زوئ په ځائ یې د سوزېدونکې قربانۍ په توګه
پېش کړو. ١٤ اِبراهیم په هغه ځائ ”مالِک خُدائ بندوبست
کوی“ نوم کېښودو. او تر ننه پورې خلق وائی، ”د مالِک
خُدائ په غر به بندوبست کیږی.“ ١٥ د مالِک خُدائ فرښتې
په دویم ځل د آسمان نه اِبراهیم ته وفرمائیل چې، ١٦ ”مالِک
خُدائ فرمائی چې زۀ مالِک خُدائ په خپل نوم قسم کوم چې
زۀ به تا له ډېر زیات برکت درکړم. ځکه چې تا دا وکړل او
خپل اِیک یو زوئ دې هم زما نه بچ ونۀ ساتلو، ١٧ زۀ دا
وعده کوم چې زۀ به تا ته په رښتیا په برکتونو برکتونه درکوم
او ستا اولاد به ډېر زیاتوم لکه چې په آسمان کښې ښومره
ستوری دی او چې د سمندر په غاړه ښومره شګې دی. ستا

اولاد به خپلو دشمنانو له شکست ورکړی. ۱۸ ټول قومونه
به ستا د اولاد په وسیله برکت ومومی. ځکه چې تا زما حُکم
ومنلو.“ ۱۹ اِبراهیم خپلو نوکرانو ته واپس لاړو او دوئ په یو
ځائ بیرسبع ته لاړل، چې چرته اِبراهیم اوسېدو.

د نحور اولاد

۲۰ څۀ موده وروستو اِبراهیم خبر شو چې د خپل ورور
نحور يې د مِلکاه نه اتۀ بچی پېدا شوی دی، ۲۱ مشرے
عُوض، د هغۀ ورور بُوز، د آرام پلار قموايل، ۲۲-۲۳ کَسِد،
حزو، فِلداس، اِدلاف او بتوايل، د رِبقه پلار. د اِبراهيم د ورور
نحور، د ښځې مِلکاه نه دا اتۀ زامن پېدا شول. ۲۴ د نحور د
وينځې، رومه نه، طِبح، جاحم، تخص او معکه پېدا شول.

د بی‌بی ساره مرګ او ښخېدل

٢٣ ۱ ساره يو سل اوويشت کاله ژوندۍ وه. ۲ هغه د
کنعان په مُلک کښې په حبرون کښې په حق ورسېده، او
اِبراهيم د ساره په غم غمژن شو او هغې پسې يې ژړل. ۳
اِبراهيم د مړی خوا نه پاڅېدو، حِتيانو له ورَغلو او وې
فرمائيل چې، ۴ ”زۀ د پردی مُلک یم او تاسو سره اوسېږم،
زما خپله زمکه نشته چې چرته زۀ خپله ښځه په يو مناسب
ځائ کښې ښخه کړم. لږه زمکه په ما خرڅه کړئ.“ ۵
هغوئ جواب ورکړو چې، ۶ ”نېکه، زمونږ خبره واوره،
مونږ تا ته د يو تکړه مشر په سترګه ګورو. زمونږ د اديرې د
ټولو نه ښۀ ځائ کښې خپل مړے ښخ کړه، تا به هيڅ څوک د
يو ځائ نه هم د خپل مړی ښخولو نه نۀ منع کوی.“ ۷

اِبراهيم پاڅېدو او د هغه مُلک خلقو يعنې حِتيانو ته يې د
عزت نه سر ټيټ کړو ﴿٨﴾ او ورته يې وفرمائيل، ”کۀ ستاسو
دا خوښه وی چې زۀ دلته خپل مړے ښخ کړم، نو د صحر
زوئ عِفرون ته ووايئ ﴿٩﴾ چې د خپل پټی په سر کښې د
مکفيله غار په ما خرڅ کړی. زۀ به يې پوره قيمت ورکړم او
تاسو ټول به د دې ګواهان شئ.“ ﴿١٠﴾-﴿١١﴾ عِفرون هلته د ښار
د دروازې سره نزدې ناست وو، چې کله اِبراهيم دا عرض
وکړو، نو هغۀ جواب ورکړو چې، ”صاحِبه، دا ټول پټے سره
د غار ستا په وړاندې دے. زما د خپلو خلقو په مخکښې زۀ دا
ستا د مړی د قبر دپاره درکوم.“ ﴿١٢﴾ يو ځل بيا، اِبراهيم د
هغه مُلک خلقو ته د عزت نه ټيټ شو ﴿١٣﴾ او عِفرون ته يې
وفرمائيل، ”د دې ګواهانو په مخکښې، زۀ تا له د دې پټی پوره
قيمت درکوم، چې خپله ښځه ښخه کړم. دا قيمت زما نه
قبول کړه.“ ﴿١٤﴾ عِفرون جواب ورکړو چې، ﴿١٥﴾ ”صاحِبه،
زما خبره واوره، د دې ځائ قيمت صِرف څلور سوه د
سپينو زرو سيکې به وی. په داسې لږ قيمت به مونږ په خپلو
کښې څۀ يو بل ته سختيږو؟ خپل مړے ښخ کړه.“ ﴿١٦﴾
اِبراهيم د عِفرون دا خبره منظوره کړه او هغه سپين زر يې
عِفرون ته وتلل چې د کومو په حقله يې چې د حِتيانو په
مخکښې فرمائيلی وُو، د هغه وخت د سوداګرو د وزن
مطابق، څلور سوه د سپينو زرو سيکې. ﴿١٧﴾ نو داسې اِبراهيم
د عِفرون نه هغه د ممری سره نزدې مکفيله په علاقه کښې
هغه پټے واخستلو. پټے سره د هغه غار او ګېرچاپېره چې
څومره ونې وې. ﴿١٨﴾ د ښار په دروازه کښې د جرګې د ټولو
سړو په مخکښې دا زمکه د اِبراهيم شوه چرته چې حِتيان د
دې ګواهان وُو. ﴿١٩﴾ د دې نه پس، اِبراهيم خپله ښځه ساره

په کنعان وطن کښې د مکفیله د پټی په غار کښې ښخه کړه
۲۰ چې کوم يې د حِتيانو نه اخستے وو.

رِبقه د حضرت اِسحاق ښځه کېدل

۲۴ ۱ اِبراهيم اوس د ډېر عُمر وو. مالِک خُدائ هغۀ له
په هر کار کښې برکت ورکړے وو. ۲ يوه ورځ، اِبراهيم
خپل مشر نوکر راوغوښتو او هغۀ ته يې وفرمائيل، ”زما سره
يو پوخ لوظ وکړه، ۳ د مالِک خُدائ په نوم زۀ تا له قسم
درکوم، د هغه خُدائ پاک چې په آسمان او زمکه بادشاهی
کوی، چې تۀ به زما زوئ اِسحاق دپاره د دې ځائ د کنعان
په خلقو کښې ښځه نۀ خوښوې. ۴ په ځائ د دې، واپس
هغه مُلک ته لاړ شه چې چرته زۀ پيدا شوے وم. او زما زوئ
اِسحاق له زما په خپلوانو کښې ښځه وګوره.“ ۵ خو نوکر
ترې نه تپوس وکړو، ”کۀ هغه پېغله چې کومه زۀ خوښه کړم،
دې مُلک ته زما سره نۀ راځی، نو بيا زۀ اِسحاق هغه مُلک ته
واپس ولېږم څۀ د کوم نه چې تۀ راغلے يې؟“ ۶ اِبراهيم
جواب ورکړو، ”نه، خيال کوه چې تۀ زما زوئ واپس هلته
ونۀ لېږې. ۷ مالِک خُدائ هغه خُدائ پاک چې د آسمانونو
بادشاه دے زۀ د هغه مُلک نه چې چرته زۀ پيدا شوے وم
دلته راوستم، ما ته يې وفرمائيل او لوظ يې راسره وکړو چې
هغه به زما اولاد له دا زمکه ورکوی. چې کله تۀ هلته ځې، نو
مالِک خُدائ به ستا نه مخکښې خپله يوه فرښته زما د زوئ
دپاره ښځه لټولو کښې ستاسو مدد له راولېږی. ۸ کۀ هغه
ښځه تاسو سره د راتلو نه اِنکار کوی، نو خبر دے تۀ د لوظ
نه آزاد يې. خو زما زوئ به هلته نۀ بوځې.“ ۹ نو نوکر د

اِبراهیم سره پوخ لوظ وکړو چې هغه هر څۀ به وکړی چې هغۀ ته یې د کولو دپاره فرمائیلی وُو. ۱۰ د دې نه پس، هغه نوکر د اِبراهیم لس اوښان د ښو تُحفو سره بار کړل. بیا د شام شمال په طرف هغه ښار ته روان شو، چرته چې د اِبراهیم ورور نحور اوسېدو. ۱۱ کله چې هغه هلته ورسېدو، هغۀ د ښار نه بهر د چینې سره نزدې اوښان کښېنول. دا د مازیګر وخت وو، چې کله ښځې اوبو وړلو له راووتلې. ۱۲ نوکر دُعا وکړه، "تۀ مالِکه خُدایه پاکه، زما د نیک اِبراهیم خُدائ پاک یې، ما نن کامیاب کړه او زما د نیک سره خپله وعده پوره کړه. ۱۳ زۀ دلته د هغه چینې سره یم چې چرته به د ښار پېغلې اوبۀ وړلو له راځی. ۱۴ چې کومې جینۍ ته زۀ وایم چې لږ منګے راټیټ کړه، چې اوبۀ وڅښم، کۀ هغه ووائی چې وڅښه او زۀ به ستا اوښانو له هم اوبۀ راوړم، چې دا هم هغه وی چې تا خپل خِدمت کوونکی اِسحاق له خوښه کړې ده. کۀ داسې وشی، نو ما ته به پته ولګی چې تا زما د نیک سره خپله وعده پوره کړې ده." ۱۵ د دُعا ختمولو نه مخکښې، رِبقه چې د هغې په اوږو منګے وو راووتله. هغه د بتوایل لور وه، چې هغه د اِبراهیم د ورور نحور او د هغۀ د ښځې مِلکاه زوئ وو. ۱۶ هغه ډېره ښائسته جینۍ وه او لا وادۀ شوې نۀ وه. هغه لاندې چینې ته لاړه، منګے یې ډک کړو او راوختله. ۱۷ د اِبراهیم نوکر د مِلاوېدو دپاره هغې له ورمنډه کړل او ورته یې ووئیل، "ستا د منګی نه ما له لږې اوبۀ راکړه." ۱۸ هغې ووئیل، "وڅښه، صاحِبه." او هغې زر د خپل ولی نه منګے راټیټ کړو او چې هغۀ اوبۀ څښلې نو منګے یې ورته نیولے وو. ۱۹ چې کله هغې اوبۀ ورکړې، هغې ووئیل، "زۀ به ستا اوښانو له هم اوبۀ راوړم تر هغه

پورې چې تنده يې ماته شى.“ ۲۰ هغې زر زر د څاروو د
اوبو په سبيل کښې منګے تشولو او چينې ته به د نورو اوبو
دپاره په منډه تله، تر دې پورې چې ټولو اوښانو ښهٔ وڅښلې.
۲۱ د هغه سړى په هغې باندې نظر وو او غلے ولاړ وو، چې
معلوم کړى چې مالِک خُدائ هغهٔ له په سفر کښې کاميابى
ورکړې ده کهٔ نه. ۲۲ چې کله اوښانو اوبهٔ وڅښلې، هغه
سړى د سرو زرو يوه قيمتى نتکۍ هغې ته ورپه پوزه کړه او
دوه درنې د سرو زرو کَړى يې ورپه لاس کړې. ۲۳ هغهٔ
ووئيل، ”ما ته ووايه چې ستا پلار څوک دے، د هغهٔ په کور
کښې زمونږ د شپې تېرولو ځائ شته؟“ ۲۴ هغې جواب
ورکړو، ”زما پلار بتوايل دے، چې د نحور او مِلکاه زوئ
دے. ۲۵ مونږ سره ډېر بوس او واښهٔ شته او ستاسو د پاتې
کېدو دپاره حُجره هم شته.“ ۲۶ بيا هغه سړى خپل سر ټيټ
کړو او د مالِک خُدائ عبادت يې وکړو. ۲۷ هغهٔ ووئيل، ”د
مالِک خُدائ ثناء دې وى، چې زما د نيک اِبراهيم خُدائ پاک
دے، چې هغهٔ په رښتيا زما د نيک سره خپله وعده پوره کړې
ده. مالِک خُدائ زما د نيک خپلوانو ته زهٔ نيغ راوستلم.“ ۲۸
جينۍ کور ته منډه کړه او خپلې مور او نورو ټولو ښځو ته يې
ټوله قيصه تېره کړه. ۲۹ د رِبقې يو ورور وو چې نوم يې
لابن وو، هغهٔ بهر د چينې طرف ته منډه کړه چې چرته د
اِبراهيم نوکر وو. ۳۰ لابن د خپلې خور په پوزه نتکۍ او د
هغې په لاسونو کَړې ليدلې وې. او رِبقې دا خبره کوله چې
لابن واورېدل څهٔ چې هغه سړى وئيلى وُو. هغه د اِبراهيم
نوکر له ورَغلو چې هغه د خپلو اوښانو سره د چينې سره
ولاړ وو، ۳۱ او لابن ورته ووئيل، ”ما سره کور ته لاړ شه. تهٔ
هغه سړے يې چې مالِک خُدائ برکت درکړے دے. تهٔ دلته

بهر ولې ولاړ يې؟ ما په خپل کور کښې ستا دپاره ځائ تيار
کړې دے او هلته ستا د اوښانو دپاره هم ځائ شته." ۳۲ نو
هغه سړے دننه کور ته لاړو او لابن د اوښانو نه بارونه کوز
کړل او بوس او واښۀ يې ورته واچول. بيا هغۀ د اِبراهيم د
نوکر او د هغۀ د سړو دپاره اوبۀ راوړې چې خپلې پښې
ووينځى. ۳۳ چې روټئ يې کله راوړه، هغه سړى ووئيل، "تر
هغه پورې به زۀ خوراک نۀ کوم چې تر کومې پورې ما هغه
څۀ وئيلى نۀ وى چې څۀ وئيل غواړم." لابن ووئيل، "ټيک ده
ووايه." ۳۴ هغۀ خبره شروع کړه، "زۀ د اِبراهيم نوکر يم.
۳۵ مالِک خُدائ زما نيک له ډېر زيات برکت ورکړے دے
او هغه يې ډېر مالدار کړے دے. هغۀ له يې د ګډو او چېلو
رَمې، څاروى، سپين زر، سرۀ زر، غلامان او وينځې، اوښان
او خرۀ هم ورکړى دى. ۳۶ زما د نيک د ښځې ساره نه چې
کله هغه بوډۍ وه د هغۀ يو زوئ وشو او زما نيک هغۀ له
خپل هر څۀ ورکړى دى. ۳۷ زما نيک زما نه دا پوخ لوظ
اخستے دے چې د هغۀ حُکم به منم. هغۀ وفرمائيل، د کنعان
د مُلک د پېغلو نه زما زوئ له ښځه مۀ خوښوه. ۳۸ خو زما
د پلار خلقو، زما خپلوانو له لاړ شه او د هغۀ دپاره ښځه
خوښه کړه. ۳۹ او ما د خپل نيک نه تپوس وکړو، فرض
کړه کۀ هغه ښځه زما سره نۀ راځى نو بيا؟ ۴۰ هغۀ جواب
راکړو چې مالِک خُدائ، چې د کوم ما هميشه فرمانبردارى
کړې ده، هغه به خپله فرښته تا ته درولېږى او کاميابى به
درکړى. تۀ به زما د زوئ دپاره زما د خپلو خلقو نه، زما د
پلار د خاندان نه، يوه ښځه پيدا کړې. ۴۱ ستا دپاره صِرف
يوه لار شته چې د لوظ نه آزاد شې، هغه دا چې کۀ تۀ زما
خپلوانو له لاړ شې او هغوئ تا ته اِنکار وکړى، نو بيا به تۀ

آزاد يې. ﴿٤٢﴾ چې نن زهٔ چينې ته راغلم، ما مالِک خُدائ ته
سوال وکړو، اے مالِکه خُدايه، زما د نيک اِبراهيم خُدايه
پاکه، ما له په سفر کښې کاميابى راکړه. ﴿٤٣﴾ زهٔ دلته د چينې
سره يم، کله چې يوه جينۍ اوبو وړلو له راشى، نو زهٔ به ورته
ووايم چې ما له د خپل منګى نه لږې اوبهٔ راکړئ. ﴿٤٤﴾ کهٔ
هغه ما له او زما اوښانو له هم اوبهٔ ورکول وغواړى، چې دا
هم هغه ښځه وى چې تا زما د نيک د زوئ دپاره خوښه کړې
ده. ﴿٤٥﴾ د هغې نه مخکښې چې ما پټه په زړهٔ کښې دُعا ختمه
کړې وه، رِبقه چې د هغې په اوږه منګے وو راغله او لاندې
چينې ته لاړه. ما هغې ته ووئيل چې، ځښلو له لږې اوبهٔ
راکړه. ﴿٤٦﴾ هغې زر د خپل ولى نه منګے راټيټ کړو او وې
وئيل، اوبهٔ وڅښه او زهٔ به ستا اوښانو له هم اوبهٔ ورکړم. نو
ما هم اوبهٔ وڅښلې او اوښانو له يې هم ورکړې. ﴿٤٧﴾ ما د
هغې نه تپوس وکړو، ستا پلار څوک دے؟ نو هغې جواب
راکړو، زما پلار بتوايل دے چې د نحور او مِلکاه زوئ دے.
بيا ما هغې له نتکۍ ورپه پوزه کړه او کَړى مې ورپه لاس
کړې. ﴿٤٨﴾ ما خپل سر ټيټ کړو او د مالِک خُدائ عبادت
مې وکړو. ما د مالِک خُدائ ثناء ووئيله، چې زما د نيک
اِبراهيم خُدائ پاک دے، چې هغهٔ زهٔ نيغ زما د نيک نوسۍ له
راوستلم چې هغه د اِسحاق ښځه جوړه شى. ﴿٤٩﴾ نو کهٔ تهٔ
زما د نيک سره خپله ذمه وارى پوره کول غواړې او ښهٔ
سلوک ورسره کوې، نو ما ته ووايه او کهٔ نهٔ وى نو هم ووايه،
بيا به زهٔ فيصله وکړم چې ما له څهٔ کول په کار دى.“ ﴿٥٠﴾
لابن او بتوايل جواب ورکړو، ”دا خبره د مالِک خُدائ نه
راپېښه ده او مونږ ورته ښهٔ يا بد نهٔ شُو وئيلے. ﴿٥١﴾ دا رِبقه
ده، د ځان سره يې بوځه. هغه دې ستا د نيک د زوئ ښځه

شی، لکه چې څنګه مالِک خُدائ په خپله فرمائیلی دی.“ ۵۲
چې کله د اِبراهیم نوکر دا خبره واورېده، هغه ټيټ شو او د
مالِک خُدائ عبادت يې وکړو. ۵۳ بيا هغهٔ ورله جامې،
سپين زر او د سرو زرو کالی راوويستل او رِبقې له يې
ورکړل. هغهٔ د هغې ورور او مور له هم قيمتی تُحفې ورکړې.
۵۴ د دې نه پس، د اِبراهيم نوکر او د هغهٔ سره نورو سړو
خوراک څښاک وکړو او هلته يې شپه تېره کړه. چې کله
هغوئ سحر پاڅېدل، هغهٔ ووئيل، ”ما خپل نېک له واپس
ولېږه.“ ۵۵ خو د رِبقې ورور او د هغې مور ووئيل، ”کم از
کم لسو ورځو له دې هغه زمونږ سره ايساره شی، نو بيا دې
لاړه شی.“ ۵۶ خو هغهٔ ووئيل، ”مونږ مهٔ ايساروئ. مالِک
خُدائ زما سفر کامياب کړے دے، ما خپل نېک له واپس
ولېږئ.“ ۵۷ هغوئ جواب ورکړو، ”مونږ به رِبقه راوغواړُو
او د هغې نه به تپوس وکړُو چې هغه څهٔ وائی.“ ۵۸ نو هغوئ
رِبقه راوغوښته او تپوس يې ترې وکړو، ”تهٔ د دې سړی سره
تلل غواړې څهٔ؟“ هغې جواب ورکړو، ”آو، زهٔ به لاړه شم.“
۵۹ نو هغوئ رِبقه او د کور مشره خِدمتګاره او نورې
نوکرانې د اِبراهيم د نوکر او د هغهٔ د سړو سره لېږلو ته
راضی شول. ۶۰ او دوئ د رِبقې دپاره برکت وغوښتلو او
ورته يې ووئيل چې، ”خورې تهٔ دې د زرګونو مور شې، ستا
اولاد دې د خپلو دشمنانو په ښارونو بريالے شی.“ ۶۱ بيا
رِبقه او د هغې نوکرانې تيارې شوې او په اوښانو سورې
شوې چې د اِبراهيم د نوکر سره لاړې شی او دوئ ټول روان
شول. ۶۲ اِسحاق د بيرلحی‌روی نه راغلے وو. او د کنعان
صحرا کښې ايسار وو. ۶۳ هغه ماښام په پټو کښې چکر
لګولو له وتلو او څهٔ ګوری چې اوښان راروان وُو. ۶۴ چې

کله رِبقې اِسحاق وليدلو، هغه د خپل اوښ نه کوزه شوه ۶۵
او د اِبراهيم نوکر نه يې تپوس وکړو، ”هغه سړے چې په پټى
کښې زمونږ طرف ته راروان دے څوک دے؟“ نوکر جواب
ورکړو، ”هغه زما نيک دے.“ نو هغې څادر واخستلو او خپل
مخ يې پټ کړو. ۶۶ نوکر هغه هر څۀ اِسحاق ته ووئيل چې
څۀ يې کړى وُو. ۶۷ بيا اِسحاق رِبقه خپلې هغه خېمې ته
راوستله چې د هغۀ مور ساره په کښې اوسېدلې وه او هغه يې
ښځه شوه. اِسحاق د رِبقه سره مينه کوله، نو هغۀ ته د خپلې
مور د مرګ نه پس آرام مِلاو شو.

د حضرت اِبراهيم نور اولاد

۲۵ ۱ بيا اِبراهيم بله ښځه وکړه، چې د هغې نوم قطوره
وو. ۲ د هغې نه يې زمران، يُقسان، مِدان، ميديان، اسباق
او سوخ پېدا شول. ۳ يُقسان د شيبا او د ددان پلار وو او د
ددان اولاد اسورى، لطُوسى او لومى وُو. ۴ د ميديان زامن
عيفه، عِفر، حنوک، ابيداع او اِلدعا وُو. دا ټول د قطوره اولاد
وُو. ۵ اِبراهيم چې څۀ هم لرل هغه يې اِسحاق له ورکړل،
۶ هغۀ په خپل ژوندون کښې هغه زامنو له تُحفې ورکړې
چې د هغۀ د وينځو نه پېدا شوى وُو. بيا هغۀ دا زامن د خپل
زوئ اِسحاق نه لرې، د نمرخاتۀ مُلک ته ولېږل.

د حضرت اِبراهيم مرګ او ښخيدل

۷ چې اِبراهيم د يو سل پينځۀ اوياؤ کالو عُمر ته ورسېدو،
۸ نو اِبراهيم ساه ورکړه او ښۀ په پوخ عُمر کښې په حق
ورسيدو او د ډېر عُمر سړے وو. ۹ د هغۀ زامنو اِسحاق او

اِسمٰعیل، د ممرىٰ سره نزدې د صحر د زوئ عِفرون حِتى په پټى کښې، د مکفيله په غار کښې ښخ کړو. ﴿١٠﴾ دا هغه پټے وو چې اِبراهيم د حِتيانو نه اخستے وو، اِبراهيم او د هغهٔ ښځه ساره دواړه هلته ښخ شُو. ﴿١١﴾ د اِبراهيم د مرګ نه پس، خُدائ پاک د هغهٔ زوئ اِسحاق له برکت ورکړو، چې هغه بيرلحىروىٰ ته نزدې اوسېدو.

د حضرت اِسمٰعيل اولاد

﴿١٢﴾ دا د اِبراهيم د زوئ اِسمٰعيل اولاد دے، اِسمٰعيل د هاجِرې مِصرىٰ زوئ وو خوک چې د ساره وينځه وه. ﴿١٣﴾ دا د اِسمٰعيل زامن وُو، چې په دې ترتيب سره پېدا شوى وُو، نبايوت، قيدار، ادبئيل، مِبسام، ﴿١٤﴾ مِشماع، دومه، مسا، ﴿١٥﴾ حدد، تيما، يطور، نفيس او قِدمه. ﴿١٦﴾ دوئ د دولسو قبيلو پلاران وُو او د دوئ نومونه د دوئ په کلو او د اوسېدو ځايونو باندې ايښے شوى وُو. ﴿١٧﴾ اِسمٰعيل د يو سل اووهٔ ديرشو کالو وو چې ساه يې ورکړه او په حق ورسېدو. ﴿١٨﴾ د اِسمٰعيل اولاد د حويله او شور علاقې په مينځ کښې اوسېدل، دا د اسور په لاره مِصر سره نزدې وو. دوئ د اِبراهيم د نور اولاد نه جدا اوسېدل.

د حضرت عِيسو او حضرت يعقوب پېدا کېدل

﴿١٩﴾ دا د اِبراهيم د زوئ اِسحاق قيصه ده. ﴿٢٠﴾ اِسحاق د څلوېښتو کالو وو چې کله هغهٔ د رِبقې، د بتواېل لور، د لابن خور سره وادهٔ وکړو. دوئ د مسوپتاميه آرامى وُو. ﴿٢١﴾ اِسحاق مالِک خُدائ ته د خپلې ښځې دپاره سوال وکړو،

ځکه چې هغه شنډه وه. مالِک خُدائ د هغۀ آواز واورېدو او
رِبقه اُميدواره شوه. ۲۲ د هغې جوړه بچې پيدا کېدونکی وُو
او د پيدا کېدو نه مخکښې دوئ د مور په خېټه کښې په ضد
شول. نو هغې د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو، ”په ما داسې
ولې کيږی؟“ ۲۳ مالِک خُدائ هغې ته وفرمائيل، ”ستا په
خېټه کښې دوه قومونه دی، ستا نه دوه پيدا کېدونکی قومونه
به د يو بل خِلاف وی. يو به د بل نه طاقتور وی، مشر به د
کشر خِدمت کوی.“ ۲۴ د هغې د بچو د پيدا کېدو وخت
راغلو او د هغې جوړه زامن پيدا شول. ۲۵ هغه مشر د رنګه
سور وو او د هغۀ ځرمن د ببرې چُوغې په شان وه، نو د هغۀ
نوم يې عِيسو کېښودو. ۲۶ هغه دوېم د عِيسو پونده کلکه
نيولې وه، نو د هغۀ نوم يعقوب شو. اِسحاق د شپېتو کالو وو
چې دوئ پيدا شول.

د حضرت عِيسو د خپلې مشرۍ حقُونه خرڅول

۲۷ هلکان لوئ شول او عِيسو يو تکړه ښکاری شو او د هغۀ
بهر ګرځېدل خوښ وُو، خو يعقوب غلے سړے وو چې د
کور نه به نۀ وتلو. ۲۸ عِيسو په اِسحاق ګران وو، ځکه چې
عِيسو به کوم ځناور ښکار کړل نو اِسحاق د دې د خوړلو
شوقين وو، خو په رِبقه يعقوب ګران وو. ۲۹ يوه ورځ چې
کله يعقوب د کُرخو ښوروا پخوله، عِيسو د ښکار نه راغلو.
هغه اوږے وو ۳۰ او يعقوب ته يې ووئيل، ”زۀ د لوږې نه
مرم، ما له لږه دا د سور رنګ ښوروا راکړه.“ نو ځکه د هغۀ
نوم ادوم شو. ۳۱ يعقوب جواب ورکړو، ”زۀ به دا تا له په
دې شرط درکړم کۀ تۀ ما له د خپلې مشرۍ حقُونه راکوې.“
۳۲ عِيسو ووئيل، ”تيک ده، زۀ مرم، بيا به زما دا مشرتوب

ما له څۀ فائده راکړی؟“ ۳۳ یعقوب جواب ورکړو، ”اول
زما سره دا لوظ وکړه چې تۀ به خپل ټول حقُونه ما له
راکوې.“ نو عِیسو ورسره لوظ وکړو او یعقوب ته یې خپل
حقُونه ورکړل. ۳۴ بیا یعقوب هغۀ له روټۍ او څۀ ښوروا
ورکړه. هغۀ خوراک څښاک وکړو او بیا پاڅېدو او لاړو. نو
داسې عِیسو د خپلې مشرۍ حقُونو ته سپک وکتل.

حضرت اِسحاق او ابی‌مَلِک

۲۶ ۱ د هغې نه وروستو، په هغه مُلک کښې یو بل قحط
راغلو لکه څنګه چې مخکښې د اِبراهیم په وخت کښې راغلے
وو. اِسحاق په جرار کښې، د فلستیانو بادشاه ابی‌مَلِک له
ورَغلو. ۲ مالِک خُدائ اِسحاق ته راڅرګند شو او ورته یې
وفرمائیل، ”مِصر ته مۀ ځه، په دې مُلک کښې اوسېږه، کوم
ځائ چې زۀ درته ښایم. ۳ دلته اوسېږه او زۀ به ستا مل
شم او برکت به درکړم. زۀ دا ټوله علاقه تا او ستا اولاد له
درکوم. ما چې کومه وعده ستا پلار اِبراهیم سره کړې ده زۀ
به هغه پوره کړم. ۴ زۀ به تا له دومره ډېر اولاد درکړم لکه
چې په آسمان کښې ستورې دی او زۀ به هغوئ له دا ټوله
علاقه ورکړم. ټول قومونه به ستا د اولاد په وسیله برکت
ومومی. ۵ زۀ به تا له برکت درکړم، ځکه چې اِبراهیم زما
تابعداری کړې ده او زما ټول قانونونه او حُکمونه یې پوره
کړی دی.“ ۶ نو اِسحاق په جرار کښې اوسېدو. ۷ کله
چې د هغه ځائ خلقو د هغۀ د ښځې په حقله تپوس وکړو،
هغۀ ووئیل چې، ”هغه زما خور ده.“ هغۀ دا اِقرار ونۀ کړو
چې هغه یې ښځه ده، هغه یرېدو چې هسې نه چې خلق یې مړ

کړی او رِبقه به ترې نه بوځی، ځکه چې هغه ډېره ښائسته وه.
۸ د اِسحاق هلته د ډېر وخت اوسېدو نه پس، د فلستیانو
بادشاه ابی‌مَلِک د کړکۍ نه لاندې وکتل او وې ليدل چې
اِسحاق خپله ښځه رِبقه راغاړه ايستله. ۹ ابی‌مَلِک اِسحاق
راوغوښتلو او ورته يې ووئيل، ”نو دا معلومه شوه چې هغه
ستا ښځه ده، تا ولې وئيلی دی چې هغه ستا خور ده؟“ هغهٔ
جواب ورکړو، ”زما خيال دا وو چې کهٔ دا مې ووئيل چې
هغه زما ښځه ده نو زهٔ به ووژلے شم.“ ۱۰ ابی‌مَلِک ورته
ووئيل، ”دا تا زمونږ سره څهٔ کړی دی؟ زما د خلقو نه يو
سړے په آسانئ سره ستا د ښځې سره خملاستے شو او تا
به مونږ ګناهګار کړی وُو.“ ۱۱ ابی‌مَلِک ټولو خلقو له
خبردارے ورکړو، ”کهٔ څوک دې سړی يا د هغهٔ ښځې له په
بد نيت لاس وروړی نو خامخا به وژلے شی.“ ۱۲ چې کله
هغه هلته اوسېدو، اِسحاق هلته زمکه وکَرله او په هغه کال يې
چې څومره کَرلی وُو د هغې نه يو په سل زيات فصل يې
وشو، ځکه چې مالِک خُدائ هغهٔ له برکت ورکړو. ۱۳ هغه
مالدار کېدو او لوئ سړے شو. ۱۴ ځکه چې د هغهٔ ډېر
نوکران، چيلئ او ښاروی او د ګډو ډېرې رَمې وې، خو په
فلستيانو هغه بد لګېدو. ۱۵ چې کوم کوهی د اِبراهيم په ژوند
د اِبراهيم نوکرانو کنستلی وُو نو فلستيانو هغه کوهی بند کړل
او د خاورو نه يې ډک کړل. ۱۶ ابی‌مَلِک اِسحاق ته ووئيل،
”زمونږ د مُلک نه بهر شه. تهٔ زمونږ نه زيات تکړه شوے يې.“
۱۷ نو اِسحاق لاړو او د جرار په مېدان کښې يې خيمه
ولګوله، چې هلته د څهٔ وخت دپاره ايسار شو. ۱۸ هغهٔ يو
ځل بيا هغه کوهی وکنستل کوم چې د اِبراهيم په وخت کښې
کنستلے شوی وُو او فلستيانو د اِبراهيم د مرګ نه پس بند

کړی وُو. اِسحاق به هغه کوهی ته هم هغه نومونه اخستل کوم
چې د هغهٔ پلار پرې اېښی وُو. ۱۹ د اِسحاق نوکرانو په
مېدان کښې يو کوهے کنستلو او هلته يې د اوبو يوه چينه
ومونده. ۲۰ د جرار شپونکی د اِسحاق د شپونکو سره په
جګړه شول او وې وئيل چې، ”دا اوبهٔ زمونږ دی.“ نو اِسحاق
په هغه کوهی ”عِسق“ نوم کېښودو، ځکه چې هغوئ د هغهٔ
سره جنګ وکړو. ۲۱ د اِسحاق نوکرانو يو بل کوهے
وکنستلو او په هغې باندې هم جګړه وشوه، نو په هغې يې
”سِتنه“ نوم کېښودو. ۲۲ هغه د دې ځائ نه لاړو او يو بل
کوهے يې وکنستلو. او په هغې باندې هيڅ لانجه جوړه نهٔ
شوه، نو هغهٔ په دې کوهی باندې ”رحوبوت“ نوم کېښودو.
هغهٔ وفرمائيل، ”مالِک خُدائ اوس زمونږ دپاره يو ځائ جوړ
کړے دے چې په دې مُلک کښې اوسيږو او مونږ به دلته آباد
شُو.“ ۲۳ اِسحاق د دې ځائ نه بيرسبع ته لاړو. ۲۴ په هغه
شپه مالِک خُدائ هغهٔ ته راخرګند شو او ورته يې وفرمائيل،
”زهٔ ستا د پلار اِبراهيم خُدائ پاک يم. يرېږه مه، زهٔ ستا مل
يم. زهٔ به تا له برکت درکړم او د خپل خِدمت کوونکی اِبراهيم
سره زما د وعدې په ذريعه به تا له ډېر اولاد درکوم.“ ۲۵
اِسحاق هلته يوه قربانګاه جوړه کړه او د مالِک خُدائ
عبادت يې وکړو. بيا هغهٔ هلته خپله خېمه ولګوله او د هغهٔ
نوکرانو بل کوهے وکنستلو.

د حضرت اِسحاق او ابی‌مَلِک په مېنځ کښې د امن معاهده

۲۶ ابی‌مَلِک د جرار نه د خپل مشير اخوزت او د خپل

لښکر مشر فيکُل سره د اِسحاق سره مِلاوېدو دپاره راغلو.
٢٧ نو اِسحاق ترې تپوس وکړو، ”تۀ اوس ما سره مِلاوېدو له ولې راغلے يې، چې تۀ مخکښې ما سره ډېر بد وې او زۀ دې د خپل مُلک نه بهر کړم؟“ ٢٨ هغوئ جواب ورکړو چې، ”مونږ ته صفا پته ولګېده چې مالِک خُدائ ستا مل دے او زمونږ خيال دا دے چې زمونږ په مينځ کښې يو پوخ لوظ په کار دے. مونږ تا سره لوظ کول غواړُو ٢٩ چې تۀ به مونږ ته نقصان نۀ رسوې، لکه چې څنګه مونږ تا ته نقصان نۀ دے رسولے، او مونږ هيڅ بد تا سره نۀ دی کړی او په امن سره ژوند تېرولو ته مو پرېښودلے وې. او بېشکه چې مالِک خُدائ تا له برکت درکړے دے.“ ٣٠ اِسحاق هغوئ له غټه مېلمستيا وکړه او هغوئ خوراک څښاک وکړو. ٣١ هغوئ سحر وختی پاڅېدل او يو بل ته يې قسمونه وکړل. اِسحاق هغوئ رُخصت کړل او هغوئ د هغۀ نه په سلامتئ سره لاړل.
٣٢ هم په هغه ورځ د اِسحاق نوکران راغلل او هغۀ ته يې د هغه کوهی په حقله ووئيل چې کوم هغوئ کنستلے وو. هغوئ ووئيل، ”مونږ اوبۀ موندلې دی.“ ٣٣ هغۀ په هغه کوهی ”سبع“ نوم کېښودو. او تر ننه پورې د هغه ښار نوم بيرسبع دے.

د حضرت عِيسو د بل مُلک ښځې

٣٤ چې کله عِيسو د څلوېښتو کالو وو، هغۀ دوه حِتئ ښځې د بيری لور يهودِت او د ايلون لور باسمت وادۀ کړې. ٣٥ هغوئ د اِسحاق او رِبقه ژوند تريخ کړو.

د حضرت اِسحاق حضرت يعقوب له برکت ورکول

٢٧ ١ چې کله اِسحاق ضعيف شو او نظر يې کار
پرېښودو، هغۀ خپل مشر زوئ عِيسو راوغوښتو او هغۀ ته يې
وفرمائيل، ”اے زما زويه.“ هغۀ جواب ورکړو، ”جی، زۀ
حاضر يم.“ ٢ اِسحاق ورته وفرمائيل چې، ”ګوره، زۀ
ضعيف يم او کېدے شی چې زر وفات شم. ٣ خپل غشی
او لينده راواخله، بهر پټو ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه.
٤ ما له زما د خوښې مزېدار خوراک پوخ کړه او ما له يې
راوړه. چې کله هغه زۀ وخورم، نو زۀ به تا له زما د مرګ نه
مخکښې خپل آخری برکت درکړم.“ ٥ چې کله اِسحاق
عِيسو ته دا خبرې کولې، نو رِبقې اورېدلې. او چې عِيسو پټو
ته ښکار دپاره لاړو، ٦ نو رِبقې يعقوب ته ووئيل، ”ګوره،
ما ستا د پلار نه د عِيسو سره دا خبرې واورېدې چې، ٧
ما له د ښکار غوښه راوړه او ما له يې پخه کړه. چې کله هغه
وخورم، نو د مرګ نه مخکښې به د مالِک خُدائ په وړاندې
خپل برکت تا له درکړم.“ ٨ رِبقې ورته وئيل، ”اوس زما
زويه، زما خبره واوره او چې څۀ درته وايم هم هغه شان
وکړه. ٩ رَمې ته لاړ شه او دوه ښارۀ د چېلۍ بچي
راونيسه، نو زۀ به ترې مزېدار خوراک پوخ کړم کوم خوراک
چې ستا د پلار ډېر خوښ دے. ١٠ هغه تۀ خپل پلار له يوسه
چې يې وخوری، نو د مرګ نه مخکښې به هغه تا له خپل
برکت درکړی.“ ١١ خو يعقوب خپلې مور ته وفرمائيل، ”تا
ته پته ده چې د عِيسو په څرمن وېښتۀ شته خو زما په څرمن
وېښتۀ نشته. ١٢ کېدے شی چې زما پلار ما له لاس راوړی
او هغۀ ته پته ولګی چې زۀ يې دوکه کوم، نو زۀ به په خپل

ځان د برکت په ځائ لعنت راوړم.“ ۱۳ د هغۀ مور ورته
ووئيل، ”زما زويه، ستا لعنت دې په ما شی، بس هغه څۀ
وکړه څۀ چې زۀ درته وايم، لاړ شه او ما له د چېلۍ بچی
راوله.“ ۱۴ نو هغه لاړو او هغه يې راونيول او خپلې مور له
يې راوستل او د هغۀ مور هغه مزېدار خوراک پوخ کړو کوم
چې د هغۀ د پلار ډېر خوښ وو. ۱۵ بيا هغې د عِيسو هغه
خاص جامې راواخستلې، چې کومې هغې ورله په کور کښې
ساتلې وې او خپل کشر زوئ يعقوب ته يې ورواغوستلې. ۱۶
هغې د چېلۍ د بچو څرمنې د هغۀ لاسونو او د هغۀ څټ ته هم
ورواغوستلې چرته چې وېښتۀ نۀ وُو. ۱۷ رِبقې هغۀ له هغه
مزېدار خوراک ورکړو او چې کومه روټۍ يې پخه کړې وه
هغه يې هم ورکړه. ۱۸ بيا يعقوب خپل پلار له ورَغلو او ورته
يې ووئيل، ”زما پلاره.“ هغۀ جواب ورکړو، ”ښه، تۀ زما کوم
زوئ يې؟“ ۱۹ يعقوب جواب ورکړو، ”زۀ ستا مشر زوئ
عِيسو يم، ما هم هغه شان کړی دی چې څنګه تا ما ته
وفرمائيل. اوس لږ کښېنه او د ښکار غوښه وخوره چې کومه
ما درله راوړې ده، نو تۀ به ما له خپل برکت راکړې.“ ۲۰
اِسحاق ورته وفرمائيل، ”زما زويه، دومره زر تا ښکار څنګه
وکړو؟“ يعقوب جواب ورکړو، ”مالِک خُدائ، ستا خُدائ
پاک زۀ کامياب کړم.“ ۲۱ اِسحاق يعقوب ته وفرمائيل،
”زما زويه، لږ رانزدې شه چې تا له لاس دروړم. تۀ په رښتيا
عِيسو يې څۀ؟“ ۲۲ يعقوب خپل پلار ته ورنزدې شو، هغۀ له
يې لاس وروړو او وې فرمائيل چې، ”ستا آواز د يعقوب د
آواز په شان دے، خو ستا لاسونه د عِيسو د لاسونو په شان
دی.“ ۲۳ هغۀ يعقوب ونۀ پېژندلو، ځکه چې د هغۀ لاسونه د
عِيسو په شان د وېښتو نه ډک وُو. يعقوب هغۀ له د برکت په

ورکولو وو، ۲۴ خو چې بيا يې ترې نه تپوس وکړو، ”تهٔ په
رښتيا عِيسو يې؟“ هغهٔ جواب ورکړو، ”آو، زهٔ عِيسو يم کنه.“
۲۵ اِسحاق وفرمائيل، ”ما له د ښکار غوښه لږه رانزدې
کړه. چې زهٔ هغه وخورم، زهٔ به تا له خپل برکت درکړم.“
يعقوب ورله هغه راوړه او هغهٔ ورله څهٔ مے هم څښلو له
راوړل. ۲۶ بيا د هغهٔ پلار هغهٔ ته وفرمائيل، ”زما زويه،
رانزدې شه او ښکل مې کړه.“ ۲۷ چې هغه ښکلولو له ورته
راغلو په اِسحاق د هغهٔ د جامو بوئ ولګېدو، نو هغهٔ خپل
برکت ورکړو. هغهٔ وفرمائيل، ”واه واه، زما د زوئ ورږمه د
پټو د بوئ په شان ده کوم له چې مالِک خُدائ برکت ورکړے
دے. ۲۸ خُدائ پاک دې تا له د آسمان نه پرخه درکړی او
ستا زمکه دې شنه کړی، هغه دې تا له ډېره زياته غله او مے
درکړی، ۲۹ قومونه دې ستا خِدمتګاران شی او خلق دې
ستا په مخکښې ټيټ شی. تهٔ دې په خپلو خلقو حکومت
وکړې او ستا د مور اولاد دې تا ته ټيټ شی. چې په تا څوک
لعنت وائی په هغوئ دې لعنت وی او چې څوک تا له برکت
غواړی په هغوئ دې برکت وی.“

د حضرت عِيسو د حضرت اِسحاق نه برکت غوښتل

۳۰ چې کله اِسحاق خپل برکت ورکول ختم کړل، نو چې
څنګه يعقوب لاړو، نو د هغهٔ ورور عِيسو د ښکار نه راغلو.
۳۱ هغهٔ هم مزېدار خوراک پوخ کړو او هغه يې خپل پلار له
راوړو. هغهٔ وفرمائيل، ”پلاره، لږ راپاڅه او د ښکار غوښه
وخوره چې کومه ما تا له راوړې ده، نو چې تهٔ ما له خپل
برکت راکړې.“ ۳۲ اِسحاق تپوس وکړو، ”تهٔ څوک يې؟“

هغهٔ جواب ورکړو، ”ستا مشر زوئ عِيسو يم.“ ﴿۳۳﴾ اِسحاق ويرېدو او ټول رپېدلو او هغهٔ تپوس وکړو، ”نو بيا هغه څوک وو، چې ښکار يې وکړو او هغه غوښه يې ما له راوړه؟ ستا د راتلو نه لږ مخکښې ما هغه وخوړه. ما هغهٔ له خپل آخرى برکت ورکړو، نو دا د هغهٔ د همېشه دپاره دے.“ ﴿۳۴﴾ چې کله عِيسو دا واورېدل، هغهٔ ډېر په چغو چغو وژړل او وې فرمائيل، ”اے پلاره، ما له هم خپل برکت راکړه.“ ﴿۳۵﴾ اِسحاق جواب ورکړو، ”ستا ورور راغلو او دوکه يې کړم. هغهٔ ستا برکت وړے دے.“ ﴿۳۶﴾ عِيسو وفرمائيل، ”په دې کښې هيڅ شک نشته د هغهٔ نوم يعقوب دے. دا دويم ځل دے چې هغهٔ زما ځائ په چل نيولے دے، اول يې زما د مشرئ حق واخستو او اوس يې زما برکت هم واخستو. تا زما دپاره برکت نهٔ دے پرېښے څهٔ؟“ ﴿۳۷﴾ اِسحاق جواب وکړو، ”ما هغه په تا اختيارمن کړے دے او ما د هغهٔ ټول خپلوان د هغهٔ نوکران کړى دى. ما هغهٔ له غله او مے ورکړى دى. زما زويه، اوس داسې هيڅ هم نشته چې ستا دپاره يې زهٔ وکړم.“ ﴿۳۸﴾ عِيسو خپل پلار ته سوال زارى کوله، ”پلاره، تا سره صِرف يو برکت وو څهٔ؟ پلاره، ما له هم برکت راکړه.“ هغهٔ ډېره زياته ژړا شروع کړه. ﴿۳۹﴾ بيا اِسحاق هغهٔ ته وفرمائيل، ”ستا دپاره به د آسمان نه پرخه نهٔ وى، ستا دپاره به زمکه شنه نهٔ وى. ﴿۴۰﴾ تهٔ به د خپلې تُورې په زور ژوند تېروې، خو د خپل ورور به تهٔ غلام يې. چې کله تهٔ باغى شې، نو د هغهٔ پړى به وشلوې.“ ﴿۴۱﴾ عِيسو د يعقوب سره کينه ساتله، ځکه چې د هغهٔ پلار، يعقوب له د هغهٔ برکت ورکړے وو. هغهٔ د خپل ځان سره وفرمائيل، ”زما د پلار مرګ نزدې دے، چې کله زما پلار وفات شى نو بيا به زهٔ

یعقوب ووژنم.“ ۴۲ خو رِبقه د خپل مشر زوئ عِیسو د دې
خبرې نه خبر شوه، نو هغې یعقوب راوغوښتلو او ورته یې
ووئیل، ”دا خبره واوره. ستا ورور عِیسو بدل اخستل غواړی
او تا وژل غواړی. ۴۳ نو زما زویه، څهٔ چې زهٔ درته وایم هم
هغه شان وکړه. سمدستی لابن له وتښته چې په حاران کښې
دے، ۴۴ او د هغهٔ سره د څهٔ وخت دپاره پاتې شه، چې ستا
د ورور غصه سړه شی ۴۵ او چې د هغهٔ هغه څهٔ هېر شی
چې تا ورسره کړی دی. بیا به زهٔ څوک درولېږم چې تا واپس
راولی. زهٔ دې خپل دواړه زامن په یوه ورځ ولې بایلم؟“

د حضرت اِسحاق د حضرت یعقوب لابن له لیږل

۴۶ رِبقې اِسحاق ته ووئیل، ”زهٔ د عِیسو د بل مُلک د ښځو
په وجه په خپل ژوند کښې تنګه یم. کهٔ یعقوب هم د دې مُلک
د حِتیٰ ښځو نه د یوې حِتیٰ ښځې سره وادهٔ وکړو، نو د دې
نه به بیا زما دپاره مرګ ښهٔ وی.“

۲۸

۱ اِسحاق یعقوب راوغوښتلو، په مخه ښه یې ورته
ووئیل او هغهٔ له یې حُکم ورکړو، ”د یوې کنعانیٰ جینیٰ سره
وادهٔ ونهٔ کړې. ۲ سمدستی مسوپتامیه ته، د خپل نیکهٔ
بتوائیل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما لابن د لوڼو نه یوې
سره وادهٔ وکړه. ۳ قادر خُدائ دې ستا وادهٔ بختور کړی
او ډېر اولاد دې درکړی، نو تهٔ به د ډېرو قومونو پلار شې. ۴
هغه دې تا او ستا اولاد له برکت درکړی لکه څنګه چې هغهٔ
اِبراهیم له برکت ورکړے وو. او دا مُلک دې ستا شی، چې په
کوم کښې تهٔ مسافر وې او چې کوم خُدائ پاک اِبراهیم له

ورکړے وو." ۵ نو ځکه اِسحاق یعقوب په مسوپیتامیه
کښې، لابن له ولیږلو، چې هغه د بتوایل آرامی زوئ وو او د
رِبقې ورور وو، کومه چې د یعقوب او عِیسو مور وه.

د حضرت عِیسو بلې ښځې سره وادهٔ کول

۶ عِیسو ته دا پته ولګېده چې اِسحاق یعقوب له برکت
ورکړے وو او د ښځې لټولو دپاره یې هغه مسوپیتامیه ته
لیږلے دے. هغهٔ ته دا هم پته وه چې کله اِسحاق هغهٔ له
برکت ورکړو نو یعقوب له یې حُکم ورکړو چې، "د یوې
کنعانۍ ښځې سره به وادهٔ نهٔ کوې." ۷ هغهٔ ته پته ولګېده
چې یعقوب د خپل پلار او مور خبره منلې ده او مسوپیتامیه
ته تلے دے. ۸ نو عِیسو پوهه شو چې د هغهٔ د پلار اِسحاق
کنعانۍ ښځې خوښې نهٔ دی. ۹ نو هغه د اِبراهیم زوئ
اِسمٰعیل له لاړو او د هغهٔ لور محلت سره یې وادهٔ وکړو، چې
هغه د نبایوت خور وه.

د حضرت یعقوب په بیت‌ایل کښې خوب لیدل

۱۰ یعقوب د بیرسبع نه لاړو او د حاران په طرف روان شو.
۱۱ نمر په پرېوتو وو چې هغه یو خاص ځائ ته راغلو او په
هغه شپه هلته پاتې شو. هغه د خوب دپاره ځملاستو او خپل
سر یې په یو کاڼے کېښودو. ۱۲ هغهٔ په خوب کښې ولیدل
چې یوه پوړۍ د زمکې نه آسمان پورې ختلې ده او دا یې هم
ولیدل چې د خُدائ پاک فرښتې په دې باندې بره ښکته، ختلې
او راکوزېدلې. ۱۳ او ګوره، هغهٔ په خوب کښې ولیدل چې
مالِک خُدائ د هغهٔ سره ولاړ وو. هغهٔ وفرمائیل، "زهٔ مالِک

خُدائ یم، د اِبراهیم او د اِسحاق خُدائ پاک یم، زۀ به تا او
ستا اولاد له دا زمکه ورکوم چې په کومه تۀ ملاست یې. ۱۴
هغوئ به د زمکې د شګو په شان زیات شی. دوئ به خپله
علاقه په هر طرف خوره کړی، ستا او ستا د اولاد په وجه به
زۀ د دُنیا ټولو قومونو له برکت ورکړم. ۱۵ یاد ساته، زۀ به
ستا مل یم او چې چرته هم ځې نو زۀ به ستا حِفاظت کوم او
زۀ به تا واپس دې زمکې ته راولم. زۀ به تا تر هغې پورې نۀ
پرېږدم چې ما تا سره خپله وعده پوره کړې نۀ وی.“ ۱۶
یعقوب د خوب نه پاڅېدو او وې فرمائیل، ”بېشکه چې
مالِک خُدائ دلته دے، هغه په دې ځائ کښې دے، خو ما ته
پته نۀ وه.“ ۱۷ هغه یرېدو او د ځان سره یې وفرمائیل، ”دا
ځائ خو د یرې نه ډک دے. دا به خامخا د خُدائ پاک کور
وی، دا به خامخا د آسمان دروازه وی.“ ۱۸ کله چې یعقوب
سحر وختی پاڅېدو، هغه کاڼے یې راواخستلو چې په کوم یې
سر اېښے وو او د یو یادګار په توګه یې ودرولو. بیا هغۀ په
دې باندې تیل واچول چې خُدائ پاک ته وقف شی. ۱۹ هغۀ
په هغه ځائ بیت‌ایل نوم کېښودو. دا ښار مخکښې د لوز په
نوم مشهور وو. ۲۰ بیا یعقوب د خُدائ پاک سره وعده
وکړه، ”کۀ تۀ زما مل یې او په دې سفر کښې زما حِفاظت
کوې او ما له خوړلو له روټۍ راکوې او اغوستلو له جامې
راکوې، ۲۱ او کۀ زۀ په حِفاظت سره بیا د خپل پلار کور ته
راشم، نو تۀ به زما خُدائ پاک یې. ۲۲ دا د یادګار کاڼے
چې کوم ما ودرولے دے، دا به هغه ځائ وی چې چرته به
ستا عبادت کیږی او چې تۀ ما له څۀ راکوې د هغې لسمه
برخه به زۀ خامخا تا له درکوم.“

د حضرت یعقوب د لابن کور ته رسېدل

۲۹ ۱ بیا یعقوب په خپل سفر روان وو او د نمرخاتهٔ په
طرف د خلقو مُلک ته لاړو. ۲ چې څنګه هغهٔ وکتل نو هغهٔ
په مېدان کښې یو کوهے ولیدو او وې لیدل چې درې رَمې
ورسره پرتې وې. هغه رَمو به د دې کوهی نه اوبهٔ څښلې او د
هغه کوهی په خولهٔ یوه غټه تیږه پرته وه. ۳ او چې کله به
ټولې رَمې هلته راغونډې شوې، نو شپانو به هغه تیږه لرې
کوله او اوبهٔ به یې ورکولې. بیا به هغوئ هغه تیږه واپس په
خپل ځائ د کوهی په خولهٔ کېښودله. ۴ یعقوب د شپانو نه
تپوس وکړو، ”زما وروڼو، تاسو د کوم ځائ یئ؟“ هغوئ
جواب ورکړو، ”مونږ د حاران یُو.“ ۵ هغهٔ ترې تپوس
وکړو، ”تاسو د نحور نمسے، لابن پېژنئ؟“ هغوئ ورته
ووئیل، ”آو، مونږ یې پېژنو.“ ۶ هغهٔ ترې تپوس وکړو، ”هغه
څنګه دے؟“ هغوئ جواب ورکړو، ”هغه ښهٔ دے، ګوره، دلته
د هغهٔ لور راحیل د خپلو رَمو سره راروانه ده.“ ۷ یعقوب
وفرمائیل، ”ګوره تر اوسه پورې نمر اوچت ولاړ دے او د
رَمو د راغونډولو وخت لا نهٔ دے، تاسو ولې اوبهٔ نهٔ ورکوئ
او واپس یې څرولو له نهٔ بوځئ؟“ ۸ هغوئ جواب ورکړو،
”مونږ داسې تر هغې پورې نهٔ شُو کولے چې ټولې رَمې
راغونډې نهٔ وی. او چې کله هغه تیږه لرې کړے شی، نو بیا
به مونږ رَمو له اوبهٔ ورکوو.“ ۹ یعقوب لا د هغوئ سره
خبرې کولې چې راحیل د خپل پلار د رَمې سره راورسېدله،
ځکه چې هغه شپونکۍ وه. ۱۰ چې کله یعقوب خپله د ماما
لور راحیل د هغې د پلار د رَمې سره ولیده، نو هغه کوهی له
ورَغلو، د کوهی د خولې نه یې تیږه لرې کړه او د لابن رَمو له

يې اويهٔ ورکړې. ۱۱ بيا يعقوب، راحيل ښُکل کړه او د
خوشحالۍ نه په ژړا شو، ۱۲ هغهٔ راحيل ته وفرمائيل، ”زهٔ
ستا د پلار رشته‌دار، د رِبقې زوئ يم.“ هغې منډه کړه چې
خپل پلار ته ووائی، ۱۳ او چې کله لابن د خپل خورئی
يعقوب په حقله واورېدل، نو هغهٔ مِلاوېدو له ورمنډه کړه، هغهٔ
ته ورغاړه وتلو او ښُکل يې کړو او هغه يې کور ته دننه
راوستلو. يعقوب لابن ته هغه هر څهٔ وفرمائيل چې څهٔ شوی
وُو. ۱۴ لابن ووئيل، ”په رښتيا سره، تهٔ زما خپله وينه يې.“
يعقوب هلته پوره مياشت ايسار شو.

د حضرت يعقوب دوه ودونه کول

۱۵ لابن يعقوب ته ووئيل، ”تا له صِرف زما د خپلوالۍ په
وجه زما خِدمت کول نهٔ دی په کار. ما ته ووايه، چې تهٔ به
څومره مزدوری غواړې؟“ ۱۶ نو د لابن دوه لوڼه وې، د
مشرې نوم لِياه او د کشرې راحيل وو. ۱۷ د لِياه سترګې
ښُکلې وې، خو راحيل د بدن نه ښُکلې وه. ۱۸ يعقوب د
راحيل سره مينه کوله، نو ځکه هغهٔ وفرمائيل، ”زهٔ به ستا د
کشرې لور راحيل دپاره ستا اووهٔ کاله خِدمت کوم.“ ۱۹
لابن جواب ورکړو، ”هغه چې بل چا له ورکوم د هغې نه دا
ښهٔ ده چې تا له يې درکړم، دلته زما سره اوسېږه.“ ۲۰ نو
يعقوب د راحيل دپاره اووهٔ کاله خِدمت وکړو او هغه وخت
په هغهٔ باندې صِرف د يو څو ورځو په شان تېر شو، ځکه
چې هغهٔ د راحيل سره مينه کوله. ۲۱ بيا يعقوب لابن ته
وفرمائيل، ”هغه وخت پوره شوے دے، ستا لور راکړه چې
وادهٔ يې کړم.“ ۲۲ نو لابن د وادهٔ روټۍ وکړه او ټول خلق يې
راوغوښتل. ۲۳ خو په هغه شپه، د راحيل په ځائ هغهٔ لِياه

یعقوب له بوتله او یعقوب د هغې سره څملاستو. ۲۴ لابن
خپله وینځه زِلفه خپلې لور لِیاه له د خِدمتګارۍ په توګه
ورکړه. ۲۵ چې کله سحر شو، یعقوب ته پته ولګېده چې دا
خو لِیاه ده. هغه لابن له ورَغلو او ورته یې وفرمائیل، ”دا تا
زما سره څهٔ کړی دی؟ ما خو د راحیل دپاره خِدمت کړے
دے. تا زهٔ ولې دوکه کړم؟“ ۲۶ لابن جواب ورکړو، ”دلته دا
رِواج نهٔ دے چې کشره لور دې د مشرې نه مخکښې وادهٔ
شی. ۲۷ صبر وکړه چې د وادهٔ اوومه تېره شی، نو زهٔ به
راحیل هم تا له درکړم، خو کهٔ تهٔ زما نور اووهٔ کاله خِدمت
وکړې.“ ۲۸ یعقوب راضی شو او چې کله د وادهٔ اووهٔ
ورځې پوره شوې، لابن هغهٔ له خپله لور راحیل هم ورکړه
چې ښځه یې شی. ۲۹ لابن خپله وینځه بِلهاه خپلې لور
راحیل له ورکړه چې خِدمتګاره یې شی. ۳۰ یعقوب د راحیل
سره هم څملاستو او هغهٔ د هغې سره د لِیاه نه زیاته مینه
کوله. بیا هغهٔ د لابن نور اووهٔ کاله خِدمت وکړو.

د حضرت یعقوب بچی پیدا کېدل

۳۱ چې کله مالِک خُدائ دا ولیدل چې د لِیاه سره مینه نهٔ
کېدله، نو مالِک خُدائ هغې له اولاد ورکړو، خو راحیل شنډه
پاتې شوه. ۳۲ لِیاه اُمیدواره شوه او یو زوئ یې پیدا شو.
هغې وفرمائیل، ”مالِک خُدائ زهٔ په تکلیف کښې لیدلې یم او
اوس به زما خاوند زما سره مینه کوی.“ نو د هغهٔ نوم یې
روبین کېښودو. ۳۳ هغه بیا اُمیدواره شوه او یو بل زوئ یې
پیدا شو. نو هغې وفرمائیل، ”مالِک خُدائ ما له دا زوئ هم
راکړے دے، ځکه چې هغهٔ ته پته وه چې زما نه کرکه
کېږی.“ نو د هغهٔ نوم یې شمعون کېښودو. ۳۴ هغه یو ځل

بیا اُمیدواره شوه او د هغې یو بل زویٔ وشو. هغې وفرمائیل،
”زما د خاوند زړهٔ به اوس په ما پورې نور هم تړلے وی،
ځکه چې زما نه د هغهٔ درې زامن پېدا شول.“ نو د هغهٔ نوم
یې لیوی کېښودو. ۳۵ بیا هغه یو ځل بیا اُمیدواره شوه او یو
بل زویٔ یې پېدا شو. هغې وفرمائیل، ”دا ځل به زهٔ د مالِک
خُدائ ثناء ووایم.“ نو هغې د هغهٔ نوم یهوداه کېښودو. بیا د
هغې نور بچی پېدا نهٔ شول.

۳۰ ۱ خو د راحیل نه د یعقوب هیڅ بچی پېدا شوی نهٔ
وُو. نو په راحیل خپله خور بده ولګېده او یعقوب ته یې ووئیل،
”زهٔ غواړم چې زما نه دې هم بچی وی ګنې زهٔ به مړه شم.“
۲ یعقوب راحیل ته غصه شو او وې فرمائیل، ”زهٔ خو څهٔ
خُدائ پاک نهٔ یم چې تهٔ مې د بچو نه محرومه کړې یې.“ ۳
هغې ووئیل، ”زما وینځه بِلهاه بوځه، د هغې سره خمله، نو د
هغې نه به زما دپاره بچی پېدا شی. او د هغې په وجه به زما
کور آباد شی.“ ۴ نو هغې بِلهاه خپل خاوند له ورکړه او
هغه د هغې سره خملاستو. ۵ بِلهاه اُمیدواره شوه او د
یعقوب یو زویٔ ترې پېدا شو. ۶ راحیل ووئیل، ”خُدائ
پاک زما په حق کښې فیصله کړې ده. هغهٔ زما سوال
اورېدلے دے او ما له یې یو زویٔ راکړے دے.“ نو د هغهٔ
نوم یې دان کېښودو. ۷ بِلهاه یو ځل بیا اُمیدواره شوه او د
یعقوب ترې دویم زویٔ وشو. ۸ راحیل ووئیل، ”ما د خپلې
خور سره لویه مقابله کړې ده. خو ما ګټلې ده.“ نو د هغهٔ نوم
یې نفتالی کېښودو. ۹ چې کله لِیاه ته دا پته ولګېده چې د
هغې به نور بچی نهٔ کېږی، نو هغې خپله وینځه زِلفه یعقوب له
ورکړه چې ښځه یې شی. ۱۰ بیا د زِلفه نه د یعقوب یو زویٔ

وشو. ۱۱ لِیاه ووئیل، ”زهٔ بختوره یم.“ نو د هغهٔ نوم یې جاد
کیښودو. ۱۲ د زِلفه نه د یعقوب یو بل زوئ وشو، ۱۳ او
لِیاه ووئیل، ”زهٔ څومره خوشحاله یم. اوس به ښځې ما ته
خوشحاله وائی.“ نو هغې د هغهٔ نوم آشر کیښودو. ۱۴ د
غنمو د لَو په وخت روبین پټو ته لاړو او هلته یې هغه بوټی
وموندل د کومو په ذریعه چې د زنانه حمل لګېدلو او هغه یې
خپلې مور لِیاه له راوړل. راحیل لِیاه ته ووئیل، ”ما له خو د
هغه بوټو نه لږ راکړه کوم چې ستا زوئ راوړی دی.“ ۱۵
لِیاه جواب ورکړو، ”دا څهٔ وړه خبره ده چې زما خاوند دې
رانه قبضه کړے دے؟ او اوس تهٔ وائې چې ما له هغه د حمل
بوټی راکړه کوم چې ستا زوئ راوړی دی.“ راحیل ووئیل،
”کهٔ تهٔ ما له ستا د زوئ هغه بوټی راکړې، نو تهٔ نن شپه د
یعقوب سره څملاستے شې.“ ۱۶ چې کله یعقوب ماښام د
پټو نه راغلو، لِیاه بهر مِلاویدو له هغهٔ له ورغله او وې وئیل،
”تهٔ به خامخا نن زما سره څملې، ځکه چې ما د خپل زوئ د
حمل بوټی ستا په سر ورکړی دی.“ نو په هغه شپه د هغې
سره څملاستو. ۱۷ خُدائ پاک د لِیاه سوال واوریدو او هغه
اُمیدواره شوه او د یعقوب ترې پینځم زوئ وشو. ۱۸ لِیاه
ووئیل، ”خُدائ پاک ما له خپل اجر راکړے دے، ځکه چې
ما خپله وینځه خپل خاوند له ورکړه.“ نو هغې په خپل زوئ
یساکار نوم کیښودو. ۱۹ لِیاه بیا اُمیدواره شوه او د یعقوب
ترې شپږم زوئ وشو. ۲۰ هغې ووئیل، ”خُدائ پاک ما له
یوه ښُکلې تُحفه راکړې ده. اوس به زما خاوند زما قدر کوی،
ځکه چې زما نه د هغهٔ شپږ زامن پیدا شوی دی.“ نو هغې د
هغهٔ نوم زبولون کیښودو. ۲۱ وروستو د هغې یوه لور پیدا
شوه، چې د هغې نوم یې دینه کیښودو. ۲۲ بیا خُدائ پاک

راحيل رايادہ کړه، هغۀ د هغې سوال قبول کړو او هغې له يې
هم بچې ورکړل. ۲۳ هغه اُميدواره شوه او يو زوئ يې پېدا
شو. هغې ووئيل، ”خُدائ پاک ما له يو زوئ راکړو نو زۀ يې د
پېغور نه خلاصه کړم.“ ۲۴ نو هغې د هغۀ نوم يوسف
کېښودو او ووئيل، ”مالِک خُدائ دې ما له يو بل زوئ هم
راکړی.“

د حضرت يعقوب رَمې زياتېدل

۲۵ د يوسف د پېدا کېدو نه پس، يعقوب لابن ته وفرمائيل،
”ما له اجازت راکړه، چې زۀ خپل کور او خپل مُلک ته
واپس لاړ شم. ۲۶ ما له زما ښځې او زامن راکړه چې ما
ستا خِدمت کولو کښې ګټلی دی او زۀ به لاړ شم. ځکه چې تا
ته پته ده چې ما ستا څومره ښۀ خِدمت کړے دے.“ ۲۷
لابن هغۀ ته ووئيل، ”کۀ زۀ ستا په نظر کښې ښۀ يم نو يوه
خبره به وکړم، ما ته غيبانه پته لګېدلې ده چې هم ستا په وجه
مالِک خُدائ ما له برکت راکړے دے. ۲۸ چې تۀ څومره
مزدوری غواړې نو ووايه او زۀ به يې درکړم.“ ۲۹ يعقوب
جواب ورکړو، ”تا ته په خپله پته ده چې ما ستا څومره
خِدمت کړے دے او ستا رَمې زما سره څومره زياتې شوې
دی. ۳۰ ځکه چې تا زما د راتلو نه مخکښې لږ څۀ لرل او
اوس ډېر زيات شول او چې ما چرته هم ستا رَمې بوتلې دی
مالِک خُدائ تا له برکت درکړے دے. اوس هغه وخت
راغلے دے چې زۀ د خپل خاندان خيال وساتم.“ ۳۱ لابن
ترې تپوس وکړو، ”زۀ تا له څۀ درکړم؟“ يعقوب جواب
ورکړو، ”زۀ درنه هيڅ مزدوری نۀ غواړم. زۀ به بيا ستا رَمې
څروم او ساتم کۀ تۀ زما دپاره يو کار وکړې، ۳۲ نن به زۀ

ستا په ټولو رَمو کښې وګرځم او هر تور ګډُورے او ټولې ټکی
ټکی او برَګې چېلۍ به راوباسم. بس دا ټوله مزدوری ده چې
زۀ يې غواړم. ۳۳ په راتلونکی وخت کښې به تا ته په آسانۍ
سره پته ولګی کۀ زۀ رښتونے سړے يم. چې کله تۀ بيا د دې
کتلو له راشې، کۀ زما سره توره ګډه، ټکی ټکی يا برَګې چېلۍ
نۀ وی، نو تۀ به پوهه شې چې پټې کړے شوې دی.“ ۳۴ لابن
جواب ورکړو، ”ټيک ده. مونږ به هم ستا په خبره کار کوُو.“
۳۵ خو په هغه ورځ لابن هغه چېلې چې کرښې پرې وې يا
برَګ وُو هغه يې بېل کړل او هغه ټولې چېلۍ چې ټکی ټکی او
برَګې وې او تورې ګډې يې هم ترې لرې کړې. او هغۀ دا د
خپلو زامنو په حواله کړې، ۳۶ او بيا د دې رَمې سره د
يعقوب نه د درېو ورځو د مزل برابر لرې لاړو. يعقوب د لابن
پاتې رَمې ساتلې. ۳۷ يعقوب د سپېدار، بادام او چِنار د ونو
شنې څانګې راماتې کړې او پوستکی يې ترې لرې کړل نو په
دې څانګو باندې سپينې کرښې راووتلې. ۳۸ هغۀ دا څانګې د
رَمو په مخکښې د اوبو په ډيګو کښې کېښودې. هغۀ دا هلته
پرېښودې، ځکه چې کله به څاروی اوبو څښلو له راتلل نو
هلته به مال کېدل. ۳۹ نو چې دا د څانګو په مخکښې مال
شوې نو هغوئ د کرښو والا، ټکی ټکی او برَګ بچی راوړل.
۴۰ يعقوب ګډې د چېلو نه بېلې ساتلې او هغۀ د هغوئ
مخونه د لابن د کرښو والا او تورو څاروو ته کړل. نو هغۀ
خپله رمه جوړه کړه او دا يې د لابن د رَمې نه جدا کړه. ۴۱
چې کله تکړه څاروی مال کېدل، يعقوب د هغوئ په مخکښې
د اوبو په هغه ډيګو کښې څانګې کېښودې، نو د هغه څانګو په
خوا کښې به څاروی مال کېدل. ۴۲ خو هغۀ د کمزورو
څاروو په مخکښې هغه څانګې کېنۀ ښودلې. نو هغه ټول
کمزوری څاروی د لابن شول او تکړه ټول د يعقوب شول.

۴۳ نو يعقوب ډېر مالدار شولو. د هغۀ ډېرې رَمې نوکران،
اوښان او خرۀ وُو.

د حضرت يعقوب د لابن نه تښتېدل

۳۱
۱ نو يعقوب واورېدل چې د لابن زامن وائی، ”زمونږ
د پلار سره چې څۀ هم وُو نو هغه يعقوب د خپل ځان سره
وړی دی. د هغۀ سره چې څومره دولت دے هغه ټول زمونږ
د پلار وو.“ ۲ هغۀ ته دا پته هم ولګېده چې لابن ورسره
اوس دومره ښۀ نۀ دے لکه څومره چې ورسره مخکښې وو.
۳ بيا مالِک خُدائ هغۀ ته وفرمائيل، ”واپس د خپل پلار
نيکۀ مُلک ته او خپلو خپلوانو له لاړ شه. زۀ به ستا مل يم.“
۴ نو يعقوب راحيل او لِياه راوغوښتلې چې د هغۀ سره په
پټی کښې مِلاو شی چرته چې د هغۀ رَمې وې. ۵ هغۀ هغوئ
ته وفرمائيل، ”ما ته پته لګېدلې ده چې ستاسو پلار زما سره
دومره ښۀ نۀ دے لکه چې څومره مخکښې وو، خو زما د
پلار خُدائ پاک زما مل دے. ۶ تاسو دواړو ته پته ده چې
ما د خپل ټول طاقت سره ستاسو د پلار خِدمت وکړو، ۷
خو بيا هم هغۀ زۀ دوکه کړم او لس ځل يې زما مزدوری بدله
کړې ده. خو خُدائ پاک هغه ما ته څۀ نقصان رسولو ته پرې
نۀ ښودلو. ۸ چې کله نه هم لابن دا وئيلی دی چې برَګې
چېلۍ به ستا مزدوری وی، نو ټولو رَمو برَګ بچی راوړل. چې
کله هغۀ ووئيل، د کرښو والا چېلۍ به ستا مزدوری وی، نو
ټولو رَمو د کرښو والا بچی راوړل. ۹ خُدائ پاک ستاسو د
پلار نه رَمې اخستې دی او هغه يې ما له راکړې دی. ۱۰ د
ښاروو د وار راوړو په وخت کښې ما يو خوب وليدو او ما

وکتل چې کوم چېلی چې چېلۍ مال کوی هغه د کربشو والا،
ټکی ټکی او برګ وُو. ١١ د خُدائ پاک فرښتې ما ته په
خوب کښې ووئيل، يعقوبه، ما جواب ورکړو، زۀ حاضر يم.
١٢ هغې ووئيل، وګوره، هغه ټول چېلی کوم چې چېلۍ مال
کوی هغه د کربشو والا ټکی ټکی او برګ دی. زۀ داسې ځکه
کوم چې لابن تا سره څۀ کوی نو ما ته د هغه هر څۀ پته ده.
١٣ زۀ خُدائ پاک يم چې په بيت‌ايل کښې تا ته راڅرګند
شوے وم، چې هلته تا يو کاڼے د يادګار په توګه وقف کړو
او په هغې دې تېل واچول او هلته تا زما سره يو لوظ وکړو.
اوس تۀ هغه مُلک ته واپس لاړ شه چرته چې تۀ پېدا شوے
يې.“ ١٤ راحيل او لِياه يعقوب ته ووئيل، ”مونږ ته زمونږ د
پلار په ميراث کښې هيڅ هم پاتې نۀ دی. ١٥ هغه مونږ په
پردو کښې شمېری. هغۀ مونږه خرڅې کړې يُو او زمونږ په
سر هغۀ چې څومره روپۍ اخستې وې هغه ټولې يې ختمې
کړې دی. ١٦ هغه ټول دولت کوم چې خُدائ پاک زمونږ د
پلار نه اخستے دے هغه زمونږ او زمونږ د بچو دے. چې تا
ته خُدائ پاک څۀ فرمائيلی دی هم هغسې وکړه.“ ١٧-١٨ نو
يعقوب واپس خپل پلار ته د تلو تياری وکړو چې د هغۀ پلار د
کنعان په مُلک کښې وو. هغۀ خپل زامن او ښځې په اوښانو
سورې کړې او خپلې ټولې رَمې يې د خپل ځان نه مخکښې
روانې کړې، او سره د هغه هر څۀ چې هغۀ په مسوپتاميه
کښې ګټلی وُو. ١٩ لابن د خپلو ګډو نه وړې کلولو دپاره
تلے وو او چې هغه نۀ وو نو راحيل د خپل پلار د کور بُتان
پټ کړل. ٢٠ يعقوب لابن دوکه کړو ځکه چې هغه يې د خپل
تګ نه خبر نۀ کړو. ٢١ د هغۀ سره چې څۀ وُو هغه يې
راواخستل او په تېزۍ سره لاړو. هغه د فرات د سيند نه پورې

وتلو او د غرونو مُلک جِلعاد ته روان شو.

د لابن په حضرت يعقوب پسې تلل

٢٢ درې ورځې وروستو لابن خبر شو چې يعقوب تښتېدلے
دے. ٢٣ نو هغۀ خپل سړى ځان سره کړل او اووۀ ورځې په
يعقوب پسې وُو چې د غرونو مُلک جِلعاد سره يې رايسار
کړو. ٢٤ په هغه شپه خُدائ پاک لابن ته په خوب کښې
راغلو او هغۀ ته يې ووئيل، ”خيال کوه چې يعقوب ته هيڅ هم
ونۀ وائې.“ ٢٥ لابن يعقوب د جِلعاد په غرونو کښې ګېر
کړو، چرته چې يعقوب خېمه لګولې وه. لابن هم د خپلوانو
سره هلته خېمه ولګوله. ٢٦ لابن يعقوب ته ووئيل، ”تا ولې
زۀ دوکه کړم او زما لوڼه دې داسې بوتلې لکه د تُورې په زور
دې نيولې وى؟ ٢٧ تا ولې زۀ دوکه کړم او زۀ دې خبر هم نۀ
کړم او وتښتېدلې؟ کۀ تا ما ته وئيلى وے، نو ما به تۀ په خپله
مخه د تمبل، رباب او د سندرو جشن سره رُخصت کړے
وې. ٢٨ تا دې ته هم پرې نۀ ښودم چې ما خپل نمسى او
لوڼه ښُکل کړے وے او دوئ ته مې په مخه ښه وئيلى وے.
دا دې د کم عقلتوب کار کړے دے. ٢٩ زۀ تا ته د نقصان
رسولو زور لرم، خو تېره شپه ستا د پلار خُدائ پاک ما له
خبردارے راکړو چې تا ته هيڅ هم ونۀ وايم. ٣٠ ما ته پته وه
چې تۀ ځې ځکه چې تۀ واپس کور له تلو ته ډېر بې‌صبره وې،
خو زما د کور هغه بُتان دې ولې پټ کړل؟“ ٣١ يعقوب
جواب ورکړو، ”زۀ يرېدم، زما خيال دا وو چې تۀ خپلې لوڼه
زما نه په زور بوځې. ٣٢ خو کۀ تا دلته د چا سره هم ستا
بُتان پيدا کړل، نو هغه به ژوندے نۀ شى پرېښودلے. دلته
زمونږ د خپلوانو په مخکښې يې وګوره، چې ستا څۀ څيز هم

وی نو خپل څیز یوسه." یعقوب ته پته نۀ وه چې د لابن بُتان
راحیل پټ کړی وُو. ۳۳ لابن لاړو او د یعقوب خیمه یې
ولټوله، بیا هغه د لِیاه خیمې او د هغه دوه وینځو خیمې ته
لاړو، خو هغۀ خپل بُتان ونۀ موندل. بیا هغه د راحیل خیمې ته
لاړو. ۳۴ راحیل د کور هغه بُتان راخستی وُو او هغه یې د
اوښ د زین په کځوړه کښې کېښودلی وُو او په هغې باندې
ناسته وه. لابن هغه ټوله خیمه ولټوله، خو هغه یې ونۀ موندل.
۳۵ راحیل خپل پلار ته ووئیل، "پلاره، ما ته مۀ غصه کېږه،
خو چې تۀ دلته یې ستا په مخکښې زۀ نۀ شم پاڅېدلے، په ما
د ښځو بیماری راغلې ده." لابن لټون وکړو خو د خپل کور
هغه بُتان یې پیدا نۀ کړل. ۳۶ بیا یعقوب غصه شو، "ما څۀ
بد کړی دی؟ زما ګناه څۀ ده چې تۀ داسې تېز په ما پسې
راورسېدې؟ ۳۷ اوس چې زما سره څۀ دی هغه ټول دې
ولټول، تا د خپل کور کوم یو څیز موندلے دے چې هغه ستا
وی؟ دا دلته بهر ښکاره کېږده چې زما او ستا خپلوان یې
وګوری او دوئ به فېصله وکړی چې په مونږ کښې څوک په
حقه دے. ۳۸ زۀ تا سره د شلو کالو نه یم، ستا ګډو او ستا
چېلو په یو کال هم بچې نۀ دے ضائع کړے او ما یو ګډ هم
ستا د رَمو نه نۀ دے خوړلے. ۳۹ چې کله هم یو ځنګلی
ځناور ستا ګډه خوړلې ده، ما هغه تاوان په خپله درکړے
دے. تا هر هغه څیز زما نه غوښتے دے چې چا د ورځې یا
شپې پټ کړے وی. ۴۰ ډېر ځل زۀ د ورځې ګرمۍ وهلے یم
او د شپې یخنۍ اوچ کړے یم. او زما خوب تښتېدلے وو.
۴۱ د شلو کالو نه زۀ ستا په کور کښې یم. څوارلس کاله ما
ستا د دوو لوڼو او شپږ کاله ستا د رَمو دپاره، ستا خِدمت
کړے دے. او بیا هم، تا لس ځل زما مزدوری بدله کړه. ۴۲

کهٔ زما د پلار خُدائ پاک، کوم چې د اِبراهیم او اِسحاق
خُدائ پاک دے، زما مل نهٔ وے، نو تا به زهٔ مخکښې خالی
لاسونه لېږلے وے. خو خُدائ پاک زما تکلیف او کوم
خِدمت چې ما کړے دے هغه لیدلے دے او ځکه خُدائ
پاک تېره شپه تهٔ ملامته کړې.“

د حضرت یعقوب او لابن په مینځ کښې معاهده

۴۳ بیا لابن یعقوب له جواب ورکړو، ”دا ځوانې ښځې زما
لوڼه دی، د دوئ بچی زما دی او دا رَمې زما دی. چې تهٔ دلته
څهٔ هم ګورې هغه زما دی. خو زهٔ خپلې لوڼه او د هغوئ بچی
نهٔ شم ساتلے، ۴۴ نو زهٔ تا سره یو لوظ کولو ته تیار یم.
راځه چې داسې څهٔ وکړُو چې زمونږ دا لوظ پرې مونږ ته
رایادیږی.“ ۴۵ نو یعقوب یوه تیږه راواخستله او هغه یې د یو
یادګار په توګه ودروله. ۴۶ هغهٔ خپلو سړو ته وفرمائیل چې،
”څهٔ کاڼی راټول کړئ.“ نو هغوئ کاڼی راټول کړل او یو
ډېرے یې ترې نه جوړ کړو. بیا هغوئ د هغه کاڼو د ډېری
سره روټۍ وخوړله. ۴۷ لابن په دې یجرشاهدوتها نوم
کېښودو، خو یعقوب پرې جلعید نوم کېښودو. ۴۸ لابن
یعقوب ته ووئیل، ”دا د کاڼو ډېرے به زمونږ د دواړو دپاره یو
یادګار وی.“ نو ځکه د هغه ځائ نوم جلعید شو. ۴۹ لابن دا
هم ووئیل، ”مالِک خُدائ دې په مونږ نظر وساتی چې کله
مونږ د یو بل نه جدا یُو.“ نو د هغه ځائ نوم مصفاه هم شو.
۵۰ لابن ووئیل، ”کهٔ تهٔ زما د لوڼو سره بد سلوک کوې یا
نورې ښځې وادهٔ کوې، کهٔ ما ته پته هم نهٔ وی، یاد لره چې
خُدائ پاک مونږ ګوری. ۵۱ دا هغه کاڼی دی چې ما زمونږ
په مینځ کښې ډېرے کړی دی او دا هغه یادګاری تیږه ده. ۵۲

دا ډېرے او دا د يادګارى تيږه دواړه يادګارونه دى. زۀ به کله هم په تا حمله کولو دپاره د دې نه نۀ درتېرېږم او تۀ هم په ما حمله کولو دپاره د دې يادګارى تيږې نه مۀ راتېرېږه. ۵۳ د اِبراهيم خُدائ پاک او د نحور خُدائ پاک به په مونږ نظر وکړى چې مونږ کومه معاهده کړې ده چې د هغې خيال ساتو.“ بيا يعقوب د هغه خُدائ پاک په نوم د کوم چې د هغۀ پلار اِسحاق عبادت کولو پوخ لوظ وکړو چې دا وعده به پوره کوى. ۵۴ هغۀ يو څناور حلال کړو او دا يې په غر باندې د قربانۍ په توګه پېش کړو او يعقوب روټۍ له د هغۀ خپلوان راوغوښتل، دوئ روټۍ وخوړه او بيا يې په غر باندې شپه تېره کړه. ۵۵ بل سحر وختى لابن خپل نمسى او لوڼه ښُکل کړل او په مخه ښه يې ورته ووئيل او واپس کور ته روان شو.

د حضرت يعقوب او د حضرت عِيسو مِلاوېدل

۳۲ ۱ چې يعقوب څنګه خپل مُلک ته لاړو، د خُدائ پاک څۀ فرښتې ورسره مِلاو شوې. ۲ چې هغه يې وليدلې، نو وې فرمائيل، ”دا د خُدائ پاک لښکر دے.“ نو په هغه ځائ يې محنايم نوم کېښودو. ۳ يعقوب د خپل ځان نه مخکښې د ادوم په مُلک کښې د سعير په علاقه کښې خپل ورور ته پېغام وړُونکى ولېږل. ۴ هغۀ ورته ووئيل چې، ”زما نېک عِيسو ته دا پېغام ورسوئ، زۀ ستا تابعدار خِدمتګار يعقوب يم، چې د ډېر وخت نه د لابن سره د يو مسافر په شان ديره يم، ۵ زۀ غوَيى، خرۀ، ګډې، چېلۍ او نوکران لرم. نېکه، زۀ تا له خبر درلېږم، د دې دپاره چې ستا په نظر کښې ښۀ راشم.“ ۶ کله چې هغه پېغام وړُونکى يعقوب ته

واپس راغلل، هغوئ ووئيل، ”مونږ ستا ورور عِيسو له لاړُو او
هغه د مخکښې نه تا سره مِلاويدو دپاره راروان دے. څلور
سوه کسان ورسره دى.“ ۷ يعقوب سخت وېرېدو او
پرېشانه شو. د هغهٔ سره چې کوم خلق او رَمې، غواګانې او
اوښان وُو هغه يې په دوو ډلو کښې تقسيم کړل. ۸ د هغهٔ
خيال دا وو، ”کهٔ عِيسو راشى او هغه وړومبۍ ډله ختمه کړى
نو هغه بله ډله چې کومه پاتې وى هغه به وتښتى.“ ۹ بيا
يعقوب دُعا وکړه، ”زما د نيکهٔ اِبراهيم خُدايه پاکه او زما د
پلار اِسحاق خُدايه پاکه، زما سوال واوره، مالِکه خُدايه. تا ما
ته ووئيل چې خپل مُلک او خپلو خپلوانو له لاړ شه او تهٔ به
زما دپاره هر څهٔ سم کړې. ۱۰ تا چې خپل خِدمت کوونکى
ته، کومه مِهربانى او وفادارى ښودلې ده زهٔ د هغې قابل نهٔ يم،
زهٔ چې د اُردن سيند نه پورېوتم نو زما سره هيڅ هم نهٔ وُو
صِرف يوه امسا وه او اوس زما نه دوه قبيلې جوړې شوې
دى. ۱۱ زهٔ تا ته سوال کوم چې ما د خپل ورور عِيسو نه بچ
کړه. زهٔ يرېږم هسې نه چې هغه په مونږ حمله وکړى نو مونږ
به سره د ښځو او ماشومانو ټول تباه کړى. ۱۲ هغه وعده
راياده کړه چې تا زما سره کړې وه چې زما دپاره به هر څهٔ
سم کړې او ما له به دومره اولاد راکړې چې څوک به يې
شمېرلے نهٔ شى، دومره ډېر لکه چې د سمندر په غاړه شګې
دى.“ ۱۳-۱۵ هلته د شپې تېرولو نه پس، يعقوب د خپلو څاروو
نه د خپل ورور عِيسو دپاره دا تُحفې خوښې کړې، دوه سوه
چېلۍ او شل چېلى، دوه سوه ګډې او شل ګډان، دېرش هغه
اُوښې چې يئ ورکوى د بچو سره، څلوېښت غواګانې او لس
غوَيى، شل خرې او لس خرهٔ. ۱۶ هغهٔ دا په مختلفو ډلو
کښې تقسيم کړل او د خپلو نوکرانو نه يې يو يو په هره ډله

مشران مقرر کړل. هغهٔ ورته ووئیل، ”زما نه مخکښې لاړ شئ او د مخکښې قبیلې او ورپسې راروانې قبیلې په مینځ کښې فاصله وساتئ.“ ۱۷ هغهٔ وړومبی نوکر له حُکم ورکړو، ”زما وررور عِیسو چې درسره ملاویږی او تپوس کوی چې، ستا نېک څوک دے؟ تهٔ چرته ځې؟ ستا نه مخکښې دا څناور د چا دی؟ ۱۸ نو ته ورته وایه چې دا ستا د خِدمتګار یعقوب دی. هغه دا خپل نېک عِیسو له په تُحفه کښې لیږی. او یعقوب په خپله په مونږ پسې راروان دے.“ ۱۹ هغهٔ دویم او دریم له هم دغه شان حُکم ورکړو او هغه ټولو له چې کوم د ډلو مشران وُو، ”تاسو به خامخا داسې وایئ چې کله تاسو د عِیسو سره مِلاویږئ. ۲۰ تاسو به خامخا وایئ چې ستا خِدمتګار یعقوب په خپله په مونږ پسې راروان دے.“ د یعقوب خیال دا وو چې، ”زهٔ به د دې تُحفو سره د هغهٔ غصه سړه کړم او چې کله ورسره مخامخ شم کېدے شی چې هغه ما ته په خیر راغلے ووائی.“ ۲۱ هغهٔ هغه تُحفې د ځان نه مخکښې ولیږلې او هغه شپه په محنایم کښې پاتې شو.

د حضرت یعقوب په فنوایل کښې کُشتی کول

۲۲ هم په هغه شپه یعقوب پاځېدو، هغهٔ خپلې دوه نِکاح کړې ښځې، د هغهٔ دوه نورې ښځې او خپل یوولس زامن روان کړل او د یبوق د سیند نه په ګودر یعنې هغه ځائ کښې پورې وتل چرته چې اوبهٔ کمې وې. ۲۳ هغهٔ هغوئ روان کړل او پورې یې ویستل، د هغهٔ سره چې څهٔ وُو هغه یې هم بلې غاړې ته ولیږل، ۲۴ خو هغه یواځې پاتې شو. بیا یو سړے راغلو او د هغهٔ سره یې د سحر د رڼا پورې کُشتی وکړه. ۲۵ چې کله هغه سړی ته پته ولګېده چې مقابله یې نهٔ شوه ګټلے، نو

هغهٔ یعقوب په پتُون ووهلو او پتُون یې د بند نه ووتلو. ۲۶
هغه سړی ووئیل، ”د سحر رڼا شوه، ما پرېږده چې لاړ شم.“
یعقوب ورته وفرمائیل، ”زهٔ به تا کله هم نهٔ پرېږدم، چې ترڅو
پورې دې ما له برکت نهٔ وی راکړے.“ ۲۷ هغه سړی ترې
تپوس وکړو، ”ستا څهٔ نوم دے؟“ نو هغهٔ ورته ووئیل،
”یعقوب.“ ۲۸ هغه سړی ورته ووئیل، ”د نن نه پس به ستا
نوم یعقوب نهٔ وی. تا د خُدائ پاک او د انسان سره مقابله
کړې ده او تا ګټلې ده، د اوس نه به ستا نوم اِسرائیل وی.“
۲۹ یعقوب ورته وفرمائیل، ”اوس تهٔ ما ته خپل نوم وښایه.“
خو هغهٔ ورته ووئیل، ”تهٔ ولې زما د نوم تپوس کوې؟“ بیا هغهٔ
یعقوب له برکت ورکړو. ۳۰ یعقوب ووئیل، ”ما خُدائ پاک
مخامخ لیدلے دے او بیا هم لا ژوندے پاتې یم.“ نو په هغه
ځائ یې فنوایل نوم کېښودو. ۳۱ نمر راختلو چې یعقوب د
فنوایل نه تلو او د خپل پتُون په وجه ګډ ګډ روان وو. ۳۲ تر
نن ورځې پورې د بنی اِسرائیلو اولاد هغه پله نهٔ خوری کومه
چې د پتُون په بند پورې وی، ځکه چې د پتُون د بند هم په دې
ځائ هغهٔ یعقوب وهلے وو.

د حضرت یعقوب د حضرت عِیسو سره مِلاوېدل

۳۳ ۱ یعقوب چې وکتل نو عِیسو یې ولیدو او څهٔ ګوری
چې څلور سوه کسان ورسره راروان وُو. نو هغهٔ خپل بچی په
لِیاه، راحیل او په هغه دوو نورو ښځو باندې تقسیم کړل. ۲
هغهٔ نورې ښځې او د هغوئ بچی مخکښې کړل، بیا یې لِیاه او
د هغې بچی کړل او راحیل او یوسف یې وروستو کړل. ۳
یعقوب د دوئ نه مخکښې لاړو او چې څنګه خپل ورور ته

ورسېدو، نو ټيټ شو او اووهٔ ځل يې تندې په زمکه ولګولو.
۴ خو عِيسو مِلاوېدو دپاره هغهٔ له ورمنډه کړه او د هغهٔ نه
يې لاسونه تاو کړل، راغاړه يې ويستلو او ښُکل يې کړو. دوئ
دواړو وژړل. ۵ چې کله عِيسو وکتل او هغه ښځې او
ماشومان يې وليدل، نو هغهٔ تپوس وکړو، ”دا تا سره څوک
دى؟“ يعقوب ورته وفرمائيل، ”صاحِبه، خُدائ پاک په ما ډېر
مهربانه دے او دا بچى يې راکړى دى.“ ۶ بيا هغه نوړې
ښځې او د هغوئ بچى رامخکښې شول او ورته ټيټ شول،
۷ بيا لِياه او د هغې بچى راغلل او په آخر کښې يوسف او
راحيل راغلل او ورته ټيټ شول. ۸ عِيسو ترې تپوس
وکړو، ”د هغې بلې قبيلې سره چې زهٔ مِلاو شوم هغه دې د
څهٔ مقصد دپاره راوستلې ده؟“ يعقوب ورته وفرمائيل، ”د دې
دپاره چې زما نېک راسره ښهٔ شى.“ ۹ خو عِيسو ورته
ووئيل، ”زما وروره، زما سره هر څهٔ ډېر دى، چې تا سره هم
څهٔ دى هغه د ځان دپاره وساته.“ ۱۰ يعقوب ووئيل، ”نه، زهٔ
تا ته سوال کوم، کهٔ تهٔ په ما مهربانه يې، نو زما د لاسونو نه
دا تُحفه قبوله کړه. چې ستا مخ ته مې وکتل دا داسې شوه
لکه چې د خُدائ پاک مخ ته مې کتلى وى، ځکه چې تهٔ اوس
ما سره ډېر ښهٔ يې. ۱۱ زهٔ تا ته سوال کوم چې دا تُحفه زما
نه قبوله کړه کومه چې ما تا له راوړې ده، خُدائ پاک په ما
مهربانه دے او چې د څهٔ څيز هم ضرورت وو هغه يې
راکړے دے.“ يعقوب په هغهٔ زور راوړو نو هغه يې قبوله کړه.
۱۲ عِيسو ووئيل، ”ځئ چې په خپل سفر باندې ځُو. زهٔ به
تاسو سره ځم.“ ۱۳ يعقوب ووئيل، ”زما نېکه، تا ته پته ده
چې ماشومان کمزورى دى، او په کار دى چې زهٔ د دې ګډو
او څاروو او د دوئ د بچو خيال وساتم. کهٔ دا مونږ يوه ورځ
هم تيز بوځُو، نو ټول څاروى به مړهٔ شى. ۱۴ زهٔ خپل نېک

ته سوال کوم چې د خپل خِدمتګار نه مخکښې لاړ شی او
نېکه، زۀ به په مزه مزه د څاروو او د هغوئ د بچو په قدم په
تا پسې درځم او په ادوم کښې به درسره مِلاو شم.“ ۱۵
عِیسو ووئیل، ”زۀ به تا سره زما خپل څۀ کسان پرېږدم.“ خو
یعقوب ورته وفرمائیل، ”د دې هیڅ حاجت نشته، زۀ صِرف
دا غواړم چې ستا په نظر کښې ښۀ راشم.“ ۱۶ نو هم په هغه
ورځ عِیسو په خپله مخه ادوم ته واپس شو. ۱۷ خو یعقوب
سُکات ته لاړو، چرته چې هغۀ د خپل ځان دپاره کور او د
څاروو دپاره شپولونه جوړ کړل. نو د هغه ځائ نوم سُکات
شو. ۱۸ د مسوپتامیه نه په واپسئ کښې یعقوب د کنعان په
مُلک کښې شِکم ښار ته په سلامتئ سره ورسېدو او د ښار
سره نزدې یې په یو پټی کښې خپلې خېمې ولګولې. ۱۹ هغۀ
د هغه پټی دا حِصه د شِکم پلار همور د اولاد نه د سپینو زرو
په سلو سیکو واخستله. ۲۰ هغۀ هلته یوه قربانګاه جوړه
کړه او ایل‌الوهئ‌اِسرائیل نوم یې پرې کېښودو کوم چې د بنی
اِسرائیلو خُدائ پاک دے.

د دینه بې‌عزتی کېدل

۳۴ ۱ یوه ورځ، د یعقوب او لِیاه لور دینه، د کنعانئ
ښځو سره مِلاوېدو دپاره ووتله. ۲ همور حِوی د هغې
علاقې مالِک وو. د هغۀ زوئ شِکم هغه ولیده، نو هغه یې بوتله
او د هغې بې‌عزتی یې وکړه. ۳ خو د یعقوب لور دینه د هغۀ
نه زړۀ یوړو او هغه په هغې مئین شو او هغۀ د هغې سره
خوږې خبرې وکړې. ۴ نو شِکم خپل پلار همور ته ووئیل،
”دا جینئ ما ته وادۀ کړه.“ ۵ یعقوب خبر شو چې د هغۀ د

لور بې‌عزتی شوې ده، خو د هغهٔ زامن د خپلو څاروو سره په
پټو کښې وُو نو ځکه هغهٔ د هغوئ د راتلو نه مخکښې څهٔ ونهٔ
وئيل. ۶ د شِکم پلار همور ووتلو چې د يعقوب سره د دې
مسئلې په حقله خبرې وکړی، ۷ نو د يعقوب زامن د پټو نه
واپس راروان وُو او کله چې هغوئ خبر شول چې شِکم د
يعقوب د لور بې‌عزتی کړې ده نو هغوئ خفه او سخت غصه
شول ځکه چې دا غلط کار د بنی اِسرائيلو د برداشت نه بهر
وو. ۸ همور هغهٔ ته ووئيل، ”زما زوئ شِکم ستا په لور
مئين شوے دے، زهٔ تا ته سوال کوم چې هغه پرېږده چې
وادهٔ يې کړی. ۹ زمونږ سره خپلوالی وکړئ، خپلې لوڼه
مونږ له راکړئ او زمونږ لوڼه تاسو وکړئ. ۱۰ نو تاسو دلته
زمونږ سره په دې مُلک کښې اوسېدے شئ، چې تاسو چرته
اوسېدل غواړئ دا مُلک ستاسو په وړاندې دے، په آزادئ
سره کاروبار کوئ او خپل جائيدادونه جوړ کړئ.“ ۱۱ بيا
شِکم د دينه پلار او ورونړو ته ووئيل، ”کهٔ تاسو زما سره دا
ښېګړه کول غواړئ، نو چې تاسو څهٔ هم غواړئ زهٔ به يې
درکړم. ۱۲ ما ته ووايئ، چې تاسو څومره مهر هم غواړئ
زهٔ به يې درکړم، خو تاسو اجازت راکړئ چې دا جينئ زهٔ
وادهٔ کړم.“ ۱۳ شِکم د هغوئ د خور دينه بې‌عزتی کړې وه،
نو ځکه د يعقوب زامنو شِکم او د هغهٔ پلار همور ته په چل
سره جواب ورکړو. ۱۴ دوئ ورته ووئيل، ”مونږ خپله خور
داسې سړی ته نهٔ شُو ورکولے چې هغه سنت نهٔ وی، دا به
زمونږ دپاره د شرم خبره وی. ۱۵ مونږ به دا صِرف په يو
شرط درکړُو چې تاسو زمونږ په شان شئ او تاسو ټول نران
سنت کړئ. ۱۶ بيا به مونږ تاسو له خپلې لوڼه درکړُو او
ستاسو لوڼه به خپلو ځانونو له وکړُو. مونږ به ستاسو سره

اوسیږو او یو قوم به شُو. ۱۷ کهٔ تاسو ته زمونږ شرطونه
منظور نهٔ وی او سنت نهٔ شئ، نو مونږ به خپله خور بوځُو او
لاړ به شُو.“ ۱۸ د همور او د هغهٔ د زوئ شِکم دا خبرې
خوښې شوې، ۱۹ او هغه ځوان په دې کار کولو کښې
سستی ونهٔ کړه، ځکه چې هغه د یعقوب په لور مئین وو. هغه
د پلار په خاندان کښې د ټولو نه عزتمند سړے وو. ۲۰
همور او د هغهٔ زوئ شِکم د ښار د دروازې سره نزدې د
جرګې ځائ ته لاړل، او د ښار خلقو سره یې خبره وکړه چې،
۲۱ ”دا د خیر خلق دی، دوئ دې زمونږ سره په دې مُلک
کښې اوسیږی او کاروبار دې کوی. دا مُلک د دوئ دپاره هم
ښهٔ لوئ دے. مونږ به د دوئ لوڼه وکړُو او خپلې لوڼه به
دوئ له ورکړُو. ۲۲ خو دا خلق به صِرف په یو شرط زمونږ
سره اوسیږی او یو قوم به شُو چې مونږ خپل ټول نران سنت
کړُو، لکه چې دوئ هم سنت شوی دی. ۲۳ د دوئ ټول
څاروی او د نور هر څهٔ دې زمونږ نهٔ شی څهٔ؟ راځئ چې
جوړه ورسره وکړُو نو دوئ به زمونږ سره اوسیږی.“ ۲۴ د
ښار ټول خلق د همور او شِکم په خبره باندې راضی شول او
ټول نران سنت شول. ۲۵ په دریمه ورځ چې د سنت کیدو په
وجه ټول سړی خوږیدل، د یعقوب دوو زامنو، د دینه سکه
وروڼو، شمعون او لیوی، خپلې تُورې راواخستلې، ښار ته
دننه په آسانئ سره راغلل او ټول سړی یې ووژل. ۲۶ دوئ
همور او د هغهٔ زوئ شِکم په تُوره ووژل. بیا دوئ دینه د شِکم
د کور نه بوتله او لاړل. ۲۷ د دې قتلِ عام نه پس د یعقوب
نورو زامنو ښار لوټ کړو چې د خپلې خور د بې‌عزتئ بدل
واخلی. ۲۸ دوئ رَمې څاروی، خرهٔ او په ښار او پټو کښې
چې څهٔ هم وُو هغه یې یوړل. ۲۹ دوئ مال دولت یوړو، ټولې

ښځې او ماشومان يې ونيول او د کورونو نه يې هر څۀ لوټ
کړل. ۳۰ يعقوب، شمعون او ليوى ته ووئيل، ”تاسو زۀ په
تکليف کښې اچولے يم، اوس به کنعانيان، فرزيان او د دې
مُلک هر يو کس زما نه نفرت کوى. زما سره دومره سړى
نشته، کۀ دوئ ټول زما خِلاف يو ځائ شى او په ما حمله
وکړى نو زمونږ مکمل خاندان به تباه شى.“ ۳۱ خو هغوئ
ووئيل، ”مونږ دا نۀ شُو زغملے چې زمونږ خور سره دې د
کنجرې په شان سلوک وشى.“

د حضرت يعقوب واپس بيت‌ايل ته راتلل

۳۵ ۱ څۀ موده وروستو خُدائ پاک يعقوب ته ووئيل،
”پاڅه او سمدستى بيت‌ايل ته لاړ شه او هلته اوسېږه. هلته ما
ته يوه قربان‌ګاه جوړه کړه. زۀ هغه خُدائ پاک يم چې تا ته
راڅرګند شوے وم چې کله تۀ د خپل ورور عِيسو نه
تښتېدلې.“ ۲ نو يعقوب خپل خاندان ته او هغه ټولو ته چې
د هغۀ سره وُو ووئيل، ”تاسو سره چې کوم پردى بُتان دى
هغه وغورزوئ، خپل ځانونه پاک کړئ او صفا جامې
واغوندئ. ۳ مونږ به د دې ځائ نه بيت‌ايل ته حُو، هلته به
زۀ خُدائ پاک ته يوه قربان‌ګاه جوړه کړم چا چې په تکليف
کښې زما سوال اورېدلے دے او چې زۀ چرته هم تلے يم نو
هغه زما مل وو.“ ۴ نو هغوئ هغه ټول پردى بُتان چې د
دوئ سره وُو او د دوئ په غوږُونو کښې چې کومې والۍ وې،
هغه يې يعقوب له ورکړې. هغۀ دا شِکم ته نزدې د خېرى د
ونې لاندې ښخ کړل. ۵ چې کله يعقوب او د هغۀ زامن په
سفر روان وُو، نو د ګېرچاپېره ښارونو په خلقو باندې د

خُدائ پاک سخته يره راغله، نو هيڅ څوک ورپسې نۀ شول.
٦ يعقوب د خپلو ټولو خلقو سره لوز ته راغلو، کوم چې د
کنعان په مُلک کښې په بيت‌ايل مشهور دے. ٧ هغۀ هلته
يوه قربان‌ګاه جوړه کړه او په هغه ځائ يې ”د بيت‌ايل خُدائ
پاک“ نوم کېښودو، ځکه چې خُدائ پاک هغۀ ته هلته
راڅرګند شوے وو کله چې هغه د خپل ورور نه تښتېدلو. ٨
د رِبقه خِدمتګاره دبوره مړه شوه او بيت‌ايل ته نزدې د څېړۍ
د ونې لاندې ښخه شوه. نو ځکه د دې نوم ”د ژړا څېړۍ“
شو. ٩ چې کله يعقوب د مسوپتاميه نه راواپس شو، خُدائ
پاک يعقوب ته بيا راڅرګند شو او هغۀ له يې برکت ورکړو.
١٠ خُدائ پاک هغۀ ته وفرمائيل، ”ستا نوم يعقوب دے، خو
د نن نه پس ستا نوم اِسرائيل شو.“ نو د هغۀ نوم يې اِسرائيل
کېښودو. ١١ او خُدائ پاک هغۀ ته وفرمائيل، ”زۀ قادر
خُدائ يم. تۀ ډېر اولاد پېدا کړه. قومونه به ستا د اولاد نه
جوړېږي او ستا په اولاد کښې به بادشاهان جوړېږي. ١٢ زۀ
به هغه مُلک تا له درکړم کوم چې ما اِبراهيم او اِسحاق له
ورکړے وو او ستا نه پس به دا مُلک ستا اولاد له هم
ورکوم.“ ١٣ بيا خُدائ پاک د هغۀ نه لاړو. ١٤ چرته چې
خُدائ پاک د هغۀ سره خبرې کړې وې، نو يعقوب يو
يادګارې کاڼے ودرولو او وقف يې کړو، مے او تېل يې پرې
واچول. ١٥ هغۀ په هغه ځائ بيت‌ايل نوم کېښودو.

د راحيل مرګ

١٦ بيا يعقوب او د هغۀ خاندان د بيت‌ايل نه کډه وکړه او
چې کله دوئ د اِفرات نه لږ غونډې لرې وُو، د راحيل د
ماشوم د پېدا کېدو وخت راغلو او هغه په سخت درد کښې

وه. ۱۷ چې کله هغه د لنګون په دردونو کښې وه د هغې ماشوم پیدا شو، داینې هغې ته ووئیل، ”راحیل، یرېږه مه، اوس ستا بل زوئ هم شته.“ ۱۸ هغه مړه کېدله او د هغې ساه په وتلو وه، نو هغې په خپل زوئ بِن‌اَونی نوم کېښودو، خو یعقوب پرې بنیامین نوم کېښودو. ۱۹ چې راحیل په حق ورسېده، نو هغه د اِفرات د لار په غاړه ښخه کړے شوه، چې هغه ځائ اوس د بیت‌لحم په نوم یادېږی. ۲۰ یعقوب هلته یو یادګاری کاڼے ودرولو او دا تر نن ورځې پورې د راحیل د قبر نښه ده. ۲۱ یعقوب بیا کډه یوړه او د عدر د څوکیدارئ د برج بل طرف ته یې خېمه ولګوله.

د حضرت یعقوب زامن

۲۲ چې کله یعقوب په هغه مُلک کښې اوسېدو، روبین لاړو او د خپل پلار د وینځې بِلهاه سره څملاستو، یعقوب د دې نه خبر شو او غصه شو. د یعقوب دولس زامن وُو. ۲۳ دا د لِیاه زامن دی، روبین د یعقوب مشر زوئ، شمعون، لیوی، یهوداه، یساکار او زبولون. ۲۴ د راحیل زامن یوسف او بنیامین وُو. ۲۵ د راحیل د وینځې بِلهاه زامن، دان او نفتالی وُو. ۲۶ د لِیاه د وینځې زِلفه زامن جاد او آشر وُو. دا د یعقوب زامن دی چې په مسوپتامیه کښې پیدا شوی وُو.

د حضرت اِسحاق وفات کېدل

۲۷ یعقوب واپس خپل پلار اِسحاق ته، حبرون سره نزدې ممرې ته راغلو، دا هغه ځائ دے چرته چې اِبراهیم او اِسحاق اوسېدلی وُو. ۲۸ د اِسحاق ټول عُمر یو سل اتیا کاله

وو ۲۹ او اِسحاق ساه ورکړه او ښهٔ په پوخ عُمر کښې وفات
شو او هغه خپلو زامنو عِیسو او یعقوب ښخ کړو.

د حضرت عِیسو اولاد

۳۶ ۱ دا د عِیسو اولاد دے، چې د ادوم په نوم هم
یادېدو. ۲ عِیسو دا کنعانۍ جینکۍ وادهٔ کړې، د حِتی ایلون
لور عده، د صبعون حِوی د عنه د زوئ لور، اُهلیبامه، ۳
او د اِسمٰعیل لور د نبایوت خور، باسمت. ۴ د عده نه الیفز
پېدا شو، د باسمت نه رعوایل پېدا شو، ۵ او اُهلیبامه نه
یعوس، یعلام او قورح پېدا شول، د عِیسو دا ټول زامن د
کنعان په مُلک کښې پېدا شوی وُو. ۶ بیا عِیسو د خپلو
ښځو، خپلو زامنو، لوڼو او د خپل کور ټولو خلقو سره او
خپلو ټولو څاروو او د هغه هر څهٔ سره چې هغهٔ په کنعان
کښې ګټلی وُو، روان شو او د خپل ورور یعقوب نه بل مُلک
ته لاړو. ۷ هغه ځکه لاړو چې په کوم ځائ کښې هغه او
یعقوب اوسېدل هلته یې ګزاره نهٔ کېدله، د هغوئ څاروی ډېر
زیات وُو او نور دوئ په یو ځائ اوسېدلے نهٔ شول. ۸ نو
عِیسو د غرونو مُلک ادوم کښې اوسېدو. ۹ دا د ادومیانو د
پلار نیکهٔ، د عِیسو اولاد دے. ۱۰-۱۳ د عِیسو د ښځې عده نه
یو زوئ، الیفز پېدا شو. او د الیفز اولاد دا وو، تیمان، اومر،
صفو، جعتام او قنز. او د وینځې، تمنع نه د هغهٔ یو بل زوئ
عمالیق وو. د عِیسو د ښځې باسمت نه د هغهٔ یو زوئ رعوایل
پېدا شو او د رعوایل دا څلور زامن وُو، نحت، زارح، سمه او
مِزه. ۱۴ د عنه لور د صبعون نمسۍ چې د عِیسو ښځه وه د
هغې نوم اُهلیبامه وو، د هغې د عِیسو نه دا درې زامن پېدا

شول، یعوس، یعلام او قورح. ۱۵ دا د عِیسو اولاد نه جوړې
شوې قبیلې دی. د عِیسو مشر زوئ الیفز د دې قبیلو پلار
نیکهٔ وو، تیمان، اومر، صفو، قنز، ۱۶ قورح، جعتام او
عمالیق. دا ټول د عِیسو د ښځې عده اولاد دے. ۱۷ د عِیسو
زوئ رعوایل د دې قبیلو پلار نیکهٔ وو، نحت، زارح، سمه او
مِزه. دا ټول د عِیسو د ښځې باسمت اولاد وو. ۱۸ دا قبیلې
د عِیسو د ښځې اُهلیبامه اولاد دے چې هغه د عنه لور وه،
یعوس، یعلام او قورح. ۱۹ دا ټولې قبیلې د عِیسو په اولاد
کښې راځی.

د سعیر اولاد

۲۰-۲۱ د ادوم د مُلک اصلی اوسېدونکی په قبیلو کښې
تقسیم ؤو چې د دوئ نسب‌نامه د حوری، سعیر دې اولاد ته
ځی، لوطان، سوبل، صبعون، عنه، دیسون، ایصر او دیسان.
۲۲ لوطان د حوری او هیمام قومونو پلار نیکهٔ وو. د لوطان
د خور تمنع نوم وو. ۲۳ سوبل د علوان، مانحت، عیبال،
سفو او د اونام قومونو پلار نیکهٔ وو. ۲۴ د صبعون دوه
زامن آیه او عنه ؤو. دا هغه عنه دے چې کله هغهٔ د خپل پلار
خرهٔ څرول نو په صحرا کښې یې ګرمې چینې ومونډلې. ۲۵-
۲۶ عنه د دیسون پلار وو، هغه د حمدان، اشبان، یتران او
کِران قومونو پلار نیکهٔ وو. د عنه یوه لور وه چې د هغې نوم
هم اُهلیبامه وو. ۲۷ ایصر د بِلهان، زعوان او عقان قومونو
پلار نیکهٔ وو. ۲۸ دیسان د عُوض او اران قومونو پلار نیکهٔ
وو. ۲۹-۳۰ دا د ادوم په مُلک کښې حوری قبیلې دی،
لوطان، سوبل، صبعون، عنه، دیسون، ایصر او دیسان.

د ادوم بادشاهان

۳۱-۳۹ د دې نه مخکښې په بنی اِسرائیلو هیچا هم بادشاهی نهٔ
وه کړې او دې بادشاهانو د ادوم په مُلک بادشاهی وکړه، د
دِنهابا نه د بعور زوئ بالع، د بُصره نه د زارح زوئ یوباب، د
تیمان د علاقې نه حشیم او د عویت نه د بدد زوئ هدد، هدد د
موآب په مُلک کښې په یو جنګ کښې میدیانو ته شکست
ورکړے وو، د مسرقه نه شمله، د سیند د غاړې رحوبوت نه
ساؤل، د عکبور زوئ بعل حنان، د پاؤ نه حدد، د هغهٔ ښځه
مهیطب‌اېل، د مطرِد لور او میضاهاب نمسۍ وه. -۴۰
۴۳ عِیسو د دې ادومی قبیلو پلار نیکهٔ وو، تمنع، علوه، یتیت،
اُهلیبامه، ایله، فینون، قنز، تیمان، مِبصار، مجدِاېل او عِرام.
یوه علاقه به د هم هغه قبیلې په نوم مشهوره وه چې چرته به
هغه قبیله اوسېده.

حضرت یوسف او د هغهٔ ورونه

۳۷ ۱ یعقوب د کنعان په مُلک کښې اوسېدو، چرته چې
د هغهٔ پلار د مسافر په توګه اوسېدلے وو، ۲ او دا د
یعقوب د خاندان قیصه ده. د اوولسو کالو ځوان زلمی،
یوسف، د ورونو سره ګډې او چیلۍ څرولې، چې هغوئ د
هغهٔ د پلار د نورو ښځو، زِلفه او بِلهاه زامن وُو. هغهٔ خپل
پلار د هغه غلطو کارونو نه خبر کړو کوم چې د هغهٔ ورونو
کول. ۳ یعقوب د یوسف سره د نورو ټولو زامنو نه زیاته
مینه کوله، ځکه چې هغه د هغهٔ د سپین سر زوئ وو. یعقوب
د هغهٔ دپاره د اوږدو لستُونړو والا یوه ښُکلې چُوغه جوړه کړه.

۴ چې کله د هغهٔ ورونو دا ولیدل چې د هغوئ پلار د یوسف سره د هغوئ نه زیاته مینه کوی، نو په هغوئ باندې هغه دومره بد لګېدو چې هغوئ به د هغهٔ سره په سمه خولهٔ خبرې هم نهٔ کولې. ۵ یو ځل یوسف خوب ولیدو نو چې هغهٔ خپل وروڼه د دې نه خبر کړل، نو د هغوئ کینه د یوسف سره نوره هم زیاته شوه. ۶ هغهٔ ووئیل، "ما چې کوم خوب لیدلے دے هغه واورئ. ۷ مونږ ټولو په پټی کښې د غنمو ګېډۍ تړلې، ناڅاپه زما ګېډۍ پاڅېدله او نېغه ودرېدله. ستاسو ګېډۍ زما د ګېډۍ نه ګېرچاپېره تاو شوې او هغې ته ټيټې شوې." ۸ د هغهٔ ورونو ترې تپوس وکړو، "ستا څهٔ خیال دے تهٔ به بادشاه جوړېږې او په مونږ به بادشاهی کوې څهٔ؟" نو د یوسف د خوبونو او چې هغهٔ د ورونو په حقله څهٔ فرمائیلی وُو په دې وجه، د هغوئ ورسره کینه نوره هم زیاته شوه. ۹ بیا یوسف یو بل خوب ولیدو او خپلو ورونو ته یې ووئیل، "ما یو بل خوب لیدلے دے، چې په هغې کښې ما نمر او سپوږمۍ ولیدل او یوولس ستوری هم چې ما ته ټيټېدل."
۱۰ هغهٔ دا خوب خپل پلار ته هم ووئیلو او پلار هغه ورټلو، "دا څنګه خوب دے چې تا لیدلے دے؟ ستا خیال دا دے چې ستا مور، ستا وروڼه او زهٔ، مونږ به راځو او تا ته به په زمکه پرېوځُو؟" ۱۱ یوسف په ورونو بد لګېدو، خو د هغهٔ پلار د هغهٔ دا ټولې خبرې په خپل زړهٔ کښې یادې ساتلې.

د حضرت یوسف خرڅېدل او مِصر ته بوتلل

۱۲ یوه ورځ چې کله د یوسف وروڼه د خپل پلار رَمې څرولو له شِکم ته تلی وُو، ۱۳ یعقوب یوسف ته ووئیل، "زهٔ غواړم چې تهٔ شِکم ته لاړ شې، چرته چې ستا وروڼه رمه

ځروی.“ یوسف ورته ووئیل، ”زهٔ تیار یم.“ ﴿۱۴﴾ د هغهٔ پلار
ووئیل، ”لاړ شه او وګوره کهٔ رمه او ستا وروڼه په خېر وی،
بیا واپس راشه او ما خبر کړه.“ نو د هغهٔ پلار هغه د حبرون
مېدان نه ولېږلو او یوسف شِکم ته ورسېدو ﴿۱۵﴾ او هلته د
ځرن په ځائ کښې اخوا دېخوا ګرځېدو چې کله یو سړی
هغه ولیدو نو تپوس یې ترې وکړو، ”تهٔ څهٔ پسې ګرځې؟“ ﴿۱۶﴾
هغهٔ ورته ووئیل، ”زهٔ خپلو وروڼو پسې ګرځم، ما ته ووایه
چې هغوئ خپله رمه چرته ځروی.“ ﴿۱۷﴾ هغه سړی ورته
ووئیل، ”هغوئ خو تلی دی. د هغوئ نه ما واورېدل چې دوئ
دوتین ته ځی.“ نو یوسف په خپلو وروڼو پسې لاړو او هغوئ
یې په دوتین کښې ومونډل. ﴿۱۸﴾ هغوئ هغه د لرې نه ولیدو او
د هغهٔ د رسېدو نه مخکښې یې د هغهٔ خِلاف منصوبه جوړه
کړه او د هغهٔ د وژلو فېصله یې وکړه. ﴿۱۹﴾ هغوئ یو بل ته
ووئیل، ”ګورئ، د خوبونو اُستاذ راروان دے. ﴿۲۰﴾ نو اوس
راځئ، چې وې وژنو او په یو اوچ کوهی کښې یې وغورزوو.
مونږ به وایو چې هغه یو ځنګلی ځناور خوړلے دے. بیا به
مونږ وګورو چې د هغهٔ د خوبونو څهٔ نتیجه راوځی.“ ﴿۲۱﴾
روبین د هغوئ خبرې واورېدې او د هغهٔ د بچ کولو کوشش
یې وکړو. هغهٔ ووئیل، ”یوسف به نهٔ مړ کوُو.“ ﴿۲۲﴾ هغهٔ
ووئیل، ”هغه په دې صحرا کښې دې کوهی ته وغورزوئ، خو
د هغهٔ وینه مهٔ تویَوئ.“ هغهٔ دا خبره د دې دپاره وکړه، چې د
دوئ نه یې بچ کړی او هغه واپس خپل پلار له ولېږی. ﴿۲۳﴾
کله چې یوسف خپلو وروڼو له راغلو، هغوئ د هغهٔ نه د
اوږدو لستُوڼو والا ښُکلې چُوغه وویستله. ﴿۲۴﴾ بیا هغوئ هغه
اوچت کړو او هغه اوچ کوهی ته یې وغورزولو. ﴿۲۵﴾ چې کله
دوئ روټۍ ته ناست وُو، نو هغوئ د اِسمٰعیلیانو یو کاروان

ولیدو چې هغوئ د جِلعاد نه مِصر ته په سفر روان وُو. د
هغوئ په اوښانو خوشبودارې مصالحې او عطر بار وُو. ۲۶
یهوداه خپلو ورونړو ته ووئیل، "زمونږ د ورور وژل او د هغهٔ
مرګ پټول به مونږ له څهٔ فائده راکړی؟ ۲۷ راځئ چې هغه
په دې اِسمٰعیلیانو خرڅ کړُو. مونږ به هغهٔ ته څهٔ ضرر نهٔ
رسوُو، آخر بیا هم، هغه زمونږ ورور دے او زمونږ خپله وینه
ده." د هغهٔ ورونړه په دې راضی شول، ۲۸ او چې کله څهٔ
سوداګر هلته تېرېدل، د هغهٔ ورونړو یوسف د کوهی نه بهر
راوویستلو او هغه یې د سپینو زرو په شلو سیکو په
اِسمٰعیلیانو باندې خرڅ کړو، نو هغوئ مِصر ته بوتلو. ۲۹
چې کله روبین واپس کوهی ته راغلو او وې لیدل چې یوسف
هلته نهٔ وو، نو هغهٔ د خفګان په وجه خپلې جامې وشلولې.
۳۰ هغه واپس ورونړو ته راغلو او ورته یې ووئیل، "هلک خو
هلته نشته. زهٔ څهٔ وکړم؟" ۳۱ بیا هغوئ یو چېلے حلال کړو
او د یوسف چُوغه یې په وینه کښې ډُوبه کړه. ۳۲ هغوئ هغه
چُوغه خپل پلار له یوړه او وې وئیل، "مونږ دا وموندله. دا
وګوره چې دا ستا د زوئ ده او کهٔ نهٔ ده؟" ۳۳ هغهٔ دا
وپېژندله او وې فرمائیل، "آو، دا چُوغه هم زما د زوئ ده. څهٔ
ځنګلی ځناورو هغه خوړلے دے. زما زوئ یوسف به په
رښتیا سره ټوټې ټوټې شوے وی." ۳۴ یعقوب د خفګان نه
خپلې جامې وشلولې او د ټاټ جامې یې واغوستلې. د زوئ
په غم کښې هغه ډېرې ورځې غمژن وو. ۳۵ ټول زامن او
لونړه تسلیٰ ورکولو له ورله راغلل، خو په هغهٔ دې تسلیٰ اثر
ونهٔ کړو او وې فرمائیل، "زهٔ به د خپل زوئ په غم کښې تر
مرګه پورې ژاړم." نو هغه د خپل زوئ یوسف په غم کښې
غمژن وو. ۳۶ په دې دوران کښې، سوداګرو یوسف په مِصر

کښې، د فِرعون په يو آفسر، فوطيفار باندې خرڅ کړو، چې
هغه د محل د فوجيانو مشر وو.

يهوداه او تامار

۳۸ ۱ هم هغه وخت يهوداه خپل ورونه پرېښودل، لاړو
او د حيره نومې يو سړى سره اوسېدو، چې هغه د عدولام د
ښار وو. ۲ هلته يهوداه د يوې کنعانۍ جينۍ سره مِلاو شو
چې د هغې د پلار نوم سوع وو. يهوداه هغه وادۀ کړه او
ورسره څملاستو، ۳ د هغې يو زوئ وشو، چې هغۀ پرې
عير نوم کېښودو. ۴ هغه بيا اُميدواره شوه او يو بل زوئ
يې پېدا شو او هغې پرې اونان نوم کېښودو. ۵ د هغې يو بل
زوئ وشو او د هغۀ نوم يې سيله کېښودو. يهوداه په کزيب
کښې وو چې کله دا ماشوم پېدا شو. ۶ يهوداه د خپل مشر
زوئ عير دپاره ښځه وکړه چې د هغې نوم تامار وو. ۷ د
عير سلوک د مالِک خُدائ په نظر کښې ډېر خراب وو او هغه
ترې نارضا شو، نو مالِک خُدائ هغه مړ کړو. ۸ بيا يهوداه
د عير ورور اونان ته ووئيل، ”لاړ شه او د خپلې کونډې
ورندارې سره څمله. د هغې د خاوند د ورور په توګه د هغې
سره خپله ذمه وارى پوره کړه، نو داسې ستا د ورور به هم
اولاد وى.“ ۹ خو اونان ته پته ولګېده چې هغه بچې به د
اونان خپل نۀ وى، نو چې کله به هغه د خپلې کونډې ورندارې
سره څملاستو نو هغۀ به د نر اوبۀ په زمکه څڅولې، چې
داسې به د هغۀ د ورور بچې نۀ وى. ۱۰ هغۀ چې څۀ کول
مالِک خُدائ ترې نه په دې نارضا شو او مالِک خُدائ هغه
هم ووژلو. ۱۱ بيا يهوداه خپلې اِنږور تامار ته ووئيل، ”د

خپل پلار کور ته لاړه شه او تر هغې پورې کونډه پاتې شه چې
زما زوئ سيله لوئ شوے نۀ وی.“ هغۀ دا ځکه ووئيل چې
هغه يرېدو چې سيله به ووژلے شی، لکه چې د هغۀ خپل
ورونړه هم وژلے شوی وُو. نو تامار لاړه او د خپل پلار په
کور کښې اوسېده. ١٢ څۀ وخت وروستو د يهوداه ښځه
مړه شوه. چې کله په هغۀ د غم ورځې تېرې شوې، هغه او د
هغۀ ملګری د عدولام حيره، تمنت ته لاړل، چرته چې د هغۀ د
ګډو ورې کلېدلې. ١٣ تامار ته چا ووئيل چې د هغې سخر
ګډو کلولو له تمنت ته ځی. ١٤ نو هغې د کونډتوب جامې
وويستلې چې هغې اغوستې وې او مخ يې په څادر پټ کړو او
د تمنت په لاره د عينيم ښار سره نزدې ورته کښېناسته. ځکه
چې هغې ته ښۀ پته وه چې د يهوداه وړوکے زوئ لوئ شوے
وو او تر اوسه پورې يې ودېدو له نۀ وه ورکړې. ١٥ چې کله
يهوداه هغه وليده، نو خيال يې دا وو چې ګنې کنجره ده، ځکه
چې هغې خپل مخ پټ کړے وو. ١٦ هغه د لار په غاړه هغې
له ورَغلو او وې وئيل، ”زۀ تا سره څملاستل غواړم.“ هغۀ ته
پته نۀ وه چې هغه يې اِنږور ده. هغې ووئيل، ”تۀ به ما له څۀ
راکړې؟“ ١٧ هغۀ جواب ورکړو، ”زۀ به تا له د خپلې رَمې نه
يوه چېلۍ درولېږم.“ هغې ووئيل، ”ټيک ده، خو تۀ ما له په
ضمانت کښې څۀ راکړه چې د ځان سره يې تر هغې پورې
کېږدم چې تا چېلۍ نۀ وی رالېږلې.“ ١٨ هغۀ ترې تپوس
وکړو، ”زۀ په ضمانت کښې څۀ درسره کېږدم؟“ هغې ورته
ووئيل، ”ستا په غاړه کښې خپل مهر سره د مزی او ستا په
لاس کښې دا امسا.“ هغۀ دا څيزونه هغې له ورکړل. بيا دوئ
څملاستل او هغه اُميدواره شوه. ١٩ تامار کور ته لاړه،
څادر يې لرې کړو او د کونډتوب جامې يې بيا واغوستلې.

۲۰ وروستو يهوداه خپل ملګرے حيره عدلامى د چېلۍ سره
ورولېږلو چې د ضمانت څيزونه د هغه ښځې نه واپس
راوړى، خو حيره هغه ونۀ مونده. ۲۱ هغۀ په عينيم کښې د
ځۀ کسانو نه تپوس وکړو، ”هغه کنجره چرته ده چې د لارې
په غاړه ناسته وه؟“ هغوئ جواب ورکړو، ”دلته خو کنجره نۀ
وه.“ ۲۲ هغه يهوداه ته واپس راغلو او وې وئيل، ”ما هغه
ونۀ موندله. د هغه ځائ خلقو ووئيل چې په هغه ځائ کښې
کله هم کنجره نۀ وه.“ ۲۳ يهوداه ووئيل، ”پرېږده چې هغه
څيزونه هغه د ځان سره وساتى. مونږ نۀ غواړُو چې خلق
راپورې وخاندى. ما هغې له د مزدورۍ ورکولو کوشش
وکړو، خو تا هغه ونۀ موندله.“ ۲۴ تقريباً درې مياشتې
وروستو يهوداه ته چا ووئيل، ”ستا اِنږور تامار کنجرتوب
کولو او اوس هغه اُميدواره ده.“ يهوداه ووئيل، ”هغه بهر
راوباسئ او په اور کښې يې وسوزوئ.“ ۲۵ چې هغه بهر
راوويستلے شوه، هغې خپل سخر له خبر ورولېږلو، ”زۀ د
هغه سړى نه اُميدواره يم چې دا څيزونه د چا وى. دې ته
وګورئ چې دا مهر سره د مزى او دا لښته د چا دى.“ ۲۶
يهوداه دا وپېژندل او وې وئيل، ”هغه په حقه ده. زۀ د هغې
سره په خپله ذمه وارۍ کښې ناکام شوے يم. ځکه چې ما
هغه خپل زوئ سيله ته وادۀ نۀ کړه.“ او يهوداه د هغې سره
بيا شپه تېره نۀ کړه. ۲۷ چې کله د هغې د بچى پيدا کېدو
وخت راغلو، دا پته ولګېده چې د هغې جوړه بچى پيدا
کېدونکى دى. ۲۸ چې کله هغه په تکليف کښې وه، يو ماشوم
لاس رابهر کړو، دايئ يې لاس راونيولو، سور تار يې ترې تاو
کړو او وې وئيل، ”دا وړومبے پيدا شوے دے.“ ۲۹ خو
هغۀ خپل لاس واپس راښکلو او د هغۀ ورور وړومبے پيدا

شو. بیا هغه داینې ووئیل، ”تا څنګه د ځان دپاره د راوتلو لار
جوړه کړې ده.“ نو د هغهٔ نوم فارص شو. ٣٠ بیا د هغهٔ
ورور پیدا شو چې د هغهٔ د لاس نه سور تار تاو وو او د هغهٔ
نوم زارح شو.

حضرت یوسف او د فوطیفار ښځه

٣٩ ١ کله چې اِسمٰعیلیانو یوسف مِصر ته بوتلو، هغه یې
فوطیفار نومې د فِرعون په یو آفسر باندې خرڅ کړو، چې هغه
د محل د څوکیدارانو مشر وو. ٢ مالِک خُدائ د یوسف
مل وو او هغه یې کامیاب کړو. هغه د خپل مِصری نیک په
کور کښې اوسېدو، ٣ چې هغهٔ ولیدل چې مالِک خُدائ د
یوسف مل دے او هغه یې په هر کار کښې کامیاب کړے
دے. ٤ نو فوطیفار د هغهٔ نه خوشحال وو او هغه یې خپل
ذاتی خِدمتګار او د خپل کور مشر یې جوړ کړو او خپل هر
څهٔ یې هغهٔ ته وسپارل. ٥ هم د هغه وخت نه، هم د یوسف
په وجه مالِک خُدائ د دې مِصری خاندان له برکت ورکړے
وو او ورسره هغه هر څیز له یې برکت ورکړو چې د هغهٔ په
کور او په پټو کښې وُو. ٦ فوطیفار چې څهٔ هم لرل هغه یې
یوسف له ورکړل چې خیال یې ساتی او په خپله یې د خوراک
نه بغیر د یو څیز فکر هم نهٔ کولو. نو یوسف ښائسته بدن لرلو
او ښُکلے ځوان وو، ٧ او څهٔ موده وروستو د هغهٔ د نیک
ښځې یوسف ته د شوق په سترګه کتل او ورته یې ووئیل،
”راشه او ما سره څمله.“ ٨ هغهٔ اِنکار وکړو او ورته یې
ووئیل، ”ګوره، زما نیک په خپله په دې کور کښې د یو څیز
فکر هم نهٔ کوی، ځکه چې زهٔ دلته یم. هغهٔ زهٔ په خپل هر څیز

مشر جوړ کړے يم. ۹ زۀ په دې کور کښې د هغۀ هومره
اختيار لرم او هغۀ ستا نه بغير زما نه هيڅ څيز هم نۀ دے منع
کړے. نو بيا زۀ داسې غلط کار څنګه وکړم چې د خُدائ
پاک ګناهګار شم؟“ ۱۰ اګر چې هغې به هره ورځ يوسف ته
وئيل، خو هغۀ د هغې خبره نۀ منله چې ورسره څملى او نۀ
ورنزدې کېدو. ۱۱ خو يوه ورځ چې کله يوسف د کار دپاره
کور ته ننوتو، په کور کښې يو خِدمتګار هم نۀ وو. ۱۲ هغې
هغه د قميص نه ونيوو او ورته يې ووئيل، ”راشه. ما سره
څمله.“ خو هغۀ بهر منډه کړه او وتښتېدو او د هغۀ قميص د
هغې په لاس کښې پاتې شو. ۱۳ کله چې هغې وليدل چې د
هغۀ نه قميص پاتې شو او د کور نه يې بهر منډه کړه، ۱۴
هغې د کور خِدمتګاران راوغوښتل او وې وئيل، ”دا وګورئ،
زما خاوند چې کور ته کوم عبرانے راوستے دے هغه مونږ
شرموى. هغه زما کوټې ته راننوتو او ما ته يې د لاس راچولو
کوشش وکړو، خو ما په زوره زوره چغې ووهلې. ۱۵ نو زما
چغو سره هغۀ بهر منډه کړه او قميص يې زما سره
پرېښودو.“ ۱۶ هغې دا قميص د يوسف د نېک کور ته راتلو
پورې وساتلو. ۱۷ بيا هغې هغۀ ته هم هغه شان قيصه تېره
کړه، ”تا چې کوم عبرانے نوکر دلته راوستلے دے هغه زما
کوټې ته راننوتو او لاس يې راواچولو. ۱۸ خو چې کله ما
چغې ووهلې، هغۀ بهر منډه کړه او خپل قميص يې زما سره
پرېښودو.“ ۱۹ چې کله د يوسف نېک دا قيصه واورېده
کومه چې خپلې ښځې ورته بيان کړه، نو هغه د غصې نه تک
سور شو. ۲۰ نو يوسف يې ونيولو او په هغه قېدخانه کښې
يې بند کړو چرته به چې د بادشاه قېديان قېد کولے شول او
هغه هلته په قېدخانه کښې وو. ۲۱ خو مالِک خُدائ د يوسف

مل وو نو رحم يې پرې وکړو او هغه د قېدخانې د آفسر په
نظر کښې ښهٔ راغلو. ۲۲ هغهٔ يوسف د نورو ټولو قېديانو
مشر جوړ کړو او چې په قېدخانه کښې څهٔ هم کېدل د هر څهٔ
ذمه وارى يې ورکړه. ۲۳ د قېدخانې آفسر د هغه يو څيز فکر
هم نهٔ کولو چې يوسف له يې کومه ذمه وارى ورکړې وه،
ځکه چې مالِک خُدائ د يوسف مل وو او هغه يې په هر کار
کښې کامياب کولو.

حضرت يوسف د قېديانو د خوبونو تعبير ښودل

۴۰ ۱ څهٔ موده وروستو د مِصر د بادشاه ساقى او مشر
نانبائى داسې څهٔ غلط کار وکړو چې بادشاه ورباندې خفه
شو. ۲ فِرعون دې دواړو آفسرانو ته سخت غصه شو ۳
او دوئ يې د څوکيدارانو د مشر په کور کښې قېد کړل، هم په
هغه ځائ کښې چې چرته يوسف هم قېد وو. ۴ دوئ ډېر
وخت په قېدخانه کښې تېر کړو او د څوکيدارانو مشر يوسف
ته يې حواله کړل چې د دوئ خِدمت کوى. ۵ يوه شپه په
قېدخانه کښې د مِصر د بادشاه ساقى او مشر نانبائى دواړو
خوب وليدو او د هر يو خوب خپل خپل مطلب وو. ۶ چې
کله يوسف هغوئ له سحر ورَغلو، هغهٔ دوئ پرېشانه وليدل.
۷ هغهٔ د هغوئ نه تپوس وکړو، ”تاسو ولې نن دومره
پرېشانه ښکارئ؟“ ۸ هغوئ ورته ووئيل، ”مونږ دواړو يو يو
خوب ليدلے دے او دلته داسې هيڅ څوک هم نشته چې
تعبير يې وکړى.“ يوسف ورته ووئيل چې، ”دا خو خُدائ پاک
دے چې هغه د خوبونو د تعبير عِلم ورکوى، تاسو ما ته خپل
خوبونه ووايئ.“ ۹ نو ساقى ووئيل، ”زما په خوب کښې

زما په مخکښې د انګورو بوټے وو، ١٠ د دې درې څانګې
وې. چې څنګه د دې نه پاڼې راووتلې، غوټۍ راڅرګندې شوې
او انګور پاخۀ شول. ١١ ما د فِرعون پيالۍ په لاس کښې
نيولې وه، نو ما انګور راواخستل او دا مې په پيالۍ کښې
نچوړ کړل او هغۀ له مې ورکړل.“ ١٢ يوسف ووئيل، ”د دې
تعبير دا دے، دا درې څانګې درې ورځې دی. ١٣ په دې
دريو ورځو کښې به فِرعون تا آزاد کړی او په خپل ځائ به
دې کښېنوی. تۀ به هغۀ له پيالۍ ورکړې او د مخکښې په شان
به د هغۀ ساقی يې. ١٤ خو چې کله ستا دپاره هر څۀ سم
شی نو ما مۀ هېروه او په ما ډېره مِهربانی وکړه فِرعون ته
زما ذِکر وکړه او د دې قېدخانې نه خلاصېدلو کښې زما مدد
وکړه. ١٥ ځکه چې زۀ د عبرانيانو د مُلک نه راتښتولے
شوے وم او ما دلته په مِصر کښې داسې هيڅ کار نۀ دے
کړے چې په دې قېدخانه کښې بندی شم.“ ١٦ چې کله مشر
نانبائی پوهه شو چې د ساقی د خوب تعبير ښۀ وو، هغۀ هم
يوسف ته ووئيل، ”ما هم خوب ليدلے دے، ما په سر د روټۍ
درې ټوکرۍ روانې کړې وې. ١٧ د ټولو سر ته ټوکرۍ کښې
د فِرعون دپاره هر قِسم روټۍ وې او مارغانو دا خوړلې.“ ١٨
يوسف جواب ورکړو، ”د دې تعبير دا دے. هغه درې ټوکرۍ
درې ورځې دی. ١٩ په دريو ورځو کښې به فِرعون ستا نه
سر قلم کړی. بيا به تا په يوه ونه کښې راځوړند کړی او
مارغان به ستا غوښه وخوری.“ ٢٠ په دريمه ورځ دا د
فِرعون د پېدايښت ورځ وه، هغۀ خپلو ټولو درباريانو له يوه
لويه روټۍ وکړه، هغۀ خپل ساقی او مشر نانبائی رابهر کړل
او د خپلو درباريانو په مخکښې يې حاضر کړل. ٢١ فِرعون،
ساقی بيا په خپل ورومبی ځائ کښېنولو او ساقی پيالۍ

فِرعون له په لاس کښې ورکړه، ۲۲ خو هغه مشر نانبائی يې
راځوړند کړو. دا ټول هم هغه شان وشول لکه څنګه چې
يوسف فرمائيلی وُو. ۲۳ خو ساقی يوسف رایاد نهٔ کړو. او
هېر يې کړو.

د حضرت يوسف د فِرعون د خوبونو تعبير کول

۴۱ ۱ پوره دوه کاله تېر شوی وُو چې د مِصر فِرعون
خوب وليدو چې هغه د نيل درياب په غاړه ولاړ وو، ۲ چې
کله اووهٔ ښې ښائسته او څربې غواګانې د درياب نه راوختلې
او په واښو کښې په څرېدلو شروع شوې. ۳ اووهٔ نورې
غواګانې هم راوختلې، دا کمزورې او نرۍ وې. دا راغلې او د
درياب په غاړه د نورو غواګانو سره ودرېدلې، ۴ هغه مانده
او کمزورو غواګانو، ښائسته او څربې غواګانې وخوړلې. بيا
فِرعون راويښ شو. ۵ هغه بيا اودهٔ شو او يو بل خوب يې
وليدو. هغهٔ د غلې اووهٔ ږک او پاخهٔ وَږی وليدل، چې په يو
ډنډر باندې شوی وُو. ۶ بيا هغهٔ يو بل ډنډر وليدو چې په
دې باندې اووهٔ نور وَږی شوی وُو چې نری وُو او ګرمې هوا
اوچ کړی وُو، ۷ او د غلې هغه کمزورو وږو هغه ږک او
پاخهٔ وَږی تېر کړل. فِرعون راويښ شو او پوهه شو چې هغهٔ
خوب ليدلو. ۸ سحر هغه پرېشان وو، نو هغهٔ د مِصر ټول
نجوميان او هوښيار خلق راوغوښتل. هغهٔ ورته خپل خوبونه
ووئيل، خو هيچا هم هغهٔ ته د دې تعبير نهٔ شو ښودلے. ۹
بيا ساقی فِرعون ته ووئيل، ”صاحِبه، نن زهٔ دا خبره
څرګندوم چې زما نه غلطی شوې ده. ۱۰ يو ځل چې فِرعون
خپلو خِدمتګارانو ته غصه شو نو زهٔ او مشر نانبائی يې د

څوکیدارانو د مشر په کور کښې په قېدخانه کښې قېد کړُو.
(١١) یوه شپه مونږ دواړو یو یو خوب ولیدو او د هغه خوبونو
بېل بېل مطلبونه وُو. (١٢) یو ځوان عبرانے هلته مونږ سره
وو چې هغه د څوکیدارانو د مشر خِدمتګار وو. مونږ هغهٔ ته
خپل خوبونه ووئیل او هغهٔ مونږ ته د دې تعبیرونه وښودل.
(١٣) چې څنګه هغهٔ فرمائیلی وُو هم هغه شان وشول. تا زهٔ
بیا په خپل ځائ کښېنولم، خو نانبائی دې راځوړند کړو.“ (١٤)
فِرعون یوسف راوغوښتو او هغه فوراً د قېدخانې نه راوستے
شو. چې هغهٔ د سر او ږیرې وېښتهٔ کل کړل او جامې یې
بدلې کړې، نو هغه فِرعون ته پېش شو. (١٥) فِرعون یوسف ته
ووئیل، ”ما یو خوب لیدلے دے او هیڅ څوک هم د دې تعبیر
نهٔ شی ښودلے. ما ته چا وئیلی دی چې تهٔ په خوبونو پوهېږې
او تعبیر یې ښودلے شې.“ (١٦) یوسف جواب ورکړو،
”صاحِبه، زهٔ دا نهٔ شم کولے، خو خُدائ پاک به تا ته ښهٔ
تعبیر درکړی.“ (١٧) فِرعون یوسف ته ووئیل، ”ما خوب
ولیدلو چې زهٔ د نیل دریاب په غاړه ولاړ وم، (١٨) چې کله
اووهٔ ښائسته او څربې غواګانې د دریاب نه راوختلې او په
واښو کښې په څرېدلو شروع شوې. (١٩) بیا اووهٔ نورې
غواګانې راوختلې چې نرۍ او کمزورې وې. ما په مِصر
کښې دومره ډېرې بېکاره غواګانې چرته هم نهٔ دی لیدلې.
(٢٠) بیا دې کمزورو غواګانو هغه څربې غواګانې وخوړلې،
(٢١) خو هیچا به داسې نهٔ وے وئیلی چې هغه یې خوړلې دی،
ځکه چې هم هغه شان کمزورې معلومېدې لکه چې څنګه
مخکښې وې. بیا زهٔ راویښ شوم. (٢٢) ما دا خوب هم ولیدو
چې په یو ډنډر باندې د غلې اووهٔ ډک او پاخهٔ وَږی راشوی
وُو، (٢٣) بیا د غلې اووهٔ نور وَږی وشول، چې دا نری او د
صحرا هوا سوزولی وُو، (٢٤) او د غلې اووهٔ نرو وږو هغه

ډک وَږی تېر کړل. ما دا خوبونه نجومیانو ته ووئیل، خو
هیچا ما ته د دې تعبیر نهٔ شو ښودلے.“ ﴿٢٥﴾ یوسف فِرعون
ته ووئیل، ”صاحِبه، د دې دواړو خوبونو هم یو مطلب دے،
خُدائ پاک تا ته وښودل چې هغه به په راتلونکی وخت کښې
څهٔ کوی. ﴿٢٦﴾ دا اووهٔ څربې غواګانې اووهٔ کالونه دی او دا
د غلې اووهٔ ډک وَږی هم اووهٔ کالونه دی، د دې دواړو هم یو
مطلب دے. ﴿٢٧﴾ هغه اووهٔ نرۍ غواګانې چې کومې وروستو
راوختلې او هغه اووهٔ د غلې نری وَږی کوم چې ګرمې هوا
اوچ کړل د قحط اووهٔ کالونه دی. ﴿٢٨﴾ لکه څنګه چې ما تا ته
ووئیل، خُدائ پاک تا ته ښودلی دی چې هغه به په راتلونکی
وخت کښې څهٔ کوی. ﴿٢٩﴾ اووهٔ کاله به د ټول مِصر په مُلک
کښې ښهٔ ډېر پیداوار کیږی. ﴿٣٠﴾ د هغې نه پس به اووهٔ کاله د
قحط وی او هغه ټول آباد کالونه به مو هېر شی، ځکه چې
قحط به مُلک تباه کړی. ﴿٣١﴾ آباد وخت به مو بیخی هېر شی،
ځکه چې ورپسې کوم قحط راځی هغه به ډېر سخت وی. ﴿٣٢﴾
ستا د دوه ځل خوبونو مطلب دا دے چې دا د خُدائ پاک
فیصله ده او زر به خُدائ پاک داسې وکړی. ﴿٣٣﴾ اوس تاسو
یو هوښیار او ښهٔ پوهه سړے ولټوئ او هغه د مِصر د مُلک
مشر مقرر کړئ. ﴿٣٤﴾ تاسو له نور آفسران هم مقررول په کار
دی او د آبادۍ په دې اووهٔ کالونو کښې د فصلونو پینځمه
حِصه اخلئ. ﴿٣٥﴾ نو هغوئ له حُکم ورکړئ چې په راروان
ښهٔ کلونه کښې د خوراک ټول خیزونه راغونډ کړی او هغوئ
له اختیار ورکړئ چې په ښارونو کښې غله جمع کړی او د
هغې حِفاظت وکړی. ﴿٣٦﴾ هغه خوراک به د دې مُلک دپاره
یوه ذخیره وی، د قحط د هغو اووهٔ کالونو دپاره کوم چې د
مِصر په مُلک راروان دی. نو داسې خلق به د لوږې نه نهٔ

مرى.“

د حضرت يوسف مشر مقررېدل

۳۷ د فِرعون او د هغهٔ د درباريانو په نظر کښې دا منصوبه
ښهٔ راغله، ۳۸ او فِرعون هغوئ ته ووئيل، ”مونږ ته به
هيڅکله هم د يوسف نه ښهٔ سړے مِلاو نهٔ شى، يو داسې
سړے چې په هغهٔ کښې د خُدائ پاک روح وى.“ ۳۹ فِرعون
يوسف ته ووئيل، ”خُدائ پاک تا ته دا هر څهٔ ښودلى دى، نو
دا ښکاره خبره ده چې ستا نه لوئ هوښيار او ښهٔ عقلمند
کس بل نشته. ۴۰ زهٔ به تا د خپل مُلک مشر جوړ کړم او
زما ټول خلق به ستا حُکم منى. تهٔ به ما پسې دويم اختيارمند
سړے يې. ۴۱ زهٔ اوس تا په ټول مِصر مشر مقرروم.“ ۴۲
فِرعون خپله ګوته د لاس نه وويستله چې په هغې د بادشاهۍ
مهر لګېدلے وو او يوسف ته يې ورپه ګوته کړه. هغهٔ ته يې د
کتان يوه ښائسته چُوغه ورواغوستله او د سرو زرو هار يې
ورپه غاړه کړو. ۴۳ هغهٔ له يې د ګرځېدو دپاره هغه دويمه د
آسونو شاهى ګاډۍ ورکړه او عزت ورکوونکى فوجيان د هغهٔ
نه مخکښې روان وُو او چغې يې وهلې چې، ”لار پرېږدئ.
مشر راروان دے.“ نو يوسف په ټول مِصر مشر مقرر شو.
۴۴ بادشاه هغهٔ ته ووئيل، ”زهٔ فِرعون يم. او ستا د اجازت
نه بغير به په ټول مِصر کښې هيڅ څوک هم لاس پښه نهٔ شى
خوځولے.“ ۴۵-۴۶ په هغهٔ يې د مِصريانو نوم صافنت
فعينح کېښودو او هغهٔ ته يې يوه ښځه اسنت په نِکاح کړه،
چې هغه د اُون د يو اِمام فوطيفرع لور وه. يوسف د دېرشو
کالو وو چې هغهٔ د مِصر د فِرعون خِدمت کول شروع کړل.
هغه د فِرعون د دربار نه لاړو او د مِصر ټول مُلک يې وکتلو.

۴۷ د آبادۍ په هغو اووۀ کالونو کښې هغه مُلک ډېره زياته
غله وکړه، ۴۸ هغه هر څۀ يوسف راغونډ کړل او په ښارونو
کښې يې ذخيره کړل. هغۀ په هر ښار کښې د ګېرچاپېره پټو نه
خوراک راجمع کړو. ۴۹ دا غله دومره زياته وه چې يوسف
يې تلل پرېښودل. دا د سمندر په غاړه د شګو په شان ډېره
وه. ۵۰ د قحط د کالونو نه مخکښې د يوسف د اسنت نه دوه
زامن پېدا شول. ۵۱ هغۀ ووئيل، "خُدائ پاک زما ټولې
سختۍ او زما د پلار ټول خاندان زما نه هېر کړے دے." نو
يوسف په خپل مشر زوئ منسى نوم کېښودو. ۵۲ هغۀ دا هم
ووئيل، "خُدائ پاک زما د تکليف په مُلک کښې ما له بچې
راکړې دی." نو هغۀ په خپل دويم زوئ اِفرائيم نوم کېښودو.
۵۳ د مِصر د مُلک د آبادۍ هغه اووۀ کالونه ختم شول، ۵۴
او د قحط اووۀ کالونه شروع شول هم هغه شان لکه چې
څنګه يوسف فرمائيلى وُو. په نورو ټولو مُلکونو کښې قحط
وو، خو د مِصر په ټول مُلک کښې خوراک وو. ۵۵ چې کله
مِصريان ډېر زيات اوږى شول، دوئ فِرعون ته د خوراک
دپاره فرياد وکړو. نو هغۀ هغوئ له حُکم ورکړو چې، "يوسف
له لاړ شئ او هم هغسې وکړئ چې څنګه هغه تاسو ته وائى."
۵۶ قحط سخت شو او په ټول مُلک کښې خور شو، نو
يوسف ټول ګودامونه کولاو کړل او په مِصريانو به يې غله
خرڅوله. ۵۷ د يوسف نه غله اخستلو دپاره د ټولې دُنيا نه
خلق مِصر ته راتلل، ځکه چې قحط په هر ځائ کښې ډېر
سخت وو.

د حضرت يوسف د ورونو غلې پسې مِصر ته تلل

۴۲
۱ چې کله يعقوب خبر شو چې په مِصر کښې غله
شته، هغهٔ خپلو زامنو ته ووئيل چې، ”ولې يو بل ته ګورئ؟
۲ ګورئ، ما اورېدلى دى چې په مِصر کښې غله شته، هلته
لاړ شئ او لږه واخلئ چې ژوندى پاتې شُو او د لوږې نه مړهٔ
نهٔ شُو.“ ۳ نو د يوسف لس مېرنى وروڼه د غلې اخستلو
دپاره مِصر ته لاړل، ۴ خو يعقوب د يوسف سکه ورور
بنيامين د هغوئ سره ونهٔ لېږلو، ځکه چې هغه په دې يرېدو
چې څهٔ نقصان به ورته ورسيږى. ۵ نو د يعقوب زامن د
نورو خلقو سره غلې اخستلو دپاره راغلل ځکه چې د کنعان
په مُلک کښې قحط وو. ۶ يوسف د مِصر د مُلک د مشر په
توګه د ټولې دُنيا په خلقو باندې غله خرڅوله. نو د يوسف
وروڼه راغلل او د هغهٔ په مخکښې ټيټ شول او خپل سرونه
يې ورته په زمکه ولګول. ۷ يوسف خپل وروڼه وليدل، هغهٔ
دوئ وپېژندل، خو ځان يې داسې کړو لکه چې هډو دوئ
پېژنى نه. او د هغوئ سره يې سختې خبرې کولې، ”تاسو د
کوم ځائ نه راغلى يئ؟“ هغوئ ورته ووئيل، ”صاحِبه، مونږ د
خوراک اخستلو دپاره د کنعان نه راغلى يُو.“ ۸ اګر چې
يوسف خپل وروڼه وپېژندل، خو هغوئ هغه ونهٔ پېژندو. ۹
هغهٔ ته هغه خوبونه راياد شول کوم يې چې د هغوئ په حقله
ليدلى وُو او ورته يې ووئيل، ”تاسو جاسوسان يئ، تاسو
زمونږ د مُلک کمزورى معلومولو له راغلى يئ.“ ۱۰ هغوئ
جواب ورکړو، ”نه، صاحِبه، مونږ ستا خِدمتګاران د خوراک
اخستلو دپاره راغلى يُو. ۱۱ مونږ ټول د يو سړى زامن يُو.
صاحِبه، مونږ جاسوسان نهٔ يُو، مونږ صحيح خلق يُو.“ ۱۲
يوسف ورته ووئيل، ”نه، تاسو زمونږ د مُلک کمزورى
معلومولو له راغلى يئ.“ ۱۳ هغوئ ورته ووئيل، ”صاحِبه،

مونږ دولس ورونړه وُو. د کنعان په مُلک کښې د يو سړی
زامن يُو. يو وړور مو مړ دے او کشرے وړور مو اوس د
خپل پلار سره دے.“ ۱۴ يوسف ورته ووئيل، ”هم دغه شان
ده لکه چې څنګه ما ووئيل تاسو جاسوسان يئ. ۱۵ نو اوس
زهٔ تاسو په دې طريقې سره معلومومٔ چې په رښتيا سره تاسو
څوک يئ. زهٔ د فِرعون په سر قسم کومٔ چې تاسو به تر هغې
پورې لاړ نهٔ شئ چې ترڅو ستاسو کشرے وړور دلته راغلے
نهٔ وی. ۱۶ تاسو يو کس لاړ شئ او هغه راولئ. تاسو باقی
نور به په قيدخانه کښې واچولے شئ چې ستاسو دا خبره
معلومه کړے شی چې تاسو رښتيا وايئ کهٔ نهٔ. ګني، د فِرعون
په سر مې قسم دے چې تاسو په رښتيا جاسوسان يئ.“ ۱۷
بيا درې ورځې يې هغوئ ټول په قيدخانه کښې بند کړل. ۱۸
په دريمه ورځ يوسف هغوئ ته ووئيل، ”زهٔ د خُدائ پاک نه
يريږم او زهٔ به تاسو په يو شرط ژوندی پريږدم. ۱۹ چې دا
ثابِته شی چې تاسو رښتونی يئ، ستاسو نه به يو کس په
قيدخانه کښې بند وی، باقی نور ټول تلے شئ او چې کومه
غله تاسو اخستې ده هغه خپلو قحط وهلو خلقو له يوسئ.
۲۰ خو تاسو به خامخا خپل کشرے وړور ما له راولئ. د
دې نه به دا ثابِته شی چې تاسو رښتيا وايئ او زهٔ به تاسو نهٔ
وژنم.“ نو هغوئ دې ته راضی شول ۲۱ او يو بل ته يې
ووئيل، ”دا اوس چې مونږ کړيږُو دا د هغې نتيجه ده چې
مونږ د خپل وړور سره څهٔ کړی وُو، هغه چې په کوم لوئ
مصيبت کښې مونږ وليدلو چې کله هغهٔ مِنت زاری کوله، خو
مونږ وانهٔ وريدله. دا ځکه اوس مونږ په دې تکليف کښې
راګير يُو.“ ۲۲ روبين ووئيل، ”ما تاسو ته وئيل چې هلک له
تکليف مهٔ ورکوئ، خو تاسو وانهٔ وريدل. او اوس به زمونږ نه

د هغهٔ د وينې حِساب غوښتے شی." ۲۳ هغوئ ته پته ونهٔ لګېده چې يوسف د دوئ په خبرو پوهېږی، ځکه چې هغهٔ د هغوئ سره د يو ترجمان په ذريعه خبرې کولې. ۲۴ يوسف د هغوئ نه لاړو او په ژړا شو. چې کله هغهٔ د ژړا نه پس خبرې کولې نو راواپس شو، شمعون يې رابېل کړو او د هغوئ په مخکښې يې وتړلو.

د حضرت يوسف د ورونړو واپس کنعان ته تلل

۲۵ يوسف حُکم ورکړو چې د هغهٔ د ورونړو بوجۍ د غلې نه ډکې کړئ، د هر يو کس روپۍ واپس د هغهٔ په بوجۍ کښې کېږدئ او هغوئ له د سفر دپاره خوراک هم ورکړئ. او هم دغه شان يې ورسره وکړل. ۲۶ د هغهٔ ورونړو چې کومه غله اخستې وه د هغې نه يې خپل خرونه بار کړل او بيا دوئ لاړل. ۲۷ چې کله په سرائې کښې يو کس خپله بوجۍ کولاو کړه چې خپل خرهٔ له خوراک ورکړی نو د بوجۍ په خولهٔ کښې يې روپۍ وليدلې. ۲۸ هغهٔ خپل ورونړه راوغوښتل، "دېخوا وګورئ، ما ته يې خپلې روپۍ واپس کړې دی، دا دی زما په بوجۍ کښې دی." د هغوئ ساه ډُوبه شوه او وېرېدل او هغوئ د يو بل نه پوښتنه وکړه چې، "دې خُدائ پاک لا مونږ سره څهٔ وکړل؟" ۲۹ چې کله دوئ په کنعان کښې خپل پلار يعقوب له راغلل، هغوئ هغهٔ ته هر څهٔ ووئيل چې د هغوئ سره شوی وُو، ۳۰ "د مِصر مشر مونږ سره سختې خبرې کولې او هغهٔ په مونږ اِلزام ولګولو چې مونږ د هغهٔ په مُلک کښې جاسوسی کوُو. ۳۱ مونږ ورته ووئيل چې مونږ جاسوسان نهٔ يُو مونږ صحيح خلق يُو. ۳۲ مونږ ټول دولس ورونړه د يو پلار زامن وُو. يو ورور مو مړ دے او کشرے

ورور مو د پلار سره په کنعان کښې دے. ٣٣ هغه سړی
مونږ ته ووئيل، يو کس زما سره پاتې شئ نو ما ته به پته
ولګی چې تاسو صحيح خلق يئ، او باقی نور به خپلو نهَرو
کورَنو له غله واخلئ او لاړ شئ. ٣٤ خپل کشرے ورور ما
له راولئ. بيا به ما ته پته ولګی چې تاسو جاسوسان نۀ يئ او
صحيح خلق يئ، زۀ به تاسو له خپل ورور درواپس کړم او بيا
تاسو دلته پاتې شئ او سوداګری کوئ.“ ٣٥ نو چې کله
هغوئ خپلې بوجۍ تشولې نو هر يو کس د روپو کڅوړې
موندلې، او چې روپۍ يې وليدلې، نو هغوئ او د هغوئ پلار
ويرېدل. ٣٦ خپل پلار يعقوب هغوئ ته ووئيل، ”تاسو ما د
ټولو زامنو نه خلاصول غواړئ څۀ؟ يوسف لاړو، شمعون
لاړو، او اوس به تاسو بنيامين هم بوځئ. دا ټول تکليفونه په
ما راغلی دی.“ ٣٧ روبين خپل پلار ته ووئيل، ”کۀ بنيامين
ما واپس تا له رانۀ وستلو، نو تۀ زما دوه زامن ووژنه. بنيامين
زما په حواله کړه او زۀ به يې واپس تا له راولم.“ ٣٨ خو
يعقوب ووئيل، ”زما زوئ به ستاسو سره نۀ ځی، د هغۀ ورور
مړ دے او هغه ايک يواځې پاتې دے. په لار کښې به په هغۀ
څۀ وشی. زۀ ضعيف سړے يم او چې تاسو ما په کوم غم
آخته کوئ نو ما سپين ږيرے به قبر ته ولېږئ.“

مِصر ته دويم سفر

٤٣ ١ نو په کنعان کښې قحط نور هم سخت شو، ٢
او چې کله د يعقوب کورنۍ ټوله غله وخوړله کومه چې د
مِصر نه راوړلے شوې وه، يعقوب خپلو زامنو ته وفرمائيل،
”بيا لاړ شئ او زمونږ دپاره لږه نوره غله راوړئ.“ ٣ يهوداه

هغهٔ ته ووئیل، "هغه سړی مونږ ته په ټینګه خبردارے راکړے
دے چې مونږ د ځان سره خپل ورور نهٔ وی راوستلے نو
مونږ د هغهٔ په دربار کښې نهٔ شُو حاضرېدلے. ۴ کهٔ تهٔ
مونږ سره زمونږ ورور لېږل غواړې، نو مونږ به لاړ شُو او
ستا دپاره به خوراک واخلو. ۵ او کهٔ تهٔ نهٔ غواړې، نو
مونږ به نهٔ ځُو، ځکه چې هغه سړی مونږ ته وئیلی دی چې
مونږ سره خپل ورور نهٔ وی نو مونږ د هغهٔ په دربار کښې نهٔ
شُو حاضرېدلے." ۶ یعقوب ورته وفرمائیل، "تاسو زهٔ په
دومره سخت تکلیف کښې ولې آخته کړے یم چې هغه سړی
ته مو ووئیل چې زمونږ بل ورور هم شته؟" ۷ هغوئ جواب
ورکړو، "هغه سړی زمونږ او زمونږ د خاندان په حقله
تپوسونه کول چې، ستاسو پلار تر اوسه پورې ژوندے دے
څهٔ؟ ستاسو بل ورور شته څهٔ؟ مونږ خو صِرف د هغهٔ د
تپوسونو جواب ورکولو. مونږ ته څهٔ پته وه چې هغه به مونږ
ته وائی چې تاسو د ځان سره خپل ورور هم راولئ؟" ۸
یهوداه خپل پلار ته ووئیل، "دا هلک ما سره ولېږه او مونږ به
سمدستی لاړ شُو. هسې نه چې مونږ او تاسو سره د خپلو
ماشومان او د لوږې نه مړهٔ شُو. ۹ زهٔ به په خپله د هغهٔ
حِفاظت کوم او تهٔ د هغهٔ ذمه واری زما په غاړه کولے شې.
کهٔ زهٔ دے تا له واپس روغ او سلامت رانهٔ ولم، نو زهٔ به
همېشه تا ته ملامته یم. ۱۰ کهٔ مونږ دومره وخت ضائع
کړے نهٔ وے، نو مونږ به هلته تلی وو او تر اوسه پورې به
دوه ځل واپس هم راغلی وُو." ۱۱ خپل پلار هغوئ ته
وفرمائیل، "کهٔ هم دغه شان کېږی، نو د دې مُلک د ټولو نه
ښهٔ څیزونه په خپلو بوجو کښې کېږدئ او هغه مشر له یې په
تُحفه کښې یوسئ، لږ عطر، شات، خوشبودارې مصالحې،

پسته او بادام. ۱۲ د خپل ځان سره يو په دوه روپۍ يوسئ،
ځکه چې کومې روپۍ ستاسو د بوجو په خُلو کښې واپس
کړے شوې وې تاسو هغه خامخا واپس کړئ. کېدے شى
چې په غلطۍ سره داسې شوى وى. ۱۳ خپل ورور روان
کړئ او سمدستى هغه سړى له واپس لاړ شئ. ۱۴ قادر
خُدائ دې هغه سړے په تاسو مِهربانه کړى، نو چې هغه
بنيامين او هغه ستاسو بل ورور دواړه تاسو ته واپس کړى.
خو کۀ زما بچى خامخا مړۀ کېږى، نو مړۀ دې شى.“ ۱۵ نو
د هغۀ زامنو هغه تُحفې او يو په دوه روپۍ واخستلې او مِصر
ته د بنيامين سره روان شول. او هلته د يوسف په حضور
کښې پېش شول. ۱۶ چې کله يوسف بنيامين د هغوئ سره
وليدلو، نو هغۀ د خپل کور مشر خِدمتګار ته ووئيل، ”دا سړى
زما کور ته بوځه. د غرمې روټۍ به دوئ زما سره وخورى،
نو يو څاروے حلال کړه او تيار يې کړه.“ ۱۷ نو خِدمتګار
هم هغه شان وکړل چې څنګه ورته حُکم شوے وو او هغه
کسان يې د يوسف کور ته بوتلل. ۱۸ چې کله يې هغوئ کور
ته راروان کړى وُو، هغوئ وېرېدل او فکر يې کولو چې،
”مونږ ته په وړومبى ځل چې کومې روپۍ واپس کړے شوې
وې د هغې په وجه يې دلته راروان کړى يُو. دوئ به ناڅاپى په
مونږ حمله وکړى، زمونږ خرۀ به بوځى او مونږ به خپل
غلامان کړى.“ ۱۹ نو د کور د دروازې سره هغوئ مشر
خِدمتګار ته ووئيل، ۲۰ ”اے صاحِبه، مونږ دلته يو ځل
مخکښې د خوراک اخستلو دپاره راغلى وُو. ۲۱ مونږ چې
کله سرائى ته ورسېدو، مونږ خپلې بوجۍ کولاو کړې، نو هر
يو کس خپلې تولې روپۍ د خپلې خپلې بوجۍ په خولۀ کښې
وموندلې. مونږ هغه د ځان سره واپس راوړې دى. ۲۲ مونږ

ځان سره د نور خوراک اخستلو دپاره نورې روپۍ هم راوړې دی. مونږ ته پته نشته چې هغه روپۍ زمونږ په بوجو کښې چا واپس ايښې وې." ٢٣ د خِدمتګارانو مشر ورته ووئيل، "خير به شی، مه يريږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خُدائ پاک درله هغه روپۍ ستاسو په بوجو کښې ايښې وې. ستاسو روپۍ ما ته مِلاو شوې." بيا هغه شمعون هغوئ له راوستلو. ٢٤ هغه خِدمتګار دوئ دننه کور ته بوتلل او هغوئ له يې د ښپو وينځلو دپاره اوبه ورکړې او د هغوئ خرونو ته يې واښه واچول. ٢٥ هغوئ خپلې تُحفې تيارې کړې چې يوسف ته يې پېش کړی چې کله هغه د غرمې راورسيږی، ځکه چې هغوئ ته وئيلی شوی وُو چې هغوئ به د هغه سره روټۍ خوری. ٢٦ چې کله يوسف کور ته راغلو، هغوئ تُحفې دننه کور ته هغه له يوړې او د هغه په مخکښې ته ټيټ شول. ٢٧ هغه د هغوئ نه د خير خيريت پوښتنه وکړه او بيا يې ورته ووئيل، "تاسو ما ته د خپل ضعيف پلار په حقله وئيلی وُو، هغه ښنګه دے؟ هغه ژوندے دے؟" ٢٨ هغوئ ورته ووئيل، "زمونږ پلار ستاسو خِدمتګار تر اوسه پورې ژوندے دے او روغ جوړ دے." او هغوئ د هغه په مخکښې خپل سرونه ټيټ کړل. ٢٩ چې کله يوسف د خپلې مور زوئ، خپل سکه ورور بنيامين وليدو، هغه وفرمائيل، "نو دا ستاسو کشرے ورور دے، چې تاسو د هغه په حقله ما ته وئيلی وُو؟ زما زويه، خُدائ پاک دې په تا مِهربانه شی." ٣٠ بيا يوسف فوراً لاړو، ځکه چې د خپل ورور په ليدو د هغه زړه نرم شو. او د ژړا نه يې سترګې ډکې شوې، نو هغه خپلې کوټې ته لاړو او وې ژړل. ٣١ د هغې نه پس چې کله هغه مخ ووينځلو، هغه بهر راغلو او خپل زړه يې کلک کړو، هغه حُکم وکړو چې روټۍ راوړئ. ٣٢ يوسف په

يو دسترخوان روټۍ ته ناست وو او په بل باندې د هغۀ وروڼه
ناست وُو. او چې کومو مِصريانو هلته روټۍ خوړله، هغوئ
ته يې په بل ځائ کښې روټۍ کېښودله، ځکه چې هغوئ د
عبرانيانو سره روټۍ خوړل حرام ګڼل. ٣٣ د هغۀ وروڼه په
دسترخوان ناست وُو، د هغوئ د عُمر په حِساب سره د مشر
نه کشر پورې يوسف ته مخامخ کښېنولے شوی وُو. چې کله
هغوئ ته پته ولګېده چې هغوئ څنګه کښېنولے شوی دی، نو
دوئ په حېرانتيا سره يو بل ته کتل. ٣٤ د يوسف د
دسترخوان نه هغوئ له روټۍ ورکولے شوه او د بنيامين د
نورو نه يو په پينځۀ زياته مېلمستيا وشوله. نو هغوئ د يوسف
سره خوړل څښل وکړل او ښۀ په سُر کښې شول.

د سپينو زرو جام ورکېدل

۴۴ ١ يوسف د خپل کور مشر خِدمتګار له حُکم ورکړو
چې، "د هغه کسانو بوجۍ د غلې نه دومره ډکې کړئ چې
هغوئ څومره وړلے شي او د هر يو کس روپۍ د هغۀ د
بوجۍ په خولۀ کښې کېږدئ. ٢ زما د سپينو زرو جام د
کشر ورور د بوجۍ په خولۀ کښې کېږده او ورسره هغه د غلې
روپۍ هم کېږده." نو هم هغه شان يې وکړل چې څنګه ورته
وئيلے شوی وُو. ٣ بل سحر وختی، د هغۀ وروڼه د خپلو
خرونو سره په خپله مخه لاړل. ٤ چې کله دوئ د ښار نه
لږ غوندې لرې لاړل، نو يوسف د خپل کور مشر خِدمتګار ته
ووئيل، "په هغه کسانو پسې زر لاړ شه. چې کله تۀ هغوئ ته
ورسېږې نو د هغوئ نه تپوس وکړه چې، تاسو د ښو په بدل
کښې بد ولې کړی دی؟ ٥ تاسو زما د نيک د سپينو زرو

جام ولې پټ کړے دے؟ دا هغه جام دے چې په کوم کښې
هغه څښې او د فال دپاره يې استعمالوی. دا تاسو غلط کار
کړے دے." ۶ چې کله خِدمتګار هغوئ له ورورسېدلو، هم
هغه خبرې يې ورته وکړې. ۷ هغوئ هغهٔ ته ووئيل،
"صاحِبه، داسې خبرې تهٔ ولې کوې؟ مونږ قسم کوُو چې
مونږ داسې کار نهٔ دے کړے. ۸ تاسو ته پته ده چې مونږ د
کنعان د مُلک نه هغه روپۍ تاسو له واپس راوړې چې مونږ د
بوجو په خُلو کښې وموندلې. نو بيا مونږ څنګه ستا د نيک د
کور نه سرهٔ يا سپين زر پټولے شُو؟ ۹ صاحِبه، کهٔ په
مونږ کښې د چا سره هغه وموندے شو، نو هغه به مړ کړے
شی او مونږ نور ټول به د خپل نيک غلامان شُو." ۱۰ هغه
ووئيل، "ټيک ده، خو د چا سره چې جام وموندے شی نو
صِرف هغه به زما غلام شی او نور خلاص يئ تلے شئ."
۱۱ نو هغوئ زر زر خپلې بوجۍ زمکې ته راکوزې کړې او
هر يو کس خپله بوجۍ کولاو کړه. ۱۲ د يوسف خِدمتګار
هغوئ د مشر ورور نه واخله تر کشر پورې ټول بښهٔ ولټول او
جام د بنيامين په بوجۍ کښې راووتلو. ۱۳ د هغهٔ ورونړو د
خفګان نه خپلې جامې وشلولې، خرونه يې بار کړل او ښار ته
واپس شول. ۱۴ چې کله يهوداه او د هغهٔ ورونړه د يوسف
کور ته راغلل، نو هغه تر اوسه پورې هلته وو. او هغوئ د هغهٔ
په مخکښې په زمکه پرېوتل، ۱۵ او يوسف ورته وفرمائيل،
"تاسو څهٔ کړی دی؟ تاسو ته پته نهٔ وه چې زما په شان سړے
په فال څيزونه معلوموی؟" ۱۶ يهوداه ورته ووئيل، "صاحِبه،
مونږ تا ته څهٔ ووايو؟ مونږ څهٔ وئيلے شُو؟ مونږ د خپل ځان
صفائی څنګه پيش کړُو؟ خُدائ پاک زمونږ غلطی راښکاره
کړې ده. اوس به مونږ ټول سره د هغه وروره چې جام

ورسره نیولے شوے دے ستا غلامان شُو.“ ١٧ یوسف ورته
وفرمائیل، ”نه، زهٔ به هیڅکله هم داسې ونهٔ کړم، هم هغه یو به
زما غلام وی چې د چا سره جام راوتلے وو. باقی نور په
خېر سره خپل پلار ته واپس تلے شئ.“

د یهوداه د بنیامین دپاره مِنت زاری کول

١٨ یهوداه یوسف ته ورنزدې شو او ورته یې ووئیل، ”اے
نېکه، زهٔ تا ته سوال کوم چې خپل خِدمتګار له اجازت
ورکړه، چې زهٔ د خپل نېک په غوږ کښې یوه خبره وکړم. ما
ته مهٔ غصه کېږه، تهٔ د فِرعون برابر یې. ١٩ نېکه، تا زمونږ نه
تپوس وکړو چې ستاسو پلار یا بل ورور هم شته؟ ٢٠ نو
مونږ درته ووئیل چې زمونږ پلار شته چې ضعیف سړے دے
او زمونږ یو کشر ورور هم شته چې د هغهٔ په بوډاتوب کښې
پېدا شوے دے. د دې هلک ورور مړ دے او دا د مور یک یو
ژوندے بچے دے. خپل پلار ورسره ډېره مینه کوی. ٢١
صاحِبه، تا مونږ ته وفرمائیل چې هغه دلته راولئ، چې تهٔ هغه
وګورې، ٢٢ او مونږ ووئیل چې هغه هلک د خپل پلار نه نهٔ
شی جدا کېدے، کهٔ هغه جدا شی، نو د هغهٔ پلار به مړ شی.
٢٣ بیا تا وفرمائیل چې کهٔ تاسو سره خپل کشرے ورور نهٔ
وی راغلے نو تاسو زما په دربار کښې نهٔ شئ حاضرېدے.
٢٤ کله چې مونږ واپس خپل پلار له لاړُو، صاحِبه، چې تا
څهٔ فرمائیلی وُو هغه خبرې مو هغهٔ ته وکړې. ٢٥ هغهٔ مونږ
ته وفرمائیل چې بیا لاړ شئ او لږه نوره غله واخلئ. ٢٦
مونږ ورته ووئیل چې مونږ تر هغې پورې نهٔ شُو تلے، چې
خپل کشرے ورور راسره نهٔ وی نو مونږ د هغه سړی په
دربار کښې نهٔ شُو حاضرېدلے. مونږ صِرف په دې یو شرط

تلې شُو کۀ کشرے ورور هم زمونږ سره لاړ شی. ۲۷ زمونږ
پلار مونږ ته وفرمائيل، تاسو ته پته ده چې زما د ښځې راحيل
نه زما صِرف دوه زامن پيدا شوی دی. ۲۸ هغه يو خو زما
نه مخکښې تلے دے. هغه به خامخا ځنګلی ځناورو ټوټې
ټوټې کړے وی، ځکه چې ما بيا نۀ دے ليدلے. ۲۹ کۀ تاسو
اوس دے هم زما نه بوځئ او په هغۀ څۀ وشی نو تاسو چې په
کوم غم ما آخته کوئ نو ما سپين ږيرے به غمژن قبر ته
ولېږئ.“ ۳۰-۳۱ يهوداه خبرې کولې، ”او اوس صاحِبه، کۀ
د دې هلک نه بغير واپس خپل پلار له لاړ شم، چې څنګه هغه
ما وګورى او هلک زما سره نۀ وى، نو هغه به مړ شى. د هغۀ
ژوند د دې هلک په ژوند پورې تړلے دے، هغه ډير ضعيف
سړے دے او چې مونږ يې په کوم غم آخته کړُو د هغې نه به
مړ شی. ۳۲ بله خبره دا ده چې، ما خپل پلار له خپل ځان
په ضمانت کښې ورکړے دے. ما هغۀ ته وئيلی دی چې کۀ
دا هلک مې واپس هغۀ له رانۀ وستلو، نو زۀ به هميشه دپاره
هغۀ ته ملامته يم. ۳۳ او اوس صاحِبه، د دې هلک په ځائ
به زۀ ستا غلام شم، دے پرېږده چې واپس د خپلو وروڼو
سره لاړ شی. ۳۴ چې دا هلک زما سره نۀ وی نو زۀ څنګه
واپس خپل پلار له لاړ شم؟ داسې غم چې زما په پلار راشی نو
هغه زۀ نۀ شم زغملے.“

د حضرت يوسف په وروڼو ځان پېژندل

۴۵ ۱ بيا يوسف د خپلو خِدمتګارانو په مخکښې زړۀ نۀ
شو کلک کولے، نو هغۀ ټولو مِصريانو له حُکم ورکړو چې د
هغۀ نه لاړ شی. نو د هغۀ سره نور هيڅ څوک هم نۀ وُو کله

چې یوسف خپلو ورونو ته خپل ځان وښودلو. ٢ هغهٔ
دومره په چغو چغو وژړل چې مِصریانو هم دا ژړا واورېده او
دا خبر د فِرعون محل ته ورسېدو. ٣ یوسف خپلو ورونو ته
وفرمائیل، "زهٔ یوسف یم. ولې زما پلار لا ژوندے دے؟" خو
چې د هغهٔ ورونو دا واورېدل، هغوئ دومره وېرېدل چې
هغوئ خبرې هم نهٔ شوې کولے. ٤ بیا یوسف هغوئ ته
وفرمائیل، "ما ته لږ رانزدې شئ." او هغوئ ورنزدې شول نو
هغهٔ ورته وفرمائیل، "زهٔ ستاسو هغه ورور یوسف یم، کوم
چې تاسو په مِصریانو خرڅ کړے وو. ٥ اوس مهٔ خفه
کېږئ او مهٔ خپل ځانونه ملامته کوئ چې تاسو دلته زهٔ خرڅ
کړم. بېشکه زهٔ خُدائ پاک ستاسو نه مخکښې دلته راولېږلم
چې د خلقو ژوند بچ کړم. ٦ دا خو په زمکه د قحط صِرف
دویم کال دے، پینځهٔ نور کالونه به هم وی چې کَرل او رېبل
به په کښې نهٔ کیږی. ٧ خُدائ پاک زهٔ ستاسو نه مخکښې
دلته رالیږلے یم چې تاسو په دُنیا کښې داسې په عجیبه طریقه
بچ شئ او چې دا خبره یقینی وی چې تاسو او ستاسو اولاد
ژوندی پاتې شئ. ٨ نو دا تاسو نهٔ وئ، بلکې خُدائ پاک وو
چې هغهٔ زهٔ دلته راولېږلم. هغهٔ زهٔ د فِرعون د ټولو نه لوئ
وزیر، د هغهٔ د دربار مشر او په ټول مِصر مشر جوړ کړے
یم. ٩ اوس زر زر واپس زما پلار له لاړ شئ او هغهٔ ته
ووایئ چې ستا زوئ یوسف داسې وائی، خُدائ پاک زهٔ په
ټول مِصر مشر جوړ کړے یم، زر زر ما له راشه. ١٠ تاسو
به د جشن په علاقه کښې اوسېږئ، چرته چې به تهٔ، ستاسو
بچی، نمسی، ستاسو ګډې، چېلۍ، څاروی او ستاسو هر څهٔ
به ما ته نزدې وی. ١١ کهٔ تاسو په جشن کښې یئ نو زهٔ به
ستاسو خیال ساتم. د قحط پینځهٔ کالونه خو لا پاتې دی، او

زۀ دا نۀ غواړم چې تاسو، ستاسو خاندان او ستاسو څاروی
دې د لوږې نه مړۀ شی. ١٢ او ګورئ، اوس بنیامین او تاسو
هم ما وینئ چې زۀ په رښتیا یوسف یم چې ستاسو سره
خبرې کوم. ١٣ زما پلار ته ووایئ چې ما ته دلته په مِصر
کښې څومره عزت مِلاو شوے دے او هغه هر څۀ ورته
ووایئ چې تاسو لیدلی دی. او زر زر یې دلته راولئ.“ ١۴
هغۀ د خپل ورور بنیامین نه لاسونه تاو کړل او وې ژړل،
بنیامین هم وژړل چې کله ورغاړه وتو. ١۵ بیا په ژړا ژړا
کښې، هغۀ خپل ټول ورونړه غاړه ویستل او ښُکل یې کړل. د
هغې نه پس ورسره ورونړو خبرې اترې شروع کړې. ١۶ چې
کله دا خبر محل ته ورسېدو چې د یوسف ورونړه راغلی دی،
نو فِرعون او د هغۀ درباریان خوشحاله شول. ١٧ فِرعون
یوسف ته ووئیل، ”خپلو ورونړو ته ووایه چې خپل څاروی بار
کړی او د کنعان مُلک ته دې واپس لاړ شی. ١٨ هغوئ دې
خپل پلار او خپل خاندان دلته راولی او دلته دې واپس راشی.
زۀ به دوئ له په مِصر کښې د ټولو نه ښۀ زمکه ورکړم او
هغوئ به د هغې زمکې نه ښۀ ډېره ګټه واخلی. ١٩ هغوئ ته
دا هم ووایه چې د مِصر نه خپل ځان سره ګاډۍ بوځی چې
په کښې خپلې ښځې، ماشومان او خپل پلار د ځان سره
راولی. ٢٠ د هغوئ نه چې کوم مالونه او سامانونه پاتې شی
د هغې غم دې نۀ کوی، ځکه چې په مِصر کښې د ټولو نه ښۀ
زمکه به د هغوئ وی.“ ٢١ د یعقوب زامنو هم هغه شان
وکړل چې څنګه فِرعون حُکم کړے وو. نو یوسف هغوئ له
ګاډۍ او د سفر دپاره خوراک هم ورکړو. ٢٢ هغۀ هر یو له
د جامو نوې جوړې هم ورکړې، خو هغۀ بنیامین له درې سوه
د سپینو زرو سیکې او پینځۀ جوړه نوې جامې ورکړې. ٢٣

هغۀ خپل پلار له د مِصر په ښۀ سامانونو بار لس خرې او لس د غلې بار خرې، روټئ او د سفر دپاره خوراک هم ورولېږلو. ۲۴ هغۀ خپل ورونه رُخصت کړل او چې هغوئ څنګه روان شول هغۀ هغوئ ته وفرمائيل، ”په لاره کښې بحث مۀ کوئ.“ ۲۵ دوئ د مِصر نه روان شول او د کنعان په مُلک کښې خپل پلار او کور ته لاړل. ۲۶ هغوئ هغۀ ته ووئيل چې، ”يوسف ژوندے دے. هغه د ټول مِصر مشر دے.“ يعقوب حق حېران شو او د هغوئ په خبرو يې يقين نۀ راتلو. ۲۷ خو چې کله هغوئ ورته هغه هر څۀ ووئيل کوم چې يوسف هغوئ ته فرمائيلى وُو او چې هغه ګاډئ يې هم وليدلې کومې چې يوسف رالېږلې وې چې هغه به په کښې مِصر ته بوځى، نو د هغوئ پلار يعقوب کښې ساه راغله. ۲۸ هغۀ وفرمائيل، ”زما زوئ يوسف ژوندے دے. بس هم دغه مې غوښتل. زۀ ورځم چې د خپل مرګ نه مخکښې يې ووينم.“

د حضرت يعقوب د خاندان مِصر ته تلل

۴۶ ۱ يعقوب د خپل هر څۀ سره په خپل سفر روان شو او بيرسبع ته راغلو. هلته يې د خپل پلار اِسحاق خُدائ پاک ته قربانئ پېش کړې. ۲ د شپې خُدائ پاک په خوب کښې د هغۀ سره خبرې وکړې او ورته يې وفرمائيل، ”يعقوبه، يعقوبه.“ هغۀ ورته وفرمائيل، ”آو، زۀ حاضر يم.“ ۳ ورته يې وفرمائيل، ”زۀ ستا د پلار خُدائ پاک يم. مِصر ته تلو نه مۀ يرېږه، زۀ به هلته ستا د اولاد نه يو لوئ قوم جوړوم. ۴ زۀ تا سره مِصر ته تلو کښې مل يم او زۀ به ستا اولاد واپس

دې مُلک ته راولم. چې تهٔ وفات شې نو يوسف به تا کفن دفن
کړى.“ ۵ نو يعقوب د بيرسبع نه روان شو. د هغهٔ زامنو،
هغه، خپل واړهٔ بچى او خپلې ښځې يې په هغه ګاډو کښې
کښېنولې کومې چې فِرعون رالېږلې وې. ۶ هغوئ خپل
څاروى او هغه هر څهٔ کوم چې دوئ په کنعان کښې ګټلى
وُو، روان کړل او مِصر ته لاړل. يعقوب د ځان سره خپل
ټول اولاد روان کړو، ۷ خپل زامن، نمسى، خپلې لوڼه او
نمسۍ. ۸ دا د يعقوب د اولاد نومونه دى کوم چې د هغهٔ
سره مِصر ته لاړل. خپل مشر زوئ روبين ورسره وو ۹ او
د روبين زامن، حنوک، فلو، حصرون او کرمى. ۱۰
شمعون او د هغهٔ زامن، يموايل، يمين، اُهد، يکين، صحر او
ساؤل د کنعانۍ ښځې زوئ. ۱۱ ليوى او د هغهٔ زامن،
جيرسون، قُهات او مرارى. ۱۲ يهوداه او د هغهٔ زامن، سيله،
فارص او زارح. د يهوداه نور زامن، عير او اونان د کنعان په
مُلک کښې مړهٔ شوى وُو. د فارص زامن حصرون او حمول
وُو. ۱۳ يساکار او د هغهٔ زامن، تولع، فُوه، يوب او سِمرون.
۱۴ زبولون او د هغهٔ زامن، سرد، ايلون او يحلىايل. ۱۵ دا
د يعقوب هغه زامن دى کوم چې د هغهٔ د ښځې لِياه نه په
مسوپتاميه کښې پېدا شوى وُو، د هغهٔ د لور دينه نه بغېر. د
لِياه نه د هغهٔ ټول اولاد په شمېر کښې درې دېرش کسان وُو.
۱۶ جاد او د هغهٔ زامن، صفيان، حجى، سونى، اصبان،
عيرى، ارودى او اريلى. ۱۷ آشر او د هغهٔ زامن، يمنه،
اِسواه، اِسوى، بريعاه او د هغوئ خور سِره. د بريعاه زامن
حِبر او مُلکىايل وُو. ۱۸ دا شپاړس تنه، د زِلفه نه د يعقوب
اولاد دے، هغه وينځه کومه چې لابن خپلې لور لِياه له
ورکړې وه. ۱۹ د يعقوب د ښځې راحيل نه د يعقوب دوه

زامن پېدا شول، یوسف او بنیامین. ۲۰ په مِصر کښې، د
اُون د یو اِمام فوطیفرع د لور اسنت نه، د یوسف دوه زامن،
منسی او اِفرائیم پېدا شول. ۲۱ د بنیامین زامن، بالع، بکر،
اشبیل، جیرا، نعمان، احی، رَوس، مفیم، حُفیم او ارد وُو.
۲۲ دا څوارلس تنه، د راحیل نه د یعقوب اولاد دے. ۲۳
دان او د هغهٔ زویٔ حشیم. ۲۴ نفتالی او د هغهٔ زامن،
یحزی‌ایل، جونی، یصر او سلیم. ۲۵ دا اووهٔ تنه، د بِلهاه نه د
یعقوب اولاد دے، دا هغه وینځه وه کومه چې لابن خپلې لور
راحیل له ورکړې وه. ۲۶ په خپله د یعقوب د اولاد ټول
شمېر شپږ شپېتهٔ وو کوم چې مِصر ته لاړل، دا د هغهٔ د
زامنو د ښځو نه بغېر دی. ۲۷ د یوسف دوه زامن په مِصر
کښې پېدا شوی وُو، کوم چې هلته لاړل د یعقوب د خاندان
هغه ټول کسان په شمېر کښې اویا تنه وُو.

حضرت یعقوب او د هغهٔ خاندان په مِصر کښې

۲۸ یعقوب یهوداه د ځان نه مخکښې یوسف ته ولېږلو چې د
جشن په علاقه کښې د یعقوب سره مِلاو شی. چې کله هغوئ
د جشن علاقې ته ورسېدل، ۲۹ نو یوسف په خپله شاهی
ګاډی کښې سور شو او د خپل پلار سره مِلاوېدو دپاره جشن
ته لاړو. چې کله هغوئ مِلاوېدل، نو یوسف د خپل پلار نه
لاسونه تاو کړل او غاړه یې ویستلو او ډېر وخت یې وژړل.
۳۰ یعقوب یوسف ته وفرمائیل، ”چې تهٔ ژوندے یې او زما تا
سره ملاقات وشو، نو کهٔ اوس مړ شم نو خیر دے.“ ۳۱ بیا
یوسف خپلو ورونړو او د خپل پلار د خاندان باقی نورو کسانو
ته وفرمائیل، ”زهٔ ځم چې فِرعون ته ووایم چې زما ورونړه او
زما د پلار مکمل خاندان، چې د کنعان په مُلک کښې وُو، ما

له راغلی دی. ﴿۳۲﴾ زۀ به هغۀ ته ووایم چې تاسو شپانۀ يئ او
ښاروی ساتئ او تاسو خپلې رَمې او ښاروی او چې تاسو څۀ
هم لرل هغه تاسو راوړی دی. ﴿۳۳﴾ چې کله فِرعون تاسو
راوغواړی او تپوس درنه کوی چې ستاسو کسب څۀ دے،
﴿۳۴﴾ نو هغۀ ته ووايئ چې تاسو د وړوکوالی نه تر اوسه پورې
ښاروی ساتئ، لکه څنګه چې ستاسو پلار نيکۀ ساتل. نو
داسې هغه به تاسو د جشن په علاقه کښې اوسېدو ته
پرېږدی.“ يوسف داسې ځکه وفرمائيل چې مِصريانو شپانو ته
په سپک نظر کتل.

۴۷ ﴿۱﴾ نو يوسف د هغوئ نه پينځۀ وروڼه روان کړل او
فِرعون له ورغلل. هغۀ فِرعون ته وفرمائيل، ”زما پلار او زما
وروڼه د خپلو رَمو، ښاروو او چې څۀ يې هم لرل د هغې سره
د کنعان د مُلک نه راغلی دی. دوئ اوس د جشن په علاقه
کښې دی.“ ﴿۲﴾ هغۀ بيا خپل وروڼه د فِرعون سره مِلاو کړل.
﴿۳﴾ فِرعون د هغوئ نه تپوس وکړو، ”ستاسو کسب څۀ
دے؟“ هغوئ ورته ووئيل، ”صاحِبه، مونږ شپانۀ يُو، لکه څنګه
چې زمونږ پلار نيکۀ وُو.“ ﴿۴﴾ ”مونږ دې مُلک ته د اوسېدو
دپاره راغلی يُو، ځکه چې د کنعان په مُلک کښې ډېر سخت
قحط دے او زمونږ د ښاروو د څرېدلو ځائ نشته. صاحِبه،
مونږ تا ته سوال کوُو، مونږ له اجازت راکړه چې د جشن په
علاقه کښې اوسيږو.“ ﴿۵﴾ فِرعون يوسف ته ووئيل، ”اوس
ستا پلار او ستا وروڼه راغلی دی، ﴿۶﴾ نو د ټول مِصر زمکه
د دوئ شوه. دوئ پرېږده چې د جشن په علاقه کښې اوسيږی
چې د دې مُلک د ټولو نه ښۀ ځائ دے. او کۀ په دوئ کښې
تکړه کسان وی، نو هغوئ زما په خپلو ښاروو مشران مقرر

کړه.“ ۷ بیا یوسف خپل پلار یعقوب راوستلو او د فِرعون
سره یې مِلاو کړو. یعقوب فِرعون ته د برکت دپاره دُعا
وکړه، ۸ او فِرعون د هغۀ نه تپوس وکړو، ”تۀ به د څو کالو
یې؟“ ۹ یعقوب جواب ورکړو، ”یو ځائ بل ځائ اوسېدو
کښې زما یو سل دېرش کاله تېر شوی دی. زما عُمر لنډ او
سخت دے، دا زما د پلار نیکۀ د اوږدو عُمرونو په شان نۀ
دے.“ ۱۰ یعقوب فِرعون ته د برکت دُعا وکړه او د هغۀ نه
رُخصت شو. ۱۱ بیا یوسف خپل پلار او خپلو ورونړو له
رعمسیس ښار ته نزدې د مِصر د ټولو نه ښۀ زمکه ورکړه،
لکه څنګه چې فِرعون حُکم کړے وو. ۱۲ یوسف خپل پلار،
ورونړو او ټولو خپلوانو له، د هغوئ د کورَنو په مطابق
خوراک ورکولو.

قحط

۱۳ قحط دومره سخت وو چې هیچرته هم روټۍ نۀ مِلاوېدله
او د مِصر او د کنعان د مُلک خلق د لوږې نه کمزوری
شول. ۱۴ چې خلقو به ترې نه غله اخستله، نو یوسف هغه
ټولې روپۍ جمع کولې او هغه روپۍ به یې د فِرعون په خزانه
کښې کېښودلې. ۱۵ چې کله په مِصر او د کنعان په مُلک
کښې ټولې روپۍ ختمې شوې، مِصریان یوسف له راغلل او
ورته یې ووئیل، ”مونږ له روټۍ راکړه. ولې دا به ستا خوښه
وی څۀ چې مونږ ستا په وړاندې مړۀ شُو. ځکه چې زمونږ
سره ټولې روپۍ ختمې شوې دی.“ ۱۶ یوسف ورته
وفرمائیل، ”خپل څاروی راولئ، کۀ تاسو سره ټولې روپۍ
ختمې شوې وی نو د څاروو په بدل کښې به زۀ تاسو له
خوراک درکړم.“ ۱۷ نو هغوئ خپل څاروی یوسف له

راوستل او هغهٔ په دې کال کښې د هغوئ د آسونو، ګډو،
چېلو، څاروو او خرو په بدل کښې خوراک ورکولو. ۱۸
ورپسې کال هغوئ هغهٔ له راغلل او ورته يې ووئيل، ”صاحِبه،
مونږ به دا حقيقت ستا نه نهٔ پټوُو، چې زمونږ سره ټولې روپۍ
ختمې شوې او زمونږ څاروى هم ستا شول. زمونږ سره
زمونږ د زمکو او زمونږ د ځانونو نه بغېر هيڅ هم پاتې نهٔ دى.
۱۹ ولې دا به ستا خوښه وى څهٔ چې مونږ ستا په وړاندې
مړهٔ شُو. زمونږ زمکه شاړه کېدو ته مهٔ پرېږده. د خوراک په
بدل کښې مونږ او زمونږ زمکه واخله. مونږ به د فِرعون
نوکران شُو او زمونږ زمکه به د هغهٔ شى. مونږ له غله راکړه
چې ژوندى پاتې شُو او تخم راکړه چې زمکه وکَرو.“ ۲۰ نو
يوسف د مِصر ټوله زمکه د فِرعون دپاره واخستله. هر يو
مِصرى خپله زمکه د مجبورۍ نه خرڅه کړه، ځکه چې قحط
ډېر سخت وو، او هغه ټوله زمکه د فِرعون شوه. ۲۱ يوسف
د مِصر د يو سر نه تر بل سَره پورې خلق غلامان کړل. ۲۲
خو صِرف هغه زمکه يې وانهٔ خستله کومه زمکه چې د
اِمامانو وه. هغوئ دپاره دا ضرورى نهٔ وه چې خپله زمکه
خرڅه کړى، ځکه چې فِرعون هغوئ له د اوسېدو دپاره
وظيفه ورکوله. ۲۳ نو يوسف هغه خلقو ته وفرمائيل، ”تاسو
ته پته ده چې ما تاسو او ستاسو زمکې هم د فِرعون دپاره
اخستې دى. د خپلې خپلې زمکې کَرلو دپاره دا تخم واخلئ.
۲۴ د رېبلو په وخت کښې پينځمه حِصه فِرعون له ورکوئ.
باقى نور تخم تاسو د کَرلو دپاره او د خپلو ځانونو، کورَنو او
د خپلو وړو ماشومانو دپاره د خوراک په توګه استعمالولے
شئ.“ ۲۵ هغوئ ورته ووئيل، ”تا زمونږ ژوند بچ کړے دے،
صاحِبه. تهٔ په مونږ مهربان يې او مونږ به د فِرعون غلامان

یُو.“ ٢٦ نو یوسف د مِصر مُلک دپاره دا یو قانون جوړ کړو
چې د فصل پینځمه حِصه به د فِرعون وی. دا قانون تر اوسه
پورې شته دے. خو صِرف د اِمامانو زمکې د فِرعون نهٔ
شوې.

د حضرت یعقوب وصیت

٢٧ بنی اِسرائیل په مِصر کښې د جشن په علاقه کښې
اوسېدل، چرته چې هغوئ مالدار شول او ډېر اولاد یې پېدا
شو. ٢٨ یعقوب په مِصر کښې اوولس کاله اوسېدو، نو د
یعقوب ټول عُمر یو سل اووهٔ څلوېښت کاله وو. ٢٩ چې
کله د هغهٔ د مرګ وخت رانزدې شو، نو هغهٔ خپل زوئ
یوسف راوغوښتلو او هغهٔ ته یې وفرمائیل، ”کهٔ زهٔ رښتیا په تا
ګران یم، نو تهٔ زما سره پوخ لوظ وکړه چې تهٔ به ما په مِصر
کښې نهٔ ښخوې. ٣٠ زهٔ هلته ښخېدل غواړم چرته چې زما
پلار نیکهٔ ښخ دی. ما د مِصر نه یوسه او هلته مې ښخ کړه
چرته چې هغوئ ښخ دی.“ یوسف ورته وفرمائیل، ”زهٔ به هم
دغه شان وکړم چې څنګه تا وفرمائیل.“ ٣١ یعقوب ورته
وفرمائیل، ”زما سره لوظ وکړه چې تهٔ به هم دغه شان
وکړې.“ نو یوسف ورسره لوظ وکړو. او یعقوب د خپل کټ
په سر باندې سجده وکړه.

د حضرت یعقوب د اِفرائیم او منسی دپاره د خُدائ پاک نه برکت غوښتل

٤٨ ١ څهٔ موده وروستو یوسف خبر شو چې د هغهٔ پلار

بیمار دے. نو هغهٔ خپل دوه زامن، منسی او اِفرائیم روان
کړل او د خپل پلار پوښتنې له ورَغلو. ۲ چې یعقوب خبر
شو چې خپل زوئ یې تپوس له راغلے دے، هغهٔ خپل ځان
تکړه کړو او په کټ کښې نیغ کښېناستو. ۳ یعقوب یوسف
ته وفرمائیل چې، "قادر خُدائ د کنعان د مُلک په لوز کښې
ما ته راښکاره شو او برکت یې راکړو. ۴ هغهٔ ما ته
وفرمائیل، "زهٔ به تا له ډېر اولاد درکړم، نو داسې ستا د اولاد
نه به ډېر قومونه جوړ شی. زهٔ به ستا اولاد له دا مُلک ورکوم
چې همېشه دپاره د هغوئ شی." ۵ نو اوس یوسفه، چې
ستا کوم دوه زامن زما د راتلو نه مخکښې په مِصر کښې پېدا
شوی دی، دوئ هم زما بچی دی، اِفرائیم او منسی زما د خپلو
بچو روبین او شمعون په شان دی. ۶ خو کهٔ ستا نور
زامن پېدا کېږی، نو هغوئ به زما نهٔ شی ګڼلے، هغوئ به د
اِفرائیم او د منسی نه میراث اخلی. ۷ زهٔ داسې ستا د مور
راحیل په خاطر کوم. چې کله زهٔ د مسوپتامیه نه واپس
راتلم، نو هغه اِفرات ته نزدې د کنعان په مُلک کښې زما د ډېر
غم سره وفات شوه. ما هغه د اِفرات د لارې په غاړه ښخه
کړه." اِفرات اوس د بیت‌لحم په نوم مشهور دے. ۸ چې
کله یعقوب د یوسف زامن ولیدل، هغهٔ تپوس وکړو، "دا
څوک دی؟" ۹ نو یوسف خپل پلار ته وفرمائیل، "دا زما
زامن دی، کوم چې خُدائ پاک ما له دلته په مِصر کښې
راکړی دی." یعقوب وفرمائیل، "دوئ ما له راوله چې د دوئ
دپاره برکت وغواړم." ۱۰ د ډېر عُمر په وجه د یعقوب نظر
کمزورے شوے وو او د هغهٔ نظر سم نهٔ لګېدو. یوسف هغهٔ
له زامن راوستل او هغوئ یې راغاړه ویستل او ښُکل یې کړل.
۱۱ یعقوب یوسف ته وفرمائیل، "ما هیڅکله هم دا ګُمان نهٔ

وو کړے چې زۀ به بيا تا ووينم او اوس خُدائ پاک راباندې
ستا بچی هم وليدل.“ ١٢ بيا يوسف هغوئ د هغۀ د غېږ نه
واخستل او د هغۀ په مخکښې يې د عزت نه سر ټيټ کړو.
١٣ يوسف اِفرائيم د يعقوب ګس طرف ته او منسی د هغۀ
ښی طرف ته نزدې راوستل. ١٤ نو يعقوب خپل لاسونه
اوږدۀ کړل او خپل ښے لاس يې د اِفرائيم په سر کېښودو،
اګر چې هغه کشر وو او خپل ګس لاس يې د منسی په سر
کېښودو، چې هغه مشر وو. ١٥ بيا هغۀ يوسف دپاره برکت
وغوښتلو او وې فرمائيل، ”د کوم خُدائ پاک چې زما پلار
نيکۀ اِبراهيم او اِسحاق خِدمت کړے دے هغه دې، دې
هلکانو له برکت ورکړی، کوم خُدائ پاک چې تر ننه پورې
ټول عُمر زما ساتنه کړې ده. ١٦ هغه فرښته دې دوئ له
برکت ورکړی، چې هغې زۀ د هرې بدئ نه بچ ساتلے يم. د
دې هلکانو په ذريعه دې زما او زما د پلار نيکۀ اِسحاق او
اِبراهيم نوم ژوندے وساتلے شی. او په زمکه دې د دوئ ډېر
اولاد پېدا شی.“ ١٧ چې کله يوسف دا وليدل چې د هغۀ پلار
خپل ښے لاس د اِفرائيم په سر ايښے دے، هغه په دې خفه
شو، نو هغۀ د خپل پلار لاس اوچت کړو او د اِفرائيم د سر نه
يې د منسی سر له يوړو. ١٨ او يوسف خپل پلار ته
وفرمائيل، ”داسې نه، زما پلاره، دا مشر دے. خپل ښے لاس
دۀ له په سر کېږده.“ ١٩ د هغۀ پلار اِنکار وکړو او وې
فرمائيل، ”ما ته پته شته، زما زويه، ما ته پته ده چې د منسی
اولاد به هم يو لوئ قوم شی. خو خپل کشر ورور به د هغۀ نه
لوئ وی او د هغۀ د اولاد نه به ډېر لوئ قومونه جوړ شی.“
٢٠ نو هغۀ هغوئ له په هغه ورځ برکت ورکړو، وې فرمائيل،
”بنی اِسرائيل به ستاسو نومونه استعمالوی چې کله هغوئ د

برکت نوم اخلی. هغوئ به وائی، خُدائ پاک دې تاسو د
اِفرائيم او منسى په شان کړی." نو داسې يعقوب اِفرائيم د
منسى نه مخکښې کړو. (٢١) بيا يعقوب يوسف ته وفرمائيل،
"ګوره، زۀ مرګ ته نزدې يم، خو خُدائ پاک به ستا مل وی
او تا به واپس د خپل پلار نيکۀ مُلک ته بوځی. (٢٢) د شِکم
هغه آباده علاقه چې ما د اموريانو نه د تُورې او ليندې په زور
اخستې ده زۀ هغه ستا ورونړو له نۀ ورکوم بلکې تا له يې
درکوم."

د حضرت يعقوب د خپلو زامنو سره آخری ملاقات

٤٩ (١) يعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته يې
وفرمائيل، "راغونډ شئ او زۀ به تاسو ته ووايم چې په
راتلونکی وخت کښې به په تاسو څۀ کيږی. (٢) راټول شئ او
واورئ، اے د يعقوب زامنو. د خپل پلار اِسرائيل خبره
واورئ.

(٣) روبين، تۀ زما مشر زوئ يې. تۀ زما د طاقت ورومبۍ
ميوه يې او زما د ځوانۍ ورومبے بچے، په عزت او طاقت
کښې زما د ټولو زامنو نه زيات يې. (٤) تۀ د جوشناک
سيلاب په شان يې، خو تۀ به د ټولو نه عزتمند نۀ يې، دا ځکه
چې تۀ زما د بلې ښځې سره څملاستې او د خپل پلار کټ دې
پليت کړو.

(٥) شمعون او ليوی په بدو کښې ورونړه دی. بدعملۍ کولو
دپاره د خپلو تُورو نه کار اخلی. (٦) د دوئ په پټو خبرو

کښې به زۀ نۀ شریکیږم، او نۀ به د دوئ په ډله کښې حِصه
اخلم، ځکه چې په غصه کښې دوئ خلق ووژل او دوئ هسې
د خوند دپاره غويَان ګوډ کړل. ۷ لعنت دې د دوئ په قهر
وی، ځکه چې هغه قهر ډېر سخت وو، او لعنت دې د دوئ په
غضب وی، ځکه چې دا غضب بےرحمه وو. زۀ به د دوئ
اولاد د اِسرائيل په ټول مُلک کښې خوارۀ وارۀ کړم. زۀ به
دوئ د اِسرائيلو نورو قبيلو سره ګډوډ کړم.

۸ يهوداه، ستا ورونړه به ستا صِفت کوی. تۀ به خپل
دشمنان د مرئ نه رانيسې. ستا ورونړه به ستا په مخکښې ټيټ
شی. ۹ يهوداه، تۀ د ازمرى بچے يې، چې ښکار ووژنی او
خپل غار ته راستُون شی، غزيږی او څملی. هيڅ څوک هم دا
زړۀ نۀ شی کولے چې هغه راپاڅوی. ۱۰ يهوداه به د مشرئ
چنړا نيسی، او د هغۀ اولاد به همېشه حکومت کوی. قومونه
به هغۀ له قلنګ راوړی، او د هغۀ په مخکښې به د تابعدارئ
سره ټيټيږی. ۱۱ هغه خپله کوچانې د انګور په بوټی پورې
تړی، د ټولو نه ښۀ بوټی پورې. هغه خپلې جامې د انګور په
سور رس کښې وينځی. ۱۲ د هغۀ سترګې د شرابو نه سرې
دی، د هغۀ غاښونه د پيو نه سپين دی.

۱۳ زبولون به د سيند په غاړه اوسيږی. د هغۀ د سيند غاړه
به د کشتو دپاره محفوظ ځائ وی. د هغۀ علاقه به د صيدا
پورې ورسيږی.

۱۴ يساکار لکه تکړه خر دے چې د دوو بارونو په مينځ
کښې اوږد اوږد څملی. ۱۵ خو چې هغۀ ته پته ولګيږی چې
د هغۀ د آرام ځائ ښۀ دے او چې هغه مُلک هم ښائسته دے.

نو هغه به خپله ملا بار وړلو له راښکته کړی او د نوکر په
شان کار ترې اخستے شی.

١٦ دان به د خپلو خلقو بادشاه وی. هغوئ به هم د اِسرائيلو
د نورو قبيلو په شان وی. ١٧ دان به د سړک د غاړې مار
وی، د لارې يو خطرناک مار، چې هغه آس په پونده وچيچی،
نو چې سور کس ترې په شا پرېوځی.

١٨ اے مالِکه خُدايه، زهٔ ستا د خلاصون په اِنتظار يم. ١٩
د ډاکوانو يوه ډله به په جاد حمله وکړی، خو هغه به
راوګرځی او په هغوئ پسې به شی.

٢٠ د آشر زمکه به ډېر ښهٔ خوراک پېدا کړی. هغه به د
بادشاهانو دپاره ښهٔ مزېدار خوراک تيار کړی.

٢١ نفتالی هوسئ ده چې په آزادئ سره منډې وهی، او هغه
ښُکلی بچی راوړی.

٢٢ يوسف يوه مېوه داره ځانګه ده، په سپرلی کښې د مېوې
نه ډکه ځانګه، د هغهٔ ځانګې په دېوال خپرې. ٢٣ د هغهٔ
غصه ناک دشمنان په هغهٔ باندې سخته حمله کوی او د خپلو
غشو او ليندو سره په هغهٔ پسې وی. ٢٤ خو چې هغه لينده
راکاږی نو د هغهٔ لاسونه نهٔ رپيږی، او د هغهٔ متې مضبوطې
جوړې شوې دی، د يعقوب د قادر خُدائ په قُدرت سره، د
هغه شپون په نامه، چې د بنی اِسرائيلو ساتونکے دے. ٢٥
هغه ستا د پلار خُدائ پاک دے چې هغه ستا مدد کوی، هغه
قادر خُدائ چې تا له برکت درکوی. د بره آسمان د بارانونو
او د زمکې د لاندې د چينو برکت درکړی، برکتونه د ډېرو

ځاروو او د اولادونو، ۲۶ ستا د خپل پلار برکتونه همېشه
دپاره د زړو غرونو د برکت نه ښۀ دی، ښۀ ځيزونه د نۀ
ختمېدونکو غرونو نه. دا ټول برکتونه دې د يوسف په سر
وی، د هغۀ په تندی، چې د خپلو وروڼو مشر دے.

۲۷ بنيامين د يو شلونکی شرمخ په شان دے. چې په سحر
کښې ښکار خوری او په ماښام کښې څۀ چې پاتې وی هغه
ويشی.“ ۲۸ دا د بنی اِسرائيلو دولس قبيلې دی او دا هغه
وصيت دے کوم چې خپل پلار ورته د برکت ورکولو په
وخت وکړو او هر زوئ له يې خپل خپل مناسب برکت
ورکړو.

د حضرت يعقوب مرګ او ښخېدل

۲۹-۳۰ نو يعقوب خپلو زامنو ته وصيت کولو، ”زۀ مرګ ته
نزدې يم. ما د خپل پلار نيکۀ سره، د کنعان په مُلک کښې، د
ممرې سره نزدې په مکفيله کښې، د حِتی عِفرون د پټی په
غار کښې ښخ کړئ. هغه غار او پټے اِبراهيم د عِفرون نه د
قبرستان دپاره اخستے وو. ۳۱ دا هم هغه ځائ دے چرته
چې هغوئ اِبراهيم او د هغۀ ښځه ساره ښخ کړی وُو، دا هم
هغه ځائ دے چرته چې هغوئ اِسحاق او د هغۀ ښځه رِبقه
ښخه کړې وه، او دا هغه ځائ دے چرته چې ما لِياه ښخه
کړې ده. ۳۲ هغه پټے او هغه غار د حِتيانو نه اخستے
شوے وو. ما هم هلته ښخ کړئ.“ ۳۳ چې کله يعقوب خپلو
زامنو ته وصيت ختم کړو، هغه بيا خملاستو، ساه يې ورکړه
او په حق ورسېدو.

۵۰ ۱ یوسف په خپل پلار باندې ورپرېوتو، ژړل يې او
ښکلولو يې. ۲ بیا یوسف خپلو خِدمت کوونکو حکیمانو له
حُکم ورکړو چې د هغهٔ د پلار د لاش اوچولو بندوبست
وکړی چې خراب نهٔ شی. ۳ د مړی خرابېدو نه په بچ کولو
باندې څلوېښت ورځې ولګېدلې. مِصریان اویا ورځې د هغهٔ
په غم غمژن ؤو. ۴ چې کله د غم وخت تېر شو، یوسف د
فِرعون درباریانو ته وفرمائیل، ”کهٔ تاسو ما سره ښهٔ کوئ نو
زهٔ تاسو ته عرض کوم چې فِرعون ته داسې ووایئ چې، ۵
چې کله زما پلار مړ کېدو، هغهٔ زما نه قسم اخستے وو چې
زهٔ به هغه د کنعان په مُلک کښې په هغه قبر کښې ښخوم کوم
چې هغهٔ کنستے وو. نو مِهربانی وکړه، ما پرېږده چې زهٔ
خپل پلار هلته ښخ کړم او زهٔ به بیا واپس راشم.“ ۶
فِرعون ورته ووئیل، ”لاړ شه، او خپل پلار هغسې ښخ کړه،
چې څنګه هغهٔ ستا نه قسم اخستے وو.“ ۷ نو یوسف خپل
پلار ښخولو له یوړو. د فِرعون ټول درباریان، د هغهٔ د دربار
مشران او د مِصر ټول مشران د یوسف سره لاړل. ۸ د
هغهٔ خاندان، د هغهٔ ورونړه او د هغهٔ د پلار د خاندان باقی ټول
خلق د هغهٔ سره لاړل. صِرف د هغوئ واړهٔ ماشومان، د
هغوئ ګډې، چېلۍ او څاروی د جشن په علاقه کښې پاتې
شول. ۹ په ګاډو کښې خلق او په آسونو سوارهٔ خلق هم د
هغهٔ سره لاړل، دا یوه لویه قافله وه. ۱۰ چې کله دوئ د
اُردن پورې غاړه هغه درمند ته راغلل چې په اتد کښې دے،
نو دوئ هلته تر ډېره وخته پورې ویر وکړو او یوسف تر اووهٔ
ورځو پورې د غم ژړا وکړه. ۱۱ چې کله د کنعان د مُلک
اوسېدونکو خلقو دا ولیدل چې هغه خلق د اتد په درمند کښې
د غم ژړا کوی، نو هغوئ ووئیل چې، ”دا مِصریان څومره

سخت د غم ژړا کوی.“ نو ځکه د هغه ځائ نوم د مِصریانو د غم ژړا میدان شو. ۱۲ نو د یعقوب زامنو هم هغه شان وکړل چې څنګه هغۀ ورته وصیت کړے وو، ۱۳ هغوئ د هغۀ لاش د کنعان مُلک ته یوړو او هغه یې د مکفیله په غار کښې ښخ کړو، چې د ممرئ سره نزدې وو، په هغه پټی کښې کوم چې اِبراهیم د حِتی عِفرون نه د قبرستان دپاره اخستے وو. ۱۴ چې کله یوسف خپل پلار ښخ کړو، نو هغه د خپلو ورونړو سره او د هغه ټولو کسانو سره کوم چې د هغۀ سره د جنازې دپاره تلی وُو، مِصر ته راواپس شول.

د حضرت یوسف خپل ورونړه معاف کول

۱۵ چې کله د یوسف ورونړو دا ولیدل چې د هغوئ پلار په حق رسېدلے دے نو هغوئ ووئیل، ”کۀ یوسف تر اوسه پورې مونږ سره کینه لری او چې کوم بد مونږ ورسره کړی دی کۀ د هغې زمونږ نه بدل اخستل غواړی، نو بیا به څۀ کیږی؟“ ۱۶ نو هغوئ یوسف له خبر ولېږلو او وې وئیل، ”زمونږ پلار د مرګ نه مخکښې ۱۷ مونږ ته وفرمائیل، ”یوسف ته به داسې ووایئ چې، مونږ تا ته سوال کوُو چې ستا ورونړو کوم غلط کار او بد تا سره کړی دی، هغه معاف کړه.“ اوس درته دا سوال کوُو چې مونږ، ستا د پلار خُدائ پاک خِدمتګارانو چې کوم غلط کار کړے دے، هغه مونږ ته معاف کړه.“ چې کله دا پیغام یوسف ته مِلاو شو نو هغۀ وژړل. ۱۸ بیا د هغۀ ورونړه په خپله راغلل او د هغۀ په مخکښې ټیټ شول. هغوئ ورته ووئیل، ”ګوره، مونږ ستا غلامان حاضر یُو.“ ۱۹ خو یوسف هغوئ ته وفرمائیل، ”یربږئ مه، ولې زۀ خُدائ پاک یم څۀ؟ ۲۰ تاسو زما خِلاف

د بدو منصوبه جوړه کړه، خو خُدائ پاک دا په نېکۍ بدله
کړه، ترڅو چې د ډېرو خلقو ژوند بچ کړی کوم چې نن
ژوندی پاتې دی. ۲۱ اوس تاسو مهٔ يرېږئ. زهٔ به ستاسو او
ستاسو د بچو خيال ساتم.“ نو هغوئ له يې په نرمو خبرو
تسلی ورکړه.

د حضرت يوسف مرګ

۲۲ يوسف د خپل پلار د خاندان سره په مِصر کښې
اوسېدو، هغه د يو سل او لسو کالو وو چې په حق ورسېدو.
۲۳ هغه د اِفرائيم بچې او نمسی ليدلو پورې ژوندے وو. هغهٔ
د منسی د زوئ مکير بچی هم په خاندان کښې وليدل. ۲۴
هغهٔ خپلو ورونړو ته وفرمائيل، ”زهٔ مرګ ِ حال يم، خو خُدائ
پاک به په رښتيا سره ستاسو خيال وساتی او د دې مُلک نه
به مو هغه مُلک ته بوځی د کوم چې هغهٔ د اِبراهيم، اِسحاق او
د يعقوب سره پخه وعده کړې وه.“ ۲۵ بيا يوسف د خپلو
خلقو نه قسم واخستلو، هغهٔ وفرمائيل، ”زما سره دا وعده
وکړئ چې کله تاسو خُدائ پاک هغه مُلک ته بوځی، نو تاسو
به زما هډُوکی د ځان سره وړئ.“ ۲۶ نو يوسف د يو سل او
لسو کالو په عُمر کښې په مِصر کښې په حق ورسېدو. هغوئ
د هغهٔ د لاش اوچولو بندوبست وکړو چې خراب نهٔ شی او په
تابوت کښې يې کېښودو.

pashtobibles.org © يوسفزی ۲۰۱۹